

Πού πάμε, πού μας πάτε;

Οι στιγμές είναι κρίσιμες, στη γειτονιά μας γίνονται ανακατατάξεις χωρίς εμάς - Είναι ώρα, επιτέλους, να *συνεχίζεται στη σελ. 2*

Βομβαρδίζεται το κάστρο της οικογένειας

Ένας θεσμός που χτυπήθηκε ανελέητα τα τελευταία χρόνια είναι η Οικογένεια. Παλιά λέ- *συνεχίζεται στη σελ. 2*

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ:

Σταυροί εμφανίζονται μέσα στην Αγία Σοφία!!!

Το παράδοξο για όλους εμάς που δεν κατέχουμε την τέχνη της Αγιογραφικής... είναι ότι τα ψηφιδωτά καλύφθηκαν από *συνεχίζεται στη σελ. 5*

Ψευδομακεδονικό έθνος των Σκοπίων

Το 1918 επικράτησε στη Ρωσία το Κομμουνιστικό καθεστώς, με στόχους την συν- *συνεχίζεται στη σελ. 15*

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

«Μεταμοσχεύσεις: Δωρεά ή αφαίρεση ζωής;»

Το Σάββατο 20 Απριλίου 2013 ώρα 16:00, στο στάδιο Ειρήνης και Φιλίας - Αίθουσα «Μελίνα Μερκούρη» διοργανώθηκε ημερίδα, από την *συνεχίζεται στη σελ. 12*

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΟΛΑΦΟΣ

(Για σύγχρονους Γραμματείς και Φαρισαίους)

Αγαπητοί Λαρισαίοι, για χρόνια παίρνω την μαχητική σας εφημερίδα που παλεύει ενάντια στη διαφθορά, την κλεπτοκρατία, *συνεχίζεται στη σελ. 10*

ΨΑΛΤΙΚΑ

• ΕΡΓΟΛΑΒΙΕΣ

• Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟ ΠΡΑΓΜΑ
• ΠΩΣ ΝΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑΣΟΥΜΕ

σελ. 16

“Αιώνίζου τον καλόν αιώνα της ωσιότητος” (Α' Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΖ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 191 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ ΟΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

συνέχεια στις σελ. 7-8

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Αγώνας των Κυπρίων 1955-1959

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1955

Ξεκινά ο Αντιαποικιακός και Ενωτικός Αγώνας της ΕΟΚΑ

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η συμμετοχή της Ελλάδος στην πλευρά των Νικητών, ύστερα από μία μεγάλη σειρά Θυσιών τόσο αμάχων όσο και Ενόπλων από την 28η Οκτωβρίου 1940 ως το τέλος του Πολέμου, είχε γεμίσει τους Έλληνες με ελπίδες και προσδοκίες για την δικαίωση προαιώνιων εθνικών δικαίων. Όλοι το ομολογούσαν και το ζητούσαν. Αυτό προσπάθησε να υπερασπιστεί η Ελλάς μετά τον Πόλεμο στις Διεθνείς συσκέψεις των Νικητών. Όπως είναι γνωστόν, από τα τρία ζητούμενα της Ελληνικής Διεκδίκησης μόνο για *συνεχίζεται στη σελ. 14*

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ κυρός ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Μια μεγάλη εκκλησιαστική προσωπικότητα, ένας μεγάλος Θεολόγος, ένας ακατάβλητος αγωνιστής, ένας χαρισματικός ιερωμένος, ένας σοφός επίσκοπος κοιμήθηκε την 1^η Απριλίου 2013

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο κατά κόσμον Νικόλαος Γκατζηρούλης

γεννήθηκε στον Βόλο το 1927. Αποφοίτησε από την Θεολογική Σχολή Αθηνών το 1949. Χειροτονήθηκε διάκονος το 1956, πρεσβύτερος το 1959 και στις 14 Απριλίου το 1968 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Αττικής και Μεγαρίδος.

Μετά από έξι χρόνια, στις 25 Ιουνίου 1974, κηρύχθηκε έκπτωτος του μητροπολιτικού θρόνου, χωρίς δίκη και απολογία, από ένα νόθο συνοδικό σχήμα, που το *συνεχίζεται στη σελ. 9-10*

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΚΑΤΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ

(Μετά τα τελευταία δημοσιεύματα στην εφημερίδα μας του άρθρου με τίτλο: «Η *συνεχίζεται στη σελ. 3*

Γ' Η Δύση των σταυροφόρων της Λεπλασίας και τοκογλυφίας

■ ΕΙΠΕ η αναιδής Μέρκελ, στην Γερμανική Βουλή: «Ναι, η απόφαση να μείνει στην Ευρωζώνη η Ελλάδα είναι πολιτική. Και φυσικά μας ενώνουν κοινές αξίες»... Ποιές αξίες μας ενώνουν «κυρία»; Μήπως οι σφαγές των Γερμανών ναζί και ο αποδεκατισμός των Ελλήνων από εσάς τους ίδιους ή μήπως η σημερινή κατοχή *συνεχίζεται στη σελ. 4*

Η ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

του Μοναχού Σεραφείμ

Η Ορθόδοξη Εκκλησία, επειδή είναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, χαρακτηρίζεται ἀπὸ διαχρονική καὶ παγκόσμια ἐνότητα δογματικῆς Πίστεως. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι «χθὲς καὶ σήμερα ὁ αὐτὸς [ὁ ἴδιος], καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»[1], ἀναλλοίωτος, καὶ ἐνώνει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπότητα, «ἐν ἐνὶ σώματι, εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην»[2], καθ' ὅσον αὐτὴ ἐνσωματώνεται *συνεχίζεται στη σελ. 6*

ΤΙ ΕΙΧΕ ΣΧΕΔΙΑΣΕΙ Ο ΚΙΣΙΝΓΚΕΡ ΑΠΟ ΤΟ 1983

Η ελληνική κρίση, τα κοιτάσματα και τις γερμανικές αποζημιώσεις

(Απόρρητη έκθεση της Μοσαντ από ιδιωτική συνομιλία του Χένρυ Κίσινγκερ σε εκπροσώπους της γερμανικών εβραϊκών συναγωγών, κατά την επίσημη επίσκεψη του στη Γερμανία (1983) μετάφραση από το αγγλικό κείμενο.)

“Στις αρχές του 21ου αιώνα το Ισραήλ πρέπει να ελέγχει όλα τα ενεργειακά κοιτάσματα της Αν. Μεσογείου. Από τους συνδικαιούχους μόνο με την Τουρκία πρέπει να διαπραγματευτεί και στην ανάγκη να παραχωρήσει ένα μέρος. Οι Αραβικές χώρες της Μέσης Ανατολής θα είναι *συνεχίζεται στη σελ. 4*

απασχολημένες σε εμφύλιες συρράξεις. Η Ελλάδα και η Κύπρος θα μαστίζονται από δρομολογημένη οικονομική κρίση. Η μόνη παρηγοριά για τους Έλληνες ίσως να είναι η δικαίωση τους για την αποπληρωμή των Γερμανικών αποζημιώσεων από το β' παγκόσμιο πόλεμο. Σε αυτή τη δικαστική διεκδίκηση τους πρέπει να τους στηρίξουμε, για να τρωθεί η οικονομική επανάκαμψη και το γόητρο της, πάντοτε επικίνδυνης για μας, Γερμανίας”

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

At the beginning of the 21st century, Israel must succeed in the integral control of the energy deposits, which exist in the maritime area of the East Mediterranean. Concerning the future exploiters, Israel should negotiate only with Turkey and, if circumstances make it necessary, yield to Turkey parts of the deposits. Arab nations in the Middle East will be locked on the vicious circle of civil wars. Greece and Cyprus, will be confronted with directed economic crisis. The only consolation for the Greek people might be receiving the long over due WWII German compensations. In this demanding judiciary struggle, Greece deserve our full support, in order to make vulnerable the ever dangerous for us German prestige, and its economic, future reconstruction. (CONFIDENTIAL ESSAY, GERMANY, 1983)

ΟΔΟΠΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Ότι οὐ δει χριστιανούς ιουδαΐζειν και εν τω σαββάτω σχολάζειν, αλλ' εργάζεσθαι αυτούς και εν τη αυτη ημέρα την δε Κυριακήν προτιμώντας, εἶγε δύναιντο (= αν μπορούν), σχολάζειν ως χριστιανοί» (Καν. 29 Λαοδικείας)

συνεχίζεται στη σελ. 4

Πού πάμε, πού μας πάτε;

συνέχεια από την 1η σελίδα

συγκαλέσει ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών

Πορεία στο άγνωστο, χωρίς βάρκα, χωρίς ελπίδα να φαίνεται πουθενά. Κάθε μέρα και χειρότερα όλα γίνονται. Πού να πρωτοκοιτάξεις. Συντρίμια αντικρίζεις. Ζωές που σέρνονται...

Που δεν βρίσκουν χέρι να πιαστούν. Το χαμόγελο έχει χαθεί. Άλλη συζήτηση δεν ακούς, όπου και να σταθείς, από το τι θα γίνει. Όποιον συναντήσεις δεν σε ρωτάει, με τα μάτια γεμάτα αγωνία, για τίποτε άλλο, παρά τι βλέπεις, πότε θα τελειώσει το μαρτύριο, αν και τότε θα γυρίσει ο τροχός. Την απάντηση τη δίνουν οι αριθμοί, οι μόνοι που δεν πέφτουν ποτέ έξω. Κάθε μέρα 3.000 προστίθενται στον μακρύ κατάλογο των ανέργων, που έχει φτάσει κοντά στο ενάμισι εκατομμύριο. Για να γυρίσουμε στις μέρες του 2009, θα φθάσουμε στο... 2040!

Στα 14,9 ευρώ έχει κατέβει το κόστος της ώρας εργασίας στην Ελλάδα. Στη Γαλλία είναι 31,2 ευρώ! Υπάρχει σύγκριση; Λιγότερο και από το μισό πληρώνεται ο Έλληνας από τον Γάλλο. Και πάλι καλά, να κάνουμε και τον σταυρό μας που υπάρχουν τα 14,9 ευρώ για όποιον τυχερό έχει ακόμη δουλειά, θα σου πουν τα αφεντικά μας, ντόπια και ξένα. Και κοίτα, κάτσε καλά, μη χάσεις και τα 14,9 ευρώλάκια.

Σε όχι καλύτερη κατάσταση και ο μικρομεσαίος και ο επιχειρηματίας. Οι δρόμοι με τα κλειστά μαγαζιά και τα εργοστάσια το δείχνουν. Δρόμοι άδειοι, γειτονίες έρημες είναι η αδιάψευστη απόδειξη στις κορόνες ότι περάσαμε τον κάβο. **Και γελάς όταν ακούς ότι πετύχαμε έπειτα από χρόνια πρωτογενές πλεόνασμα.** Χαρά στο θαύμα. Και ο παλιός μπακάλης θα το κατάφερνε έτσι και δεν πλήρωνε τους χονδρέμπορους.

Όλα γύρω σκοτεινιάζουν και οι μόνοι που δεν το βλέπουν είναι οι κλεισμένοι στο Μαξίμου και στα κομματικά τους γραφεία. Αρκεί μια ματιά να ριξεις στα τεφτέρια, και θα δεις ότι χρωστάμε, σαν χώρα, πολύ περισσότερα από εκείνη την τρύπα που... Ξαφνικά

ανακαλύψαμε το καλοκαίρι του 2009. Και όχι μόνο η χώρα, αλλά και το κάθε σπίτι. Και ο βραχνάς είναι μεγαλύτερος, είτε γιατί δεν έχεις δουλειά είτε γιατί στέρεψαν και τα λίγα λεφτά που είχες στην άκρη, για ώρα ανάγκης. Το μόνο που ακόμη... αποδίδει είναι το κόψε μισθούς, συντάξεις, επιδόματα, φάρμακα, καύσιμα, ανταλλακτικά, κάθε είδους δαπάνη. Όμως και αυτό έχει αρχίσει να στερεύει. Το μαχαίρι πια κτυπάει το κόκαλο...

Τίποτε δεν πάει καλά...

Μέρα με τη μέρα βυθιζόμαστε όλο και πιο βαθιά...

Καμιά από τις ως τώρα πολιτικές του καλού παιδιού, που δεν προκαλεί προβλήματα, δεν απέδωσε τίποτε. Αντίθετα, τα αδιέξοδα πληθαίνουν. Κανένας δεν μας υπολογίζει. Μας θεωρούν δεδομένους. Ό,τι πεις, αγά μου... Δεμένοι στο γερμανικό άρμα. Και αυτό ενοχλεί... Γι' αυτό οι άλλοι μας έχουν εγκαταλείψει. Να περνάγαμε τουλάχιστον κάπως καλά, να πεις κάνω το κορόιδο μέχρι να ξανασταθώ στα πόδια μου. Αλλά ούτε αυτό γίνεται. Οι Γερμαναράδες παραμένουν ίδιοι και απαράλλακτοι, όπως τους έζησε ο κόσμος στους δύο πολέμους. Ο Σόιμπλε φροντίζει να μας το υπενθυμίζει κάθε στιγμή. Σας σφάξαμε, κάναμε τα πάντα, ρεζίτια αφήσαμε, γούστο και καπέλο μας, δεν σας χρωστάμε τίποτε, ούτε το κατοχικό δάνειο που αρπάξαμε. Και ο πρωθυπουργός δεν έβγαλε μιλιά, για να μην τον δυσανεστήσει και μας κόψει τη δόση...

Όταν φτάνει στο σημείο ο Γιούνκερ να λέει ότι η Ελλάδα έχει εξαντλήσει τις αντοχές της, δεν είναι δυνατόν να μην το έχει κάνει σημαία η κυβέρνηση. Να μην το αξιοποιεί ως διαπραγματευτικό χαρτί, ζητώντας αλλαγή των Μνημονίων.

Είναι η ώρα της αλλαγής πλευσης. Με συνέχιση της ίδιας πορείας μπορεί ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος και ο Κουβέλης να νομίζουν ότι έτσι σώζεται η χώρα και μένουμε στο ευρώ, σημασία όμως έχει να σωθεί και ο λαός. Και μέχρι στιγμής αυτό δεν φαίνεται.

Εδώ που έχουμε φθάσει, με όλα να πηγαίνουν κόντρα, στη γειτονιά μας να είμαστε οι περιθωριακοί, να γίνονται ανακατατάξεις και εμείς να είμαστε απ' έξω, πρέπει το γρηγορότερο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να συγκαλέσει σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών. Οι στιγμές είναι κρίσιμες. Και για την Ελλάδα και για τον λαό και για όλο τον Ελληνισμό. Δεν μπορεί να παραμένετε άλλο, κύριε Παπούλια, απλός θεατής... Θα έπρεπε από καιρό να ήσασταν συνεχώς πάνω στο προεδρικό αεροπλάνο και να γυρίζατε σε όλο τον κόσμο, αναζητώντας φίλους και συμμαχίες. Και όχι να χάνετε ώρες βλέποντας διάφορους φορείς. Όμως και τώρα υπάρχει καιρός...

Εφ. «Το Παρόν»

Βομβαρδίζεται το κάστρο της οικογένειας

συνέχεια από την 1η σελίδα

γαμε : Πατρίδα – Θρησκεία – Οικογένεια. Ήταν (και είναι) τα ιδανικά μας. Αυτό όμως το τρίπτυχο που κράταγε σα κάστρο τη φυλή μας σήμερα βάλλεται!

A] Από ποιους χτυπήθηκε και από ποιους βάλλεται; Από την πλουτοκρατία και την εξουσία με το κακό δικό τους παράδειγμα. Δηλαδή οι πλούσιοι και οι εξουσιαστές έκαναν ό,τι ήθελαν, ζούσαν όπως ήθελαν... Παραβίασαν θεσμούς και ιερούς κανόνες. Δημιούργησαν τηλεοπτικούς σταθμούς που ήταν «κατ'εικόνα και ομοίωσιν» τους. Προέβησαν με ταινίες, εκπομπές, θέατρο, τραγούδια και τέχνη το μοντέλο μιας «άλλης» οικογένειας, αμερικανικού – δυτικού τύπου, υποταγμένης στη σαρκολατρεία και όχι στο θείο θέλημα.

Τραγουδιστές, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, καλλιτέχνες, βουλευτές, ηθοποιοί, ντόπιοι και ξένοι, προβάλλουν ανερευθρίαστα την προσωπική τους δραματική οικογενειακή κατάσταση και από κάτω έχασκε ο επιπόλαιος νεανικός κόσμος και δυστυχώς συνεχίζει να τους μιμείται. Μετά ήρθαν οι σύγχρονες ιδέες της χειραφέτησης και του φεμινισμού κατέστρεψαν κυριολεκτικά το πρόσωπο εκείνο που λέγεται και είναι «βασιλίτσα του σπιτιού», δηλ. τη γυναίκα, η οποία είναι και ο συνεκτικός δεσμός της οικογένειας ως της συζύγου και της μάνας μέσα στο σπίτι. Η μικτοποίηση των σχολείων δημιούργησε τις συνθήκες της καταστροφής. Η τηλεόραση αποτέλεσε τη δουλειά. Το διαδίκτυο και το κινητό έβαλαν την ταφόπλακα. Τον τελευταίο καιρό όμως νόμοι και νομοσχέδια (αυτόματο διαζύγιο, ελεύθερες συμβιώσεις, ίσως και γάμοι των διεστραμμένων στο κοντινό μέλλον...) προχώρησαν λίγο πιο κάτω στον κατήφορο της ντροπής και τίναξαν στον αέρα την οικογένεια. «Επ' εσχάτων των ημερών» της Τρόϊκα έρχεται το επίσημο ελληνορθόδοξο κράτος και απαξιώνει τελείως το ελληνικό σπίτι με : τη φτώχεια, τη φορολογία, τη φορολόγηση των πολυτέκνων, την κατάργηση της αργίας της Κυριακής... Τώρα δυστυχώς οδεύουμε σε μια μουσουλμανοποίηση της κοινωνίας. Οι λαθροεπίδοκοι θα επιβάλλουν νέους κορανικούς νόμους και θα ζητούν φορτικά την γενική αποδοχή τους, όπως ακριβώς γίνεται σήμερα στην Ευρώπη.

B] Υπάρχει όμως και μια ελπιδοφόρα άνοιξη: στην τελευταία δημοσκόπηση ο ελληνικός λαός παρά τον όποιο βομβαρδισμό που υφίσταται, εμπιστεύεται με ποσοστό 98% την ελληνική οικογένεια και την βάζει στην πρώτη θέση της κλίμακας των αξιών. Αυτό είναι μια νίκη του Θεού και του ευσεβούς λαού. Το Μυστήριο της Οικογένειας είναι θεοϊδρυτο και ακατάλυτο. Αλλοίμονο σε κείνον που θα βάλει δυναμική στα θεμέλια του ελληνορθόδοξου σπιτικού. Θάχει να κάνει με το Θεό. Και τούτο διότι η οικογένεια είναι «κατ' οίκον Εκκλησία», κατά τον απόστολο Παύλο, και «εκκλησία μικρά», κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον θεολόγο!

Γ] Οπωσδήποτε πρέπει να κρατήσουμε άμυνες και να συγκρατήσουμε τους Έλληνες στον κατήφορο της απαξίωσης της οικογένειας και της μνημονιακής επίθεσης σε βάρος της. Οι εχθροί της Πίστωσης και της Πατρίδας δεν θέλουν

να υπάρχει Παραδοσιακή Ελληνική Οικογένεια, γιατί γνωρίζουν ότι αυτό το κύτταρο της κοινωνίας, και μάλιστα της ελληνορθόδοξης, είναι πριν από το Σχολείο, σχολείο, πριν από την Εκκλησία, εκκλησία, και πριν από την Πατρίδα, πατρίδα μικρή. Μέσα σ' αυτή την οικογένεια ομιλούν πρώτα – πρώτα τα παιδιά την μητρική τους αθάνατη ελληνική γλώσσα, διδάσκονται από γονείς και παππούδες για τον αληθινό Θεό και μαθαίνουν για την ένδοξη ελληνική Πατρίδα, την Ελλάδα. Βιώνουν μάλιστα την οικογενειακή ατμόσφαιρα με όλες ασφαλώς τις ανθρώπινες δυσκολίες και αδυναμίες της. Οι εχθροί θέλουν να σπάσουν τις ρίζες. Θέλουν να γκρεμίσουν τα θεμέλια της ψυχής των Ελλήνων. Να μας κάνουν ξένους και απόμακρους, κοσμοπολίτες και ερημοσπίτες, ανέστιους, άθεους και άστοργους. Φύλλα στον άνεμο της παγκοσμιοποίησης. Προχωρούν με σχέδιο: εισάγοντας ιδέες ανατρεπτικές, φυγόκεντρες για την οικογένεια και μπήγοντας το σιλέτο του απρόσωπου μαρξισμού, της φτώχειας του μνημονίου και της διάλυσης του ευρωπαϊσμού στην ελληνική οικογένεια.

Δ] Απάντησή μας σε όλους αυτούς και σε όλα αυτά τα σχέδια είναι η Οδύσσεια και ο Οδυσσεύς. Είναι η επιστροφή στην Ιθάκη. Η επιστροφή αυτή δεν είναι μόνο η επιστροφή στην χαμένη πατρίδα, αλλά είναι και ο γυρισμός στη γλυκιά οικογένεια και στο ζεστό πατρικό σπίτι. Όχι λοιπόν άλλες υποχωρήσεις! Όσοι αγαπάμε Χριστό και Ελλάδα, θα γυρίσουμε πίσω στις ρίζες μας. Μπορεί οι παγκοσμιοποιητές και οι εγχώριοι εκπρόσωποί τους να θέλουν να γονατίσουν την ελληνική οικογένεια με τα ολέθρια νομοσχέδια και την καταραμένη φτωχοποίηση. Μπορεί τα υπουργεία να ετοιμάζουν τον «γάμο» των ομοφυλοφίλων και να κόβουν τα επιδόματα της πονεμένης και πολύτεκνης οικογένειας. Μπορεί ο διάβολος και τα θλιβερά όργανά του να θέλουν να διαλύσουν την ελληνορθόδοξη Εστία της παραδοσιακής οικογένειας και να βγάλουν τα μέλη της στο δρόμο και στο πεζοδρόμιο. Μπορεί οι καναλάρχεις να θέλουν να μπολιάσουν την ευλογημένη ελληνική οικογένεια με δυτικά πρότυπα ελευθεριάζουσας νοοτροπίας ή να προβάλουν νωχελικά παραδείγματα πολυγαμίας με τα χαρέμια της ανατολίας. Μπορεί οι δήμοι να θέλουν να οργανώνουν εν μέσω κρίσης καρναβάλια και να επιδοτούν φιέστες, αντί να προσπαθούν να εξοικονομήσουν βοηθήματα για τις πολύτεκνες φανεμιές. Μπορεί οι «κολοβές αλεπούδες» του καλλιτεχνικού ή δημοσιογραφικού κόσμου να θέλουν να επιβάλουν σαν μόδα τη ντροπή τους. Ε] Εμείς όμως «εις πείσμα όλων των δαιμόνων» θα μείνουμε πιστοί σ' αυτά που παραλάβαμε, δίπλα στο Χριστό, στο Γάμο της Κανά, μαζί με την Παναγία Μητέρα Του και τους Αγίους Αποστόλους Του και βεβαίως μαζί με τους Μάρτυρες και τους Ήρωες της φυλής μας, γύρω από το οικογενειακό τραπέζι και το τζάκι του σπιτιού μας, στην αγκαλιά των γονέων μας, των παππούδων και γιαγιάδων μας, που υπήρξαν τα αγκωνάρια και οι κολόνες του ελληνικού σπιτιού. Η δόξα και η τιμή του Γένους μας!

«Χριστιανική Εστία Λαμίας»

ΛΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 191
ΚΩΔ. ΥΠ. 1603
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013
Ιδιοκτήτης - Εκδότης
- Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τσιόπουλος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ. & Φαξ: 2410 55-11-13
Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

ΚΑΤΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ

συνέχεια από την 1η σελίδα

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ» - που μας άφησε ο Σεραφεΐμ Τίκας - έχουμε λάβει τόσα μηνύματα, επιστολές και προφορικές αφηγήσεις που πραγματικά εκπλαγήκαμε. Η δημοσίευσή τους και μόνο, θα καταλάμβανε την ύλη όλης της εφημερίδας για μήνες.

Στο σημερινό φύλλο θα δημοσιεύσουμε μία επιστολή κάποιου γέροντα, που μας αφηγείται κάτι που το ξεχάσαμε ή και που πολλοί αποφεύγουν να το αναφέρουν γιατί δεν τους συμφέρει!!!).

«Κύριε διευθυντά,

Συγκίνηση με κατέχει διαβάζοντας τα τελευταία φύλλα του "Αγώνα", τον οποίο μοιράζετε έξω από το ναό του προφήτη Ηλία και αναφέρεται στον μακαρίτη δεσπότη Θεολόγο.

Είμαι τώρα γεροντάκι - πλησιάζω τα 80 μου. Όλα τα χρόνια, με ζέστη ή παγωνιά, ήμουν παρόν στο γιαπί. Τα χέρια μου είναι ακόμα ροζιασμένα, οι ώμοι μου έχουν κάλους από τους τενεκέδες με τους οποίους μετέφερα τότε το τσιμέντο. Βλέπεις, εκείνα τα χρόνια, δεν υπήρχαν μηχανικά μέσα όπως σήμερα - μπετονιέρες, αντλίες, αναβаторια, κοπτικά μηχανήματα σιδήρου κ.α. Όλα γίνονταν με τα χέρια, και η μεταφορά τους στους ώμους και την πλάτη.

Για χρόνια δούλευα κοντά στον αρχιμάστορα - σήμερα λέγεται εργολάβος - τον μαστρο-Θανάση για να βγάλω το ψωμί της οικογένειάς μου.

Κάποιο Σάββατο, αργά το μεσημέρι - τότε δουλεύαμε και το Σάββατο - αφού τελειώσαμε τη δουλειά πήγαμε σε κάποιο ουζερί, κοντά στον μικρό «προφήτη Ηλία» - περιοχή γεμάτη με καλάμια -, να πληρωθούμε και να ξεκουραστούμε. Εκεί μας ανακοίνωσε ο μαστρο-Θανάσης ότι πήρε μια πολύ μεγάλη δουλειά και ήταν προβληματισμένος για την ξυλεία, τα υποστηρίγματα και τα μηχανήματα που έπρεπε να προμηθευτεί.

Όλοι μας - συνάδελφοι οικοδόμοι - τον κοιτούσαμε παράξενα. Ποιο ήταν αυτό το μεγάλο έργο, και ίσως το πιο μεγάλο για κείνη την εποχή (1974); Τον ρωτήσαμε και η απάντησή του ακούστηκε σαν κεραυνός. Ε, δεν ήταν και μικρό πράγμα να κτίσει κανείς ένα τόσο μεγάλο συγκρότημα!

- Ναι, είπε τ' αφεντικό, θα κτίσουμε ένα οικοτροφείο της Μητρόπολης, που θα στεγάζει 100 και παραπάνω παιδιά - μαθητές και εργαζόμενους - απ' όλη τη μητροπολιτική περιοχή. Βλέπετε, ενώ υπάρχουν έξυπνα παιδιά και στα χωριά, αδυνατούν να πάνε στο γυμνάσιο (υπήρχαν μόνο 3 στη Λάρισα και 1 στον Τύρναβο) ή σε κάποια Σχολή. Φτώχεια... «και των γονέων».

Θα προσφέρει πολλά.

- Ξεμπερδέσαμε με κάποιες δουλειές που είχαμε στη μέση, και ένα πρωινό πήγαμε με το μηχανικό στο χώρο που τώρα στεγάζονται τα γραφεία της Μητρόπολης. Μας περίμεναν δύο παπάδες. Αφού χαράχτηκε το σχέδιο, βάλαμε τα πασσαλάκια και το έργο ξεκίνησε. Κάποια στιγμή, ήρθαν παπάδες πολλοί με το δεσπότη Θεολόγο - τότε τον πρωτογνώρισα -, αρκετός κόσμος, ο δήμαρχος και κάμποσοι επίσημοι γιατί θά γίνονταν ο αγιασμός και η θεμελίωση.

Ήταν ένα έργο πρωτόγνωρο για την Λάρισα. Δούλεψα ως εργάτης σε όλη την διάρκεια του έργου - μετά, κτισίματα, σοβατίσματα. Εδώ γνώρισα τον άνθρωπο Θεολόγο, ο οποίος ερχόταν σχεδόν μέρα παρά μέρα. Μας είχε μάθει όλους με το όνομά μας. Για τον καθένα μας είχε και κάτι καλό να πει. Η γλύκα του προσώπου του, η καλή του διάθεση και η πραότητά του μας είχαν σκλαβώσει. Θα τον θυμάμαι

μέχρι να κλείσω τα μάτια μου.

Ο μαστρο-Θανάσης - ο εργολάβος - πάντα ήταν με τον φόβο στην καρδιά μήπως κάποια στιγμή η μητρόπολη δεν μπορέσει να ανταπεξέλθει οικονομικά, διότι τα χρήματα ήταν πολλά. Το έργο όμως τελείωσε χωρίς να μείνουμε απλήρωτοι ούτε μία εβδομάδα.

Όταν περνώ από εκεί συλλογίζομαι ότι, εάν το κτίριο αυτό λειτουργούσε ως οικοτροφείο, όπως σχεδιάστηκε, με τόσες δεκάδες παιδιά, θα ήταν μια νεανική κυψέλη, και όχι ένα άψυχο μεγαθήριο που είναι σήμερα.

Σας ευχαριστώ
Κώστας Θ.Μ.»

(Η επιστολή αυτή διορθώθηκε ως προς τα ορθογραφικά και συντακτικά λάθη για να είναι κατανοητή από τους αναγνώστες μας).

Υπ. Εφημερίδας:

Μετά την αποκαλυπτική και ξεχασμένη ιστορία που πήραμε από τον μάστορα συμπολίτη μας κ. Κώστα... ερευνήσαμε την υπόθεση. Οι πληροφορίες που συγκεντρώσαμε από ανθρώπους, που εκείνη την εποχή ήταν μέσα στα πράγματα, έχουν ως εξής:

Το κτίριο αυτό έγινε καθαρά για οικοτροφείο. Τα χρήματα όλα προέρχονταν από δικαιώματα - που υπάρχουν και μέχρι σήμερα - των τριμηνίων των ναών, από

Η μόνη προσθήκη, που έγινε μετέπειτα από τον μοιχεπιβάτη Σεραφεΐμ Ορφανό, ήταν μια αυτόματη γκαραζόπορτα και ασανσέρ στον αριστερό πύργο, για να μπαίνει απαραίτητο το αυτοκίνητό του μέσα (;;;), καθώς και η μετατροπή του Οικοτροφείου σε επισκοπείο.

Από τότε: Το υπόγειο με τα μαγειρεία ρήμαξε. Ένα μέρος του ισογείου κατέλαβαν τα γραφεία, η γκαρνταρόμπα του Σεραφεΐμ, και το αρχείο της μητρόπολης. Το πιο μεγάλο μέρος του έμεινε άδειο. Ο πρώτος όροφος παρέμεινε κλειστός, ενώ ο δεύτερος μετατράπηκε σε κατοικία του Σεραφεΐμ με επτά κρεβατοκάμαρες και άλλους... χώρους για τους οποίους θα γράψουμε προσεχώς.

Έργα και ημέρες... μητροπολιτών.

Η Λάρισα ήταν η πιο επίζηλη μητρόπολη για φιλόδοξους μητροπολίτες, γι' αυτό, μέχρι το 1960, όλοι σχεδόν οι διαπομιμάντες αυτήν προέρχονταν από μεταθέσεις μικρότερων μητροπόλεων.

Ο Δωρόθεος Κοππαράς

Το έτος 1922 εκλέχθηκε μητροπολίτης Κυθήρων και τον Ιανουάριο του 1935 μετατέθηκε στη Μητρόπολη Λάρισας και Πλαταμών. Το Μάρτιο του 1956 εκλέχθηκε αρχιεπίσκοπος Αθηνών και απεβίωσε τον Ιούλιο του 1956.

Ενώ είχε συγγραφικό έργο και διακρί-

μητρόπολη Λάρισας έως τις 23 Ιουλίου του 1974, όταν η χούντα του αρχ/που Σεραφεΐμ Τίκα, οπλισμένη με τις δύο Συντακτικές Πράξεις 3-7/74, τον έθεσε εκτός εκκλησίας, καταπατώντας κάθε δημοκρατικό δικαίωμα (απολογία και δίκη).

Το έργο του - λαμβάνοντας υπόψη το ολιγόχρονο της παραμονής του στη Λάρισα (6 χρόνια) και τη χρηστή διαχείριση (χωρίς καταπίεσεις και ραδιουργίες) - υπήρξε πολύ μεγάλο:

1) Κατασκεύασε το οικοτροφείο - σήμερα στεγάζεται το επισκοπείο - με χρήματα αποκλειστικά από νόμιμα έσοδα της μητρόπολης (τριμηνίες, γάμοι, βαπτίσεις...) χωρίς καταπίεση και δυσκολίες.

2) Διαμόρφωσε το χώρο του προσκυνήματος της αγίας Παρασκευής Τεμπών.

3) Επανάδρωσε το μοναστήρι του αγ. Δημητρίου Στομίου και ενίσχυσε οικονομικά την ανακατασκευή και αναστήλωση των παλαιών κτισμάτων και κελιών.

4) Στον πνευματικό τομέα η εποχή του υπήρξε μια όαση, η οποία ανακόπηκε με την εκδίωξή του.

Ο Σεραφεΐμ Ορφανός

Έγινε δεσπότης το 1974 για την Μητρόπολη Λάρισας και Τυρνάβου. Μέχρι τότε ήταν εφημέριος σε ναό του Μαραθώνα. Στη Λάρισα παρέμεινε ως τις 13 Σεπτεμβρίου του 1989, όπου και πέθανε αιφνίδια. Το έργο του υπήρξε μηδενικό ενώ η ακίνητη και κινητή περιουσία που απέκτησε - όπως την περιγράψαμε στο φύλλο Νο 189 - ήταν τεράστια.

Ο Θεολόγος Πασχαλίδης

Στις 26 Απριλίου του 1990 εκδικάστηκε η προσφυγή στο ΣΤΕ του Θεολόγου-Κωνσταντίνου και Νικοδήμου, της οποίας η απόφαση εκδόθηκε στις 11 Οκτωβρίου του 1990 δικαιώνοντας και τους τρεις. Ο Θεολόγος επανήλθε στην μητρόπολη Λάρισας, αλλά πολεμήθηκε άγρια από τον αρχ/πο Σεραφεΐμ Τίκα και τους σκοτεινούς κύκλους, που δεν αντέχουν την αγιότητα και την καθαρή διαχείριση γιατί τους χαλάει την πιάτσα, και γι' αυτό χειροτόνησαν της δικής τους παρέας δεσπότη και τον έστειλαν στη Λάρισα βιαστικά, ώστε να επιστεύσουν την απομάκρυνση του Θεολόγου.

Ο Σεβασμιώτατος Θεολόγος κοιμήθηκε στις 31 Ιουλίου 1996. Στα τριάμισυ αυτά χρόνια, από τις 125 ενορίες, απέδιδαν τα νόμιμα χρήματα στην Μητρόπολη μόνον 22 ενορίες και μάλιστα οι πιο φτωχές. Από τα χρήματα αυτά η Μητρόπολη κάλυπτε όλα τα έξοδα - μισθοδοσία προσωπικού, ρεύμα, τηλέφωνο, νερό, δημοτικά τέλη, ασφάλειες κ.ά.

Παρέδωσε μάλιστα και ένα μεγάλο χρηματικό ποσό κατατεθειμένο στην Τράπεζα Κεντρικής Ελλάδας και Τράπεζα Εργασίας, καθώς και εκατοντάδες χρυσά τιμαλφή, από δωρεές στα προσκυνήματα (ειδικές θυρίδες), λάδια, τρόφιμα κ.ά.

Και σήμερα ακούμε, το δεσπότη Ιγνατίο σε κάθε σύναξη των ιερών να τους λέει: **Θέλω χρήματα! Δεν φτάνουν αυτά που εισπράτουμε! Είμαστε χρωμένοι!**

Μετά από τα παραπάνω, συγκρίνοντας την περίοδο Θεολόγου και Ιγνατίου, δίκαια να αναρωτιέσθε, γιατί να είναι χρωμένη σήμερα η Μητρόπολη, αφού το μόνο που άλλαξε είναι ο εικοσαπλασιασμός των εσόδων την περίοδο του Ιγνατίου και η έναρξη της ποιμαντορίας του από λίαν εύρωστη οικονομική βάση.

Απάντηση στο αγωνιώδες αυτό «ΓΙΑΤΙ» θα πάρετε πολύ σύντομα.

χαρτόσημα, άδειες γάμων, βαπτίσεων και άλλων εκδηλώσεων, χωρίς δυσκολίες και άλλα χαράτσια στους ναούς. Τα έσοδα επίσης του προσκυνήματος της Αγίας Παρασκευής Τεμπών, που θα βοηθούσαν λίγο, εκείνη την εποχή ήταν ελάχιστα και δαπανήθηκαν για την πλακόστρωση και την επένδυση των τοίχων του χώρου του προσκυνήματος, που υπάρχει μέχρι σήμερα.

Το κτίριο - οικοτροφείο - τελείωσε το φθινόπωρο του 1973, κι αμέσως άρχισε η επίπλωση των δωματίων - κρεβάτια, στρώματα, σινδόνια, μαξιλάρια, ντουλάπες, κομοδίνα κ.ά. -. Στο υπόγειο υπήρχαν τα μαγειρεία, ο φούρνος, τα ψυγεία, οι καταψύκτες, η τραπεζαρία, οι χώροι αποθήκευσης τροφίμων... Παράλληλα, καλούνταν οι γονείς, μέσω του τοπικού τύπου και ανακοινώσεων στους ναούς, να δηλώσουν ποια παιδιά θα επιθυμούσαν να στεγαστούν σ' αυτό κατά τη νέα σχολική χρονιά (1974-75), που ήταν και η πρώτη της λειτουργίας του οικοτροφείου.

Δυστυχώς, ήρθε η αποφράδα εκείνη μέρα..., που η χούντα του αρχ/που Σεραφεΐμ Τίκα, με υπουργό παιδείας τον... Π. Χρήστου και την κάλυψη του δικτάτορα Δ. Ιωαννίδη, έδιωξε τον οραματιστή και εμπνευστή των μεγάλων έργων, τον επίσκοπο π. Θεολόγο και από τότε επεκράτησε χειροπιαστό πνευματικό και κατασκευαστικό σκοτάδι.

νονταν στα Νομοκανονικά, για τη Λάρισα υπήρξε αφανής, επιβαρυνόμενος μάλιστα με το γνωστό θέμα «Τάρη».

Ο Δημήτριος Θεοδόσης

Το 1945 εκλέχθηκε μητροπολίτης Γυθείου και Οιτίλου, και στις 18 Απριλίου του 1956 μετατέθηκε στην Μητρόπολη Λάρισας, την οποία και ποίμανε ως τις 25 Μαρτίου του 1959.

Το πνευματικό του έργο ανύπαρκτο. Βαρύνεται μάλλον με μεγάλο σκάνδαλο - Γενάδιο πρωτοσύγκελο, και τρεις ακόμη ιερωμένους - που ταλαιπώρησε την Λάρισα για χρόνια.

Ο Ιάκωβος Σχιζάς

Το 1956 εκλέχθηκε μητροπολίτης Λάρισας και Πλαταμών. Μέχρι τότε ήταν πρωτοσύγκελος της Μητρόπολης Αττικής και Μεγαρίδος υπό τον "γνωστόν" Μητροπολίτη Ιάκωβο Βαβανάτσο (αποδοκιμάστηκε, κατά την ημέρα της χειροτονίας του, από το λαό και χύθηκε αίμα!). Το 1968 παραιτήθηκε.

Τα οκτώ χρόνια που διαποίμανε την Μητρόπολη Λάρισας δεν άφησε τίποτε αξιόλογο. Το μόνο που έκανε ήταν μια προσωπική κατοικία στο 5° χλμ. Λάρισας-Βόλου και έναν ναό, στον ίδιο χώρο, αφιερωμένο στην αγία Αικατερίνη. Τώρα ανήκει σε ιδιώτη.

Ο Θεολόγος Πασχαλίδης

Εκλέχθηκε μητροπολίτης Λάρισας το 1968, όταν ήταν ιεροκήρυκας της μητρόπολης Τρίκης και Σταγών. Εποίμανε την

Γ' Η Δύση των σταυροφόρων της Λεπλασίας και τοκογλυφίας

συνέχεια από την 1η σελίδα

των τοποτηρητών του «προτεκτοράτου», η Ελλάς, από τον αιμοβόρο Σόιμπλε; Η γερμανική βαρβαρότητα και τοκογλυφία δεν είναι ελληνική... αξία για να μας ενώνει.

■ **ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ** δεν είναι μόνο ακριβοί βιομήχανοι, τοκογλύφοι αλλά και άρπαγες αρχαιοκάπηλοι· και τούτο διότι εκτός από την λεηλασία αρχαιοτήτων κατά την κατοχή στην Ελλάδα, τώρα εμφανίζονται να... κλέβουν και την «ροζ πέτρα» από τη φυλή των ινδιάνων Πεμόν με την οποία ο Γερμανός εικαστικός Βόλφγκανγκ Σβαρτσενφελντ, ... εκόσμησε το πάρκο Τιεργκάρτεν του Βερολίνου. Οι ινδιάνοι την ζητούν πίσω... (βλ. «Κ.» 29.6.2012). Εμείς θα ζητήσουμε ό,τι μας άρπαξαν:

■ **ΜΕ ΤΕΤΟΙΟΥΣ** «Έλληνες» πολιτικούς πώς να διεκδικήσουμε. Άλλωστε το επίσημο δόγμα της πολιτικής ηλιθιότητας από την δεκαετία του '50 είναι: «δεν διεκδικούμε τίποτα». Γι' αυτό τρώμε την μια σφαλιάρα μετά την άλλη... και στο τέλος θα μείνουμε με το «προτεκτοράτο του Μωρέως» εις ανάμνησιν της χαμένης... ελληνικής Ατλαντίδος... (!!)

■ **ΟΣΟ** ΓΙΑ την συστηματική λεηλασία της πολιτισμικής μας κληρονομιάς, με δεκάδες μουσικές ανασκαφές από «αρχαιολόγους» του Γ Ράιχ έχουμε υπ' όψιν μας ένα εμπειριστατωμένο άρθρο από την εφ. «Δ» (8.4.2012) με τίτλο «Το Γ Ράιχ άρπαζε αρχαία και κατέστρεψε τα μνημεία για να τα κάνει οχυρά».

■ **Ο ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ** Χρήστος Καρούζος γράφει: «Γερμανοί και Ιταλοί, αφού μπήκαν ή εγκαταστάθηκαν στα μουσεία, αλλού έσπασαν βιτρίνες και αποθήκες, αλλού έκαψαν την ξυλεία, αλλού πήραν ό,τι αρχαία μπόρεσαν». Αυτές είναι οι... «κοινές αξίες που μας ενώνουν» (!!)

■ **ΟΙ ΣΦΑΓΕΣ** στα Καλάβρυτα και το Δίστομο, τα κρεματόρια στο Άουσβιτς, στο Νταχάου ως και πλήθος άλλων κτηνωδιών των Γερμανών, έδωσαν το δικαίωμα εις πολλούς να τους χαρακτηρίζουν ενίοτε ως «ανθρώπινα κτήνη». Το ότι όμως έφθασαν στο έσχατο σημείο υψηλού «πολιτισμού» να νομιμοποιήσει το Κοινοβούλιο τους την «κτηνοβασία», δηλαδή το σεξ με τα ζώα, μήπως αυτό τους κατατάσσει, επισήμως πλέον εις τους σπηλαιώδεις «υπανθρώπους» της λίθινης εποχής; Εκτός πια αν το Κοινοβούλιο τους βρισκόταν σε υπνοβασία, και νομοθέτησε την κτηνοβασία... (!!)

■ **ΟΤΑΝ** ξέσπασε το 2008 η παγκόσμια οικονομική κρίση, η Γερμανία δεν χρεωκόπησε χάρις στην οικονομική στήριξη των Η.Π.Α. «Σύμφωνα με τα στοιχεία διαχείρισης της κρίσης που ήρθαν στο φώς, οι γερμανικές Τράπεζες στηρίχτηκαν από τις Η.Π.Α. με 531\$ δισ. και έσωσαν την δήθεν ασυρρή Γερμανία...

■ **ΟΙ ΑΦΕΛΕΙΣ** και πάντα ανόητοι αμερικάνοι (η μόνη αξία τους είναι το δολάριο) εστήριξαν έναν λαό, φίδι στον κόρφο της Ευρώπης, που πριν μισό αιώνα προξένησε στην ανθρωπότητα ποταμούς αιμάτων και παγκόσμιας καταστροφής.

■ **Ο ΙΔΙΟΣ** φασιστικός λαός σήμερα έγινε εκλεκτός σύμμαχος των αμερικάνων, παραμένοντας εχθρός μακελάρης της υπερήφανης Ελλάδας, που η αντίσταση και η αυτοθυσία των Ελλήνων στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο εστοίχισε εν πολλοίς την ήττα των Γερμανών και την νίκη των συμμάχων.

■ **ΠΡΟΣΦΑΤΑ** η «Ιεραρχία» της Αγγλικανικής Εκκλησίας με οριακή απόφαση δεν επέτρεψε την χειροτονία γυναικών «επισκόπων». Παρά ταύτα ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρι, Ρόουαν Ουίλιαμς, δυσανασχέτησε, γιατί έδωσε η Εκκλησία του την εντύπωση ότι είναι «εκουσίως τυφλή»... (!!)

■ **ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ** και ο Κάμερον (πρωθυπουργός της Βρετανίας) έκανε έκκληση να επιτραπεί η χειροτονία γυναικών «επισκόπων» για να «συμμορφωθεί» (η Εκκλησία) στις αποφάσεις του... Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων!

■ **ΚΑΤΑ** τα άλλα, οι εδώ οικουμενιστές της ανοησίας και απιστίας, περιμένουν να... «αγαπηθούν» και να συνεργασθούν με την «ίδια πίστι» των παντός είδους τέτοιων «Εκκλησιών»... Εκτός πια αν αρχίσουμε να... χειροτονούμε και εμείς... «επισκοπίνες» και «παπαδίνες» προς μεγίστην χαράν... κάποιων χρυσοστόλιστων των πολυαρχιερατικών σόου.

■ **Η ΕΥΡΩΠΗ** των gay είναι εδώ, και τα Σόδομα «κατακτούν» την μία χώρα μετά την άλλη... Το νομοσχέδιο για το... γάμο μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου στη Γαλλία υιοθετήθηκε επισήμως» και ο Γάλλος πρόεδρος δήλωσε περιχαρής ότι «ο νόμος αυτός θα είναι πρόοδος για όλη την κοινωνία»!! Μάλιστα. Πρόοδος, η αμαύρωση του ανθρωπίνου προσώπου και η απόρριψη της φυσιολογικής του ζωής.

■ **ΕΚΤΟΣ** από γκέι οι Βρετανοί έγιναν και παιδεραστές; Η είδηση έκανε τον γύρο του διαδικτύου. «Σήμερα το πρωί στο ιδιωτικό τηλεοπτικό δίκτυο ΙΤΧ, ο παρουσιαστής Φίλιπ Σόφιλντ έτεινε στον Πρωθυπουργό της Βρετανίας έναν κατάλογο με τα ονοματεπώνυμα προσωπικοτήτων του Συντηρητικού Κόμματος «ύποπτων για σεξουαλική κακοποίηση ανηλίκων». Τα ίδια έκανε και ο παρουσιαστής του BBC.

■ **ΠΡΟΣ** βλάκα Έλληνα «ορθόδοξο οικουμενιστή»: «Η υφυπουργός Υγείας της Βόρειας Ρηνανίας Μάρλις Μπρέντε Χόρστ... απέκτησε πρόσφατα ένα παιδί με τη... σύντροφο της, με τεχνητή γονιμοποίηση φυσικά, και τώρα έχει βάλει τις διαδικασίες για να αναλάβει την... πατρότητα αποκτώντας γονεϊκά δικαιώματα. Λεπτομέρεια: Η ερωμένη της υπουργού είναι... ιερέας-λεσβία» (!!)

«Ομορφος κόσμος οικουμενιστικός... λεσβιακά πλασμένος.

«Χριστιανική Βιβλιογραφία»

ΟΔΟΠΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

συνέχεια από την 1η σελίδα

1.-) **Κατά την Παλαιά Διαθήκη** οι Εβραίοι όφειλαν, να εργάζονται έξι ημέρες την εβδομάδα, και την έβδομη ημέρα να απέχουν από κάθε ασχολία μέχρι και τον περιορισμό ακόμη της οδοπορίας τους, «**τη δε ημέρα τη εβδομή σάββατα** (= τελεία αργία, ανάπαυση σε ανθρώπους και κατοικίδια ζώα), **Κυρίω τω Θεώ σου**» (Έξοδος 21, 10).

2.-) **Με αυτή την έννοια** αρχικά εφαρμόστηκε και η αργία της Κυριακής, «ως ημέρα Κυρίου» και στη Καινή Διαθήκη, αλλά μόνο με τα δύο βασικά στοιχεία: α'-) Να απέχουν οι Χριστιανοί από βαριές εργασίες, και β'-) Να λατρεύουν τον Κύριο, «**λαλούντες εαυτοίς ψαλμοίς και ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς, άδοντες και ψάλλοντες, εν τη καρδία αυτών τω Κυρίω**», (Εφεσ. 5, 9), με τη διαφορά ότι τη θέση της τελευταίας ημέρας της εβδομάδος των Εβραίων, το Σάββατον, στο Χριστιανισμό, την κατέλαβε η Κυριακή, «**η μία των Σαββάτων**» (Ματθ. 28, 1). Δηλαδή, η μετά το Σάββατο των Εβραίων πρώτη ημέρα της εβδομάδος, η Κυριακή, αφιερώθηκε στην Ανάσταση του Κυρίου μας, ο Οποίος ήλθε, και θα έλθει, για να κρίνει την οικουμένη, ζώντας και νεκρούς, «**και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς, ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος**», (Σύμβολον Ορθόδοξου Πίστεως, Α' & Β' Οικ. Συνόδων).

3.-) **Η αργία λοιπόν της Κυριακής**, είναι αφιερωμένη στον Θεάνθρωπο Κύριό μας, σε αντικατάσταση της αργίας του Σαββάτου των Εβραίων. Όμως η Ορθόδοξη Εκκλησία επειδή γνωρίζει, ότι «**η αργία είναι μήτηρ πάσης κακίας**», ουδέποτε αποτόλμησε να επιβάλει, αναγκαστικά, την αργία της Κυριακής στους Χριστιανούς. Η επιβολή της υποχρεωτικής αργίας της Κυριακής ορίστηκε με νόμους μεγάλων Αυτοκρατόρων του Βυζαντίου: Κωνσταντίνου Α', Θεοδοσίου Α', και Λέοντος του σοφού, με τη ρητή επισήμανση ότι από την αργία της Κυριακής εξαιρούνται μόνον οι γεωργοί.

4.-) **α') Ο Κύριος Ιησούς Χριστός** όχι μόνο παραβίασε, αλλά και αποδέχτηκε την παραβίαση της αργίας του Σαββάτου των Εβραίων σε λίαν εξαιρετικές περιπτώσεις, με τη γενική δικαιολογία ότι «**το σάββατον διά τον άνθρωπον εγένετο, ουχ ο άνθρωπος δια το σάββατον**» (Μαρκ. 2, 27-28).

β') Επίσης στην περίπτωση που οι μαθητές του Κυρίου, κάποτε που περνούσαν από τα σπαρμένα χωράφια, που ήσαν έτοιμα για θερισμό, έκοβαν και έτριβαν στάχια και έτρωγαν τον καρπό τους, και για την πράξη τους αυτή τους κατηγορήσαν στο Χριστό, ότι παραβαίνουν την αργία του Σαββάτου, ο Χριστός όχι μόνον δεν εκάκισε την πράξη των μαθητών

του, αλλά καταλόγισε άγνοια του νόμου στους κατηγορούς τους, και τους έδωσε αποστομωτικές απαντήσεις από το νόμο, σχετικές με την αργία του Σαββάτου, «**και αποκριθείς προς αυτούς είπεν ο Ιησούς, ουδέ τούτο ανέγνωτε ό έποίησε Δαυίδ όποτε επείνασεν αυτός και οι μετ' αυτού πάντες;... ουκ ανέγνωτε εν τω νόμω ότι τοις σάββασιν οι ιερείς εν τω ιερώ το σάββατον βεβηλούσι** (= με τα σφάγια για τις θυσίες), **και αναίτιοί εισι;**», (Μάρκ. 2, 27-28, Λουκ. 6, 1-5, Ματθ. 12, 1-8). Εκ των ως άνω ρητών και κατηγορηματικώς αναφερομένων από το Χριστό, ο ιερός Αυγουστίνος δηλώνει απερίφραστα, «**ότι την Κυριακή οι Χριστιανοί να εργάζονται**», (ΠΗΔΑΛΙΟΝ, σελ.84, υποσημ. 1).

5.-) **Με το θέμα της αργίας της Κυριακής** ασχολήθηκε η τοπική Σύνοδος της Λαοδικείας και αποφάσισε ότι οι Χριστιανοί, αν υπάρχει ανάγκη και δε μπορούν να κάνουν διαφορετικά, μετά τον εκκλησιασμό τους, να εργάζονται και την Κυριακή, «**... την δε Κυριακήν προτιμώντας, είγε δύναιντο** (= αν μπορούν), **σχολάζειν ως Χριστιανοί**» (Καν. 29).

6.-) **Συνεπώς, εκ των όσων αναφέρθηκαν** ανωτέρω η φιλόστοργος Μητέρα Ορθόδοξη Εκκλησία, θέλει μεν τους Χριστιανούς να αργούν την ημέρα της Κυριακής, η οποία είναι αφιερωμένη στην Ανάσταση του Κυρίου μας, και αφού εκτελέσουν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα, να ασχολούνται με θέματα φιλανθρωπίας. Αν όμως δεν μπορούν να αργήσουν, γιατί υπάρχει αδήριτος ανάγκη, τότε να εργάζονται όπως και οι αγρότες. **Αυτή είναι η θέση της Εκκλησίας όσον αφορά το θέμα της αργίας της Κυριακής.**

7.-) **Όμως υπάρχει σοβαρό πρόβλημα** με τους εργαζόμενους σε ιδιωτικές Επιχειρήσεις, και οι οποίοι έχουν κάθε δικαίωμα να απαιτήσουν την ξεκούρασή τους. Εν προκειμένω τον λόγο στο θέμα αυτό τον έχει η Πολιτεία, η οποία οφείλει να σκεφθεί και να αποφασίσει σύμφωνα με το Σύνταγμα και τα απαραβάτα δίκαια των εργαζομένων. Μια λύση, στην προκειμένη περίπτωση, που προτείνεται, **αν επιμένει η Πολιτεία να καταργήσει την αργία της Κυριακής**, είναι η εφαρμογή του παλαιού νόμου της Πολιτείας, ως προς την αργία της Κυριακής. Να ανοίγουν οι επιχειρήσεις, και γενικώς η αγορά, μετά από τις 09.00' το πρωί, περί το τέλος δηλαδή της Θείας Λειτουργίας, και με διπλό ημερομίσθιο.

Πρεσβύτερος
ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΜΑΣ
Ορθόδοξος Θεολόγος
- Εκκλ/κός Συνήγορος
Επ/μος πρ/δρος Εφημεριακού Κλήρου
Ελλάδος

Επιστολή

σ' εκείνους τους χριστιανούς, που αποφάσισαν να φυλάξουν Θερμοπύλες, να διέλθουν το κακοτράχαλο μονοπάτι της σταυρικής ζωής συμπαριστάμενοι στον διωχθέντα, εξορισθέντα, σταυρωθέντα και εγκαταλειφθέντα μακαριστό μητροπολίτη τους Θεολόγο. Σ' αυτούς απευθύνω τα λίγα αυτά λόγια, τώρα που διανύουμε τη Μ. Εβδομάδα των Παθών του Κυρίου μας, για να τους στηρίξω στον κατά Θεόν αγώνα τους.

Εν Χριστώ, αδελφοί, σας είπαν να εγκαταλείψετε τον Πατέρα σας· να δεχθείτε πατριό, μοιχεπιβάτη, κενόδοξο και άσχετο με τον Χριστό και τη διδασκαλία Του· να σιωπήσετε – αν θέλετε να μη διωχθείτε, αλλά να προκόψετε κερδίζοντας τον κόσμο ολον – να προσκυνήσετε τω Βάαλ για να σταματήσουν οι

κατατρεγμοί σας. Σας είπαν...

Κι εσείς, αντί να δελεασθείτε από τις εφήμερες δόξες και υποσχέσεις, προτιμήσατε το σταυρό, το ακάνθινο στεφάνι, τους κολαφισμούς, τις μαστιγώσεις, τους διωγμούς, τους εμπαιγμούς, την περιφρόνηση... Αντισταθήκατε στο διάβολο.

Φρόνιμα ενεργήσατε γιατί γνωρίζετε ότι τη Σταύρωση ακολουθεί η Ανάσταση. Έχετε λοιπόν, το νου σας στον Άδη και μην απελπίζεσθε. Διέρχεσθε την περίοδο των Παθών. Ας μην ξεχνούμε ότι «**δριμύς μεν ο χειμών, γλυκός δε ο Παράδεισος**». Το τέλος εγγύς, θαρσεείτε, ο Κύριος ενίκησε τον κόσμο.

Καλή Ανάσταση.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ:

Σταυροί εμφανίζονται
μέσα στην Αγία Σοφία!!!

συνέχεια
από την
1η σελίδα

παχύ στρώμα ασβέστη (περίπου δύο δάχτυλα), όπως φαίνεται και σε συγκεκριμένη φωτογραφία, για να καλύψουν τα χριστιανικά σύμβολα και επάνω στον ασβέστη εμφανίστηκαν αυτοί οι σταυροί. Και δίκαια αναρωπιέται ο επισκέπτης, αφού δεν τους έβγαψε μετέπειτα κάποιος, είναι δυνατόν να "πότισαν" από τον τοίχο μέχρι την εξωτερική στρώση του σοβά;

Και γιατί να εμφανιστούν μόνο οι σταυροί και να μην εμφανιστούν και οι υπόλοιπες τοιχογραφίες-αγιογραφίες, οι οποίες είναι και σε ψηφιδωτή μορφή (δηλαδή αποκλείεται ο "τυχαίος" εμπροτισμός, αφού το επιστρωθέν υλικό είναι ψηφίδα);

Ακόμη όμως και εάν επρόκειτο για καλυμμένες με σοβά αγιογραφίες, αποτελεί πολύ παράδοξο γεγονός να μην φαίνονται με γυμνό μάτι, αλλά να αποτυπώνονται στον φωτογραφικό φακό!!! Τότε έχουμε μία παραδοξότητα, που ίσως θα πρέπει να ελεγχθεί..

Αγιογράφος, που έχει εργαστεί και σε ψηφιδωτές εικόνες, λέει χαρακτηριστικά:

"Για να καταλάβετε, μιλάμε για ένα αδρανές υλικό π.χ. πέτρα (όπως τα ψηφιδωτά) το οποίο είναι αδύνατον να αποδώσει χρώμα ως χημική αντίδραση στον νωπό σοβά (όχι και μόνο περιέχει ασβέστη) ώστε να απεικονίσει το σχήμα Σταυρού"...

Οι σταυροί όπως όλοι παρατηρούμε είναι ορθόδοξοι (ισοσκελείς) βυζαντινοί και αποτελούν σύγχρονο φαινόμενο (των τελευταίων μηνών...).

Για την περίπτωση που πρόκειται για μεταλλικούς σταυρούς που οξειδώθηκαν, αγιογράφος είπε: "Και όπως και εσείς θα γνωρίζετε το σίδηρο με συνδιασμό με το περσισμα του χρόνου και τις ατελείωτες καιρικές συνθήκες προκαλεί οξείδωση και το κοκκίνο χρώμα (σκουριά) απλώνεται σαν καρκίνωμα. Οπότε σε ένα αριστούργημα σε όλους τους τομείς σε καμία περίπτωση δεν θα βάλανε υλικό από σίδηρο..."

Επίσης, αν μπορείτε να φανταστείτε, όλος ο Ναος και τα άλλα αρχιτεκτονικά κτίσματα όλης της Βυζαντινής Περιόδου αποτελείται

απο κομμάτια κεραμικών, ασβέστη, ποταμίσις άμμος, χαλίκι και ατελείωτα αυγά!!!!.

Το φρέσκο (τεχνική των Βυζαντινών για τις τοιχογραφίες), αποτελείται από πάστα ασβέστη που είναι από πέτρα, άμμο ποταμού, και μαρμαρόσκονη, σε τρεις στρώσεις (μαύρο φρέσκο, κίτρινο φρέσκο και άσπρο φρέσκο) και πάνω εκεί γίνονται οι Αγιογραφίες. Οι σκόνες χρωμάτων ανακατεύονται μόνο με νερό και τίποτα άλλο γιατί το υλικό που τα κολλάει πάνω στον τοίχο είναι ο ασβέστης. Ο ασβέστης

βγαίνει με το νερό από τον σοβά προς την επιφάνεια (με τον καιρό) και συναντώντας το διοξειδίο του άνθρακα από τον αέρα γίνεται πάλι ασβεστόλιθος. Δηλαδή ενώ στεγνώνει ο τοίχος βγαίνει από το σοβά και μαρμαρώνεται πάνω στα χρώματα, τα οποία θα παραμείνουν πιασμένα στη μέση του ασβεστόλιθου για πάντα. Αυτά τα έμαθα (την τεχνική) από τον βοηθό καθηγητή στη Θεολογική Σχολή του Βουκουρεστίου Ρουμανίας Mihai Coman."...

Αξίζει όμως να σταθούμε και στην περίπτωση της μη συμμετρίας των σταυρών με τα υπόλοιπα (μεταγενέστερα προφανώς) ισλαμικά σχήματα. Και αυτή η μη συμμετρία προδίδει πως καμία σχέση δεν έχουν οι σταυροί με την μετέπειτα διακόσμηση του ναού. Κανείς αγιογράφος δεν θα καλλιτεχνούσε παραβιάζοντας την λογική της καλαισθησίας, πόσο δε μάλλον στην περίπτωση του Ναού της Αγίας Σοφίας που αποτελούσε (και συνεχίζει να αποτελεί) πραγματικό κόσμημα στον χώρο της τέχνης και της αρχιτεκτονικής.

Πώς εξηγείται όμως πως οι σταυροί βρίσκονται παντού μέσα στην Αγία Σοφία και συγκεκριμένα στα τέσσερα θολωτά σημεία; Κάποιοι μιλούν για θαύμα... (βλέπετε το αρ-

κετά μεγάλο πάχος του σοβά, που φρόντισαν να βάλουν οι Τούρκοι για σειρά εκατονταετιών, προκειμένου να αποκρύψουν με απόλυτη βεβαιότητα τις αγιογραφίες και τα ψηφιδωτά του Ναού της Αγίας Σοφίας).

Εμφάνιση αγγέλων κάτω από τον σοβά.

Δεν είναι όμως μόνο αυτή η περίπτωση, αφού στο τέλος του Ιουλίου του 2009, στο φως ήρθε η παράσταση ενός αγγέλου, η οποία ήταν καλυμμένη εδώ και έξι αιώνες από συντηρητές στην Αγία Σοφία. Ο Τούρκος Αχμέτ Εμρ Μπιλτιλί, ένας εκ των συντηρητών, δήλωσε ότι έχουν ως στόχο τώρα να φέρουν στην επιφάνεια και δεύτερο άγγελο, που χρονολογείται από την εποχή της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Τα μωσαϊκά είχαν καλυφθεί λίγο μετά την Άλωση της Πόλης, το 1453, και τη μετατροπή της Αγίας Σοφίας σε τζαμί. Οι Τούρκοι, αντί να μετακινήσουν τα μοναδικής ομορφιάς μωσαϊκά της Αγίας Σοφίας, τα κάλυψαν με μέταλλο και γύψο (προσφιλής τακτική του πολιτισμού της Τουρκίας).

Και η συνέχεια της πρώτης ανακάλυψης, έφερε μια μεγάλη ιστορική αποκάλυψη έρχεται στο φως ύστερα από αιώνες «σκότους». Αυτή τη φορά τέσσερις άγγελοι ζωγραφισμένοι πάνω σε μωσαϊκό ήταν για χρόνια κρυμμένοι, εν

γνώσει των τουρκικών αρχών, κάτω από πολλά στρώματα ασβέστη και τέσσερις τεράστιες ασπίδες, στις τέσσερις κολώνες που στηρίζουν τον τρούλο της Αγίας Σοφίας.

Οι τέσσερις άγγελοι, που ο καθένας τους έχει έξι φτερά, δημιουργήθηκαν μεταξύ 900 - 1300 μ.Χ.

Μάλιστα, στα μέσα του 1800, ο Ιταλός αρχιτέκτονας Fossati, τους είδε κάνοντας επισκευές στο ναό. Τη διαταγή να καλυφθούν με ασβέστη έδωσε ο σουλτάνος Abdólmecit. Στη συνέχεια τοποθετήθηκαν πάνω τους ασπίδες, που αναγράφουν αραβικές προσευχές.

Ωστόσο, το πλήρωμα του χρόνου ήρθε και οι τέσσερις μοναδικές τοιχογραφίες θα βγουν ξανά στο φως, δίνοντάς μας μια γεύση από την αξεπέραστη τέχνη των προγόνων μας.

greeknation

ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ
ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ

(Το παρόν είναι συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο που είχε θέμα το «Πατριωτικό συναίσθημα»)

1. Ορισμός και ανάλυση. Το θρησκευτικό συναίσθημα προκαλείται από την αντίληψη του ανθρώπου για την ύπαρξη του Θεού. Ο άνθρωπος έχει έμφυτη την τάση να προσεγγίσει το Θεό, να επικοινωνήσει πνευματικά και να στηριχθεί στη δύναμή Του. Επειδή ο Θεός, από τη γνώση του οποίου προκύπτει το θρησκευτικό συναίσθημα, είναι απόλυτη αλήθεια, ωραιότητα, δικαιοσύνη, υπέρτατο αγαθό για τις συνειδήσεις των ανθρώπων, μπορεί να θεωρηθεί και τούτο ως γενικότατο συναίσθημα του αληθινού, του ωραίου και του αγαθού. Περικλείει όλα τα συναισθήματα, προσωπικά, κοινωνικά και απρόσωπα. Και εκδηλώνεται ως αγάπη, ως φόβος υϊκός, ως ευγνωμοσύνη, ως σεβασμός του ανθρώπου προς τον πατέρα και Θεό του, τον οποίο αντιλαμβάνεται ως δημιουργό και προνοητή του σύμπαντος. Είναι έμφυτο, αλλά διαμορφώνεται, καλλιεργείται και εξελίσσεται στην κοινωνική ζωή και με τη συνδρομή αυτής. Εκεί ο άνθρωπος σχηματίζει συγκεκριμένη ιδέα για το Θεό, αντιλαμβάνεται τα καθήκοντά του προς Εκείνον και προσπαθεί να ζήσει σύμφωνα με το θείο θέλημα.

2. Σημασία και μορφωτική αξία. 1) Καλλιεργεί την ευσέβεια στους ανθρώπους. 2) Διαμορφώνει ηθικούς χαρακτήρες. 3) Υπενθυμίζει καθήκοντα και υποχρεώσεις. 4) Παρηγορεί στις δύσκολες στιγμές της ζωής. 5) Εμπνέει θάρρος, υπομονή και καρτερικότητα. 6) Αναπτύσσει φιλανθρωπική δράση. 7) Παρέχει πνευματική ευχαρίστηση και ψυχική ανακούφιση. 8) Προκαλεί το φιλοσοφικό στοχασμό. 9) Καταπολεμεί την πρόληψη και τη δεισιδαιμονία. 10) Δημιουργεί και προάγει τον πολιτισμό.

3. Παράγοντες και μέσα καλλιέργειας. Οι παράγοντες, οι οποίοι διαδραματίζουν αποφασιστικό ρόλο στην καλλιέργεια του θρησκευτικού συναίσθηματος είναι η οικογένεια, το σχολείο και η εκκλησία. Η θρησκευτική και ηθική διαβίωση της οικογένειας αποτελεί τον βασικό πυρήνα της αναπτύξεως του θρησκευτικού συναίσθηματος του παιδιού. Τα δε μέσα με τα οποία θα επιδιωχθεί η παραπέρα καλλιέργειά του είναι τα ακόλουθα: 1) Η ηθικοθρησκευτική προσωπικότητα του δασκάλου. Ουδέμία απολύτως θρησκευτική διδασκαλία είναι αρκετή χωρίς την ευσεβή ηθικοθρησκευτική προσωπικότητα του δασκάλου. Ο μετρημένος βίος του, η ηθική διαβίωση, η δικαιοσύνη, η ευσέβεια, η μακροθυμία, ο εκκλησιασμός, η ελεημοσύνη, είναι πράξεις και εκδηλώσεις που ασκούν τεράστια επίδραση στους μαθητές και παραμένουν ως πρότυπα μίμησης. 2) Η δημιουργία συνήθειας στα παιδιά για τέλεση χριστιανικών πράξεων. Πρέπει να προτρέψουμε τα παιδιά και να τα παρέχουμε τη δυνατότητα να ελεούν τους πτωχούς και να βοηθούν τους αδυνάτους. Παράλληλα πρέπει να διδάσκονται ότι ο Θεός δε θέλει να γίνεται το καλό από εγωισμό αλλά από καλή διάθεση, ούτε επιδεικτικά. Έτσι δεν πληγώνεται και το φιλότιμο του ευεργετούμενου. "Μη γνώτω η αριστερά σου (χείρα) τι ποιεί η δεξιά σου" είπε ο Χριστός, Ο δε λαός λέγει: "Όποιος δίνει ας σιωπήσει και όποιος παίρνει ας μιλήσει". 3) Οι προσευχές. Η σχολική εργασία πρέπει να αρχίζει με κοινή πρωινή προσευχή στην αυλή του σχολείου και να συνοδεύεται με θρησκευτικό άσμα. Προσευχή πρέπει να γίνεται και στο τέλος των μαθημάτων της ημέρας στην τάξη. Ο κάθε μαθητής πρέπει να συνηθίσει να προσεύχεται στην αρχή και το τέλος κάθε εργασίας του, προ του φαγητού και μετά απ' αυτό, προ του ύπνου και ευκαιριακά σύμφωνα με τα καθημερινά του βιώματα. 4) Ο τακτικός εκκλησιασμός. 5) Η τέλεση ειδικής λειτουργίας για μαθητές του σχολείου. 6) Η παρακολούθηση διαφόρων θρησκευτικών τελετών και εκδηλώσεων. 7) Η παρακολούθηση καθηγητικών σχολείων. 8) Η μελέτη θρησκευτικών βιβλίων. 9) Η επικοινωνία με τη φύση. Πρέπει να οδηγούνται τα παιδιά στην εξοχή συχνά και να παρακινούνται να παρατηρούν τη φύση, γιατί μόνον εκεί μπορεί να κατανοήσει κανείς τη θέση του μέσα σ' αυτή, να γνωρίσει την τάξη, την αρμονία, τη σοφία, το μεγαλείο και τη δύναμη του Δημιουργού και να αναφωνήσει όπως ο ψαλμωδός: "ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε, πάντα εν σοφία εποίησας". 10) Η κατάλληλη διδασκαλία του μαθήματος των θρησκευτικών και των λοιπών μαθημάτων του Σχολείου, καθώς και η σωστή οργάνωση της εν γένει σχολικής ζωής.

A.K.
συνεχίζεται

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Για τους φίλους και αναγνώστες της εφημερίδας, από την Ελλάδα και εξωτερικό, που μας ρωτούν για το επταετές μνημόσυνο του μακαριστού γέροντος π. Αθανασίου Μυτιληναίου τους γνωρίζουμε ότι: Όπως ανακοινώθηκε από το μοναστήρι, το μνημόσυνο θα γίνει την Κυριακή 26 Μαΐου 2013 «μνεία της του παραλύτου θεραπείας» εις την Ιερά 'Κομνήνιο' μονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και Αγίου Δημητρίου Στομίου- μετά τη θεία λειτουργία- όπου είναι ο τάφος και το σκηνώμα του.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

συνέχεια από την 1η σελίδα

στην Εκκλησία. "Έτσι στην Εκκλησία ισχύει πάντοτε ταυτότητα (όμοιομορφία) στην Πίστη και τη βαπτισματική ένταξη σ' αυτήν: «είς Κύριος, μία πίστις, έν βάπτισμα»[3].

Το εκκλησιολογικό αυτό δόγμα της Εκκλησίας, σταθερῶς και διαχρονικῶς διακηρυσσόμενο, πλήττεται στη θεωρία και την πράξη από την παρέκκλιση και καινοτομία του Οικουμενισμού, ὁ ὁποῖος στό βαθμό πού προωθεῖται συνειδητῶς και ἐπιμόνως, ἀποτελεῖ ἐκκλησιολογική και σωτηριολογική αἵρεση.

Ο Οικουμενισμός εἶναι ἡ διδασκαλία καί δραστηριότητα γιά τήν - κακῶ τῶ τρόπῳ - συγκολλητική καί πλασματική ἐξωτερική ἔνωση τῶν Ὁρθοδόξων καί λουτῶν «χριστιανῶν», ρωμαιοκαθολικῶν (παπικῶν), προτεσταντῶν καί μονοφυσιτῶν-μονοθελητῶν ἀναπτύχθηκε στό πλαίσιο τῆς «οἰκουμενικῆς κινήσεως» καί, σέ μεγάλο μέρος του, περί τῶ «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.) καί διασπᾶ τήν ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι τῶν μέσων τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἐνιαία τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκκλησιολογία, τήν περί Ἐκκλησίας διδασκαλία.

Βασικές ὀρθόδοξες ἐκκλησιολογικές ἀρχές

Συνοψίζοντας βασικές παραμέτρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς, τῆς ὀρθόδοξης, ἐκκλησιολογίας, καταθέτουμε τρεῖς βασικές ἀρχές τῆς · (α) τήν ἀποκλειστικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, (β) τήν τελειότητα («καθολικότητα») τῆς δογματικῆς Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας καί ἐνότητά τῆς ἱστορικῶς καί γεωγραφικῶς καί (γ) τήν καθολικῶς ἀποδεκτή πεποιθση τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἡ συνειδητή εἰσαγωγή καί τῆς παραμικρῆς «ἐτεροδοξίας» (δογματικῆς διαφοροποιήσεως) ἀποτελεῖ αἵρεση πού ἀποκλείει τή δυνατότητα τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας.

Α. Τό ἀξίωμα τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας «extra Ecclesiam nulla salus» («ἐκτός Ἐκκλησίας οὐδεμία σωτηρία»), πού ὑποστηρίζεται ἀπό τοὺς ἁγίους Κυπριανὸ Καρχηδόνο, Βασίλειο τὸν Μέγα, Φιρμιλιανὸ Καισαρείας, Κύριλλο Ἀλεξανδρείας κ.ἄ., τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ὅλη τῆ διαχρονικῆ συνειδηση τῆς Ἐκκλησίας, σημαίνει ὅτι μόνον τὰ ἱερά Μυστήρια καί δόγματα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μποροῦν νά ὀδηγήσουν τὸν ἄνθρωπο στήν ἔνωση μὲ τὸν Χριστὸ καί τῆ σωτηρία. Ἡ Ἐκκλησία μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐσωτερικὴ ἐνότητα Πίστεως, Λατρείας καί διοικήσεως καί τήν ἀποστολικὴ διαδοχή», δηλαδή τὴν ἱστορικὴ προέλευση ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἐκκλησία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί ἐνότητα Πίστεως με ἐκείνην. Τὰ σχίσματα (οἱ λόγῳ διοικητικῶν διενέξεων ἀποχωρήσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία) καί οἱ αἱρέσεις ἀποκόπτονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καί τῆ σωτηρία.

Β. Ἡ ἐνότητα Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ, μολονότι ἐπιτρέπει ἐν μέρει στίς τοπικῆς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τελετουργικῆ, ἐθιμικῆ, γλωσσικῆ, μουσικῆ καί ἄλλη ποικιλομορφία, ὅμως δὲν ἐπιτρέπει καί τήν «διαφορετικότητα» τῶν δογμάτων τῆς Πίστεως, διότι καθὼς «ὁ Χριστὸς οὐ μεμέρισται»[4] ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία εἶναι «τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἡ καρδιά καί ἡ ψυχὴ μία»[5].

Γ. Ἡ ἐτεροδοξία-αἵρεση, ὡς εἰσαγωγή νεωτερισμῶν στή δογματικὴ πίστη, ὀδηγεῖ στήν ἀπώλεια, διότι καταστρέφει τῆ θεραπευτικὴ γιά τὴν ἀνθρώπινη φύση μέθοδο τῆς Ἐκκλησίας (θεολογία καί ἄσκηση) καί διότι ὁ Θεὸς δὲν ἐπευλογεῖ τὸ ψεῦδος οὔτε ἐνώνεται μὲ αὐτό. Κατὰ τῆ χαρακτηριστικὴ φράση τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «ὅποιος δὲν πιστεύει ὅπως πιστεύει ἡ Παράδοση τῆς Καθολικῆς [δηλ. τῆς Ὁρθοδόξου] Ἐκκλησίας εἶναι ἄπιστος»[6], καθὼς δὲ διαπιστώνει ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὸν ζ' ἰ. Κανόνα τῆς, μόνον ὅσοι αἰρετικοὶ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν αἵρεση «προστίθενται στή μερίδα τῶν σωζομένων». Γιά τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση κανεὶς ἐτερόδοξος (ρωμαιοκαθολικός, προτεστάντης, μονοθελητῆς κ.λπ.) δὲν εἶναι οὔτε δύναται νά ὀνομάζεται κυριολεκτικῶς «χριστιανός» οὔτε ἡ αἰρετικὴ κοινότητα «ἐκκλησία».

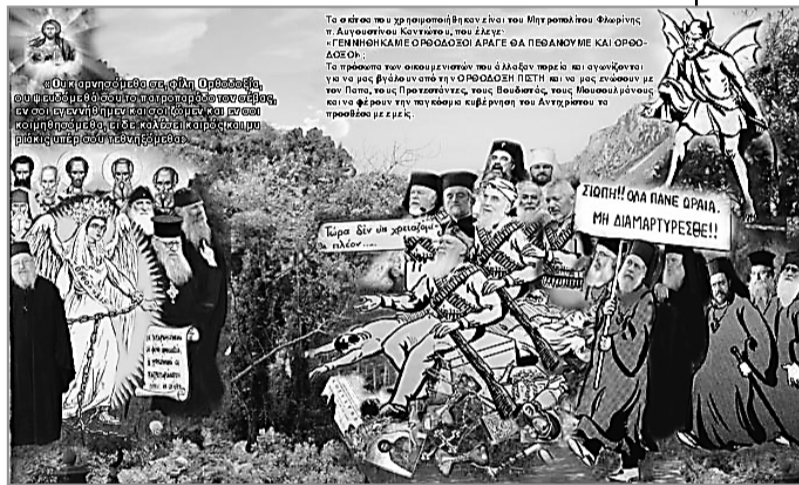
Ἡ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό νόθευση τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιολογίας

Ο Οικουμενισμός, ἐκκινώντας ἀπὸ προσπάθειες προσεγγίσεως τῶν «χριστιανῶν» σὲ πρακτικὰ θέματα στίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰ., ἐξελίχθηκε σὲ προσπάθεια ἐξωτερικῆς συγκολλήσεως τῆς Ἐκκλησίας μὲ τίς λουτῆς «ὀμολογίες», χωρὶς τὴν ἀποδοχὴ ἀπὸ ἐκείνες τῆς μόνης ἀναλλοιώτης καί παραδοσιακῆς, τῆς ὀρθόδοξης, διδασκαλίας, ἀλλὰ μέσῳ ἐλαχιστοποιήσεως τῆς σημασίας («μινιμαλισμοῦ»), τῆς ἀποσιωπήσεως καί παρερμηνείας τῶν ἰ. δογμάτων ἀπὸ ὅλες τίς διαλεγόμενες πλευρές. Ἐκκινώντας στίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰ., ὅταν γιά πρώτη φορά οἱ αἰρετικοὶ (ἐτερόδοξοι) ὀνομάστηκαν σὲ ἐπίσημα ὀρθόδοξα ἐκκλησιαστικὰ κείμενα «Ἐκκλησίες» (τὸ 1903 καί κυρίως τὸ 1920), ἡ δογματικὴ παρέκκλιση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μεταξὺ ἄλλων φοβερῶν πώσεων ὀδήγησε σταδιακῶς στήν ἀπὸ μέρους ἐπιφανῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν καί θεολόγων (α) ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας μὲ τοὺς παπικούς («ἄρση τῶν ἀναθεμάτων») τὸ 1965, (β) μερικὴ ἀποδοχὴ τῶν ἐτεροδόξων τελετῶν βαπτίσματος, εὐχαριστίας καί ἱερωσύνης («Κείμενον Β.Ε.Μ.», Λίμα τοῦ Περὸ 1982, (γ) διαπίστωση δῆθεν χριστολογικῆ συμφωνίας μὲ τοὺς μονοφυσίτες-μονοθελητῆς (Β' Κοινὴ Δήλωση, Chambésy 1990) - ἡ ὁποία σημαίνει τὴν ἀπόρριψη τῆς συμπαγοῦς ὀρθοδόξου χριστολογίας 15 αἰῶνων, Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί πληθῶς Ἁγίων Πατέρων, (ε) διαπίστωση ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι ὄχι αἵρεση, ἀλλὰ «ἀδελφὴ Ἐκκλησία» μὲ ἔγκυρα μυστήρια (Κείμενον Balamand 1993) κ.ἄ. Χειρότερο ὅλων εἶναι (στ) τὸ ἐκκλησιολογικὸ κείμενο τῆς Θ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Πόρτο Ἀλέγκρε (Βραζιλία, 2006) - ἐκεῖ ἡ πλειονότης τῶν ὀρθοδόξων ἐκπροσώπων ἀρνήθηκε ἰδιότητες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τίς ὁποῖες ὀμολογοῦμε σὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἐκείνες τῆς «Μιᾶς» (δηλ. σὲ ἐνότητα πίστεως) καί τῆς «Καθολικῆς», ἐπειδὴ συμφώνησαν ὅτι κανένα μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία (Σ6) καί ὅτι εἶναι θεμιτὴ ἡ ὑπαρξὴ ποικιλίας δογμάτων ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας (Σ5). Αὐτὸ εἶναι πού λίγο ἀργότερα οἱ οἰκουμενιστῆς ὀνόμασαν «ἐνότητα μέσα στή (δογματικὴ) διαφορετικότητα», «unity in diversity», ἔνα σύνθημα παρμένο ἀπὸ τὰ βουδιστικὰ κινήματα τῆς New Age, δηλαδή μιὰ «περικεκτικότητα» («comprehensiveness») ἀντίθετη μὲ τὴν ἀγιοπατερικὴ «ἀποκλειστικότητα» («exclusiveness»).

Γράφει
ο ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΜΟΝΑΧΟΣ

Στὰ πλαίσια τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως οἱ ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων οἰκουμενιστῆς ἔχουν ἐγγράφως δεσμευθεῖ νά μὴ καλοῦν τοὺς ἐτεροδόξους στήν Ἐκκλησία καί ἔτσι διαψεύδεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ συμμετοχὴ μας ἐκεῖ ἀποσκοπεῖ στήν ὀμολογία τῆς Ὁρθοδόξιας· ἀντιθέτως δέ, μὲ τὴν ἐπίσημη ἀποδοχὴ ἐτεροδόξων θέσεων, ἀποπροσανατολίζονται οἱ ἐτερόδοξοι ὡς πρὸς τὸ ἀληθινὸ φρόνημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τῆς τελευταίας δεκαετίας ὁ Οἰκουμενισμὸς προσέλαβε καί «διαθρησκευτικὸ» χαρακτῆρα τονίζοντας τὴν δῆθεν κοινὴ πίστη ὅλων τῶν μονοθεϊστικῶν (καί λουτῶν) θρησκειῶν στὸν ἴδιο Θεό,

Το σκίτσο εἶναι ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τοῦ μητρ. Φλωρίνης π. Αυγουστίνου Καντιώτη

κατὰ κατάφωρη ἀθέτηση τοῦ Εὐαγγελίου («πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν Υἱὸν οὐδὲ τὸν Πατέρα ἔχει»[7]).

Ἡ ἐκλαίκευση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προωθεῖται μὲ τίς πυκνῆς λειτουργικῆς, ἀκαδημαϊκῆς-θεολογικῆς, ποιμαντικῆς καί κοινωνικῆς ἐπαφῆς μὲ τοὺς ἐτεροδόξους, κυρίως μὲ τίς συμπτωσυχῆς σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, μὲ τοὺς μεικτοὺς γάμους καί τὸν ἤδη προαναγγελλμένο σχεδιασμὸ τῶν ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν νά ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη Λατρεία ὅσα σημεῖα προσβάλλουν αἱρέσεις ἢ ἄλλες θρησκευτικῆς, ὡστε νά ἐξοικειωθεῖ μὲ τὴν ἐτεροδοξία καί τὸ ἀπλὸ ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα (ἀφοῦ δῆθεν «ὄλοι στὸν ἴδιο Χριστὸ / Θεὸ πιστεύουμε...»).

Δὲν ἀρνεῖται ὁ Οἰκουμενισμὸς ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀναλλοιώτη ἢ ἡ πιὸ παραδοσιακῆ, ἢ πιὸ συνεπῆς, ἢ πιὸ λειτουργικῶς ὁμορφὴ καί κατασκευαστικὴ κ.ο.κ. Μέμφεται ὅμως τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς ὅτι εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς σωτηρίας.

Ὁ οἰκουμενιστικὸς σχετικισμὸς, τὸ ἀπόσταγμα τῶν οἰκουμενιστικῶν διδασκαλιῶν, εἰσάγεται καί ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ ὅ,τι μπορεῖ αὐτὸ νά σημαίνει γιά μιὰ «ὀρθόδοξη» ζωὴ στήν ὁποία ὁ καθεὶς θὰ δύναται κατὰ βούληση νά εἰσάγει ἐτερόδοξα καί νά ἀφαίρει ὀρθόδοξα στοιχεῖα, γι αὐτὸ καί ἐπικρίθηκε αὐστηρῶς ἀπ' ὅλους τοὺς συγχρόνους ἁγίους Γέροντες. Ὅπως προειδοποίησε ὁ μακαριστὸς π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, ἡ μεγάλη ἀντι-αιρετικὴ ἰδιοφυΐα τῆς ἐποχῆς μας, πρόθεση τῆς Νέας Ἐποχῆς «δὲν εἶναι νά ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησίες, ἀλλὰ νά γεμίσουν μὲ ἀνθρώπους πού θὰ ἔχουν ἀλλοιωμένο φρόνημα».

Στὸ σύνθημα τῆς Νέας Ἐποχῆς καί Τάξεως Πραγμάτων «ἔνας Θεός, πολλῆς θρησκείας» ὁ Οἰκουμενισμὸς καταφάσκει, μὲ ἀνυπακοή πρὸς τὴν Καινὴ Διαθήκη: «ναί· ἕνας Χριστὸς, πολλῆς πίστεως, πολλὰ βαπτίσματα».

- [1]. Πρὸς Ἑβραίους 13, 8
- [2]. Πρβλ. Πρὸς Ἐφεσίους 2, 15-16
- [3]. Πρὸς Ἐφεσίους 4, 5
- [4]. Πρβλ. Α' Πρὸς Κορινθίους 1, 13
- [5]. Πράξεις 4, 32
- [6]. Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἐκδόσεις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, 4, 10 (83), ΡΕ 94, 1128Α.
- [7]. Α' Ἰωάννου 2, 23

Εισήλαση στον ἱερό περίβολο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος

Ἡ ολέθρια οἰκουμενιστικὴ πολιτικὴ τῶν κ.κ. Βαρθολομαίου, Θεοδώρου, Θεοφίλου, Κυρίλλου καί Ἰλαρίωνος, Εἰρηναίου, Χρυσόστομου, Αναστασίου καί ἄλλων προκαθημένων καί λοιπῶν αξιωματούχων, ὀρθοδόξων πατριαρχείων καί τοπικῶν αυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν ἐρήμην τῶν ποιμνίων τους καί σε καταφανὴ ἀντίθεση πρὸς αὐτά, ἡ ἐνοχὴ ἐν προκειμένῳ σιωπῇ, πού ἐπὶ τῆς οὐσίας συνιστᾶ συνενοχί, τῶν διοικητικῶν σωμάτων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τούτέστιν τῆς ΔΙΣ καί τῆς ΙΣΙ πού ἀπαξιῶν καθὼς φαίνεται νά προσεγγίσουν μὲ τὴ δέουσα σοβαρότητα τὸ ἀκανθῶδες καί οὐσιῶδες ζήτημα τοῦ οἰκουμενισμοῦ πού ἀναποδράστως ἀπτεται τῆς σωτηριολογίας, ἰκανοῦ ἀριθμοῦ ἐπισκόπων ἀλλὰ καί κληρικῶν κατωτέρων βαθμῶν, τινῆς τῶν ὁποῖων ἐνὼ θεωροῦνται κατὰ τεκμήριο φιλοπαρδοσιακοὶ καί ἀμύνητες τῆς πατρῴας πίστεως καί ἐνὼ στίς κατ' ἴδιαν συζητήσεις τους καυτηριάζουν τίς οἰκουμενιστικῆς ἐκτροπῆς καθὼς καί τοὺς πρωταγωνιστῆς τους, ἐν τούτοις ἀποφεύγουν δημοσίως νά καταδικάσουν μὲ σθένος τὰ ἐν θέματι ἀποτήματα ἐνὼ πάσχοντες

καθὼς φαίνεται ἀπ' τὴν προσφυῶς ὑπὸ τοῦ π. Θεοδώρου Ζήση ὀνομασθεῖσα «νόσο τοῦ ὀνοματοκρυπτισμοῦ» δὲν κατονομάζουν, ἐπίσης δημοσίως, καί τοὺς αὐτουργοὺς τῶν ἐν λόγῳ ἀσχημιῶν, τῶν λαλίστατων κατὰ τὰ ἄλλα θεολογικῶν μας σχολῶν πού ἔχουν καταντήσει νεοταξικὰ παραμάγαζα, ἡ θελημένη καί κακόβουλη συγκάλυψη, ἀπ' τὴ μεριά τῶν τεταγμένων νά προσφυλάσσουν τὸ ποιμνιο ἀπὸ ἐτεροδοξαστικῆς δημοσίως διακηρυχθείσες, τοῦ

σκανδαλοῦ πού προκαλοῦν διάφορες ἐξ ἐπισκοπικῶν χελῶν ἐκπορευθεῖσες κακοδοξίες (ὄρα τὴν κραυγαλέα παρίπτωση τοῦ μητροπολίτη Περγάμου, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου δὲν κινήθηκε, σχετικῆ, ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων προβλεπόμενη, διαδικασία), ἡ ταυτὸχρονη διάθεση ποικιλοποιήσεως τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ φρονήματος (εἶναι ἀκόμη νωπὴ ἡ τουλάχιστον ατυχῆς πατριαρχικῆς περυσινῆ παρέμβαση τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου, συνεπικουρούμενη ἀπὸ μιὰ ομάδα καθηγητῶν τοῦ θεολογικοῦ τμήματος τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, πού οὐσιαστικῶς ζητοῦσε «τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πίνακι» τῶν ἀντιοικουμενιστῶν ἐπισκόπων Πειραιῶς καί Κυθήρων ἀλλὰ καί ὁ διωγμὸς τοῦ γνωστοῦ, ὀμολογητῆ θεολόγου Ν. Σωτηρόπουλου), ἡ ἔλλειψη ὀρθῆς καί συντονισμένης καθοδηγήσεως τοῦ

ποιμνίου ἐναντὶ τοῦ ζητήματος τοῦ οἰκουμενισμοῦ πού δυστυχῶς δὲν ἔχει πανορθόδοξος, καί μάλλον οὔτε πρόκειται, καταδικασθεῖ ὡς «αἵρεση τῶν αἱρέσεων, τούτέστιν παναίρεση» καί ἡ συνακόλουθη ζημία πού συνεπάγεται γιά τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῶν πιστῶν ἡ εἰσήλαση σὲ τὸν ἱερό περίβολο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος καί ἡ διαφαινόμενη παγίωσή του καί καθιέρωσή του ὡς κυρίαρχου χαρακτηριστικοῦ τοῦ ἐπίσημου ἐκκλησιαστικοῦ βίου (βλέπε συμπτωσυχῆς ὀρθοδόξων κληρικῶν μὲ ἐτεροδόξους, ἐτεροθρησκούς, ἀκόμη καί μὲ μάγους καί εἰδωλολάτρες!!!, ὑπογραφή ἀπ' τὴ μεριά τῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσωπειῶν ἐπαίσχυντων-αιρετικότητων κειμένων-δηλώσεων πού ἀκυρώνουν τὴ μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς φορέως τῆς Ἀληθείας ἐξισώνοντάς Τὴν μὲ τὸ φρικαλέο μωσαϊκὸ τῶν πεπλανημένων δοξασιῶν, παραθεώρηση τῆς υπούλης δρώσης οὐσίας, ἀνταλλαγῆς δώρων ὅπως π.χ. τοῦ βέβηλου κορανίου, πρακτικῆ ἡ ὁποία ἔχει προσλάβει πλέον ἐπιδημικὸ χαρακτῆρα στο χῶρο τῶν ἐκκλησιαστικῶν αξιωματούχων καθὼς καί πολλὰ ἄλλα συναφῆ γεγονότα πού παραλείπουμε γιά λόγους οικονομίας χώρου καί χρόνου) ἔχουν προκαλέσει μιὰ ἐξόχως ἐκρηκτικὴ κατάσταση, πού ἀπειλεῖ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ορατὸ πλέον τὸν κίνδυνο τῆς δημιουργίας ἀπευκαίτου σχίσματος!

Ἢδὴ κάποιοι ἐκ τῶν πιστῶν δοκιμάζουν κρίση συνειδησεως ἀντικρίζοντας τὴν κατάσταση πού ἔχει δημιουργηθεῖ! Καί κάποιοι ἄλλοι ἔχουν προχωρήσει σὲ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς ποιμένες τους!

Τὰ πράγματα εἶναι ἐξόχως σοβαρά! Δυστυχῶς τὸ παλαιομερολογητικὸ σχίσμα καί κυρίως ἡ ἀφορμὴ γιά τὴ δημιουργία τοῦ δε φαίνεται νά ἔχει συντείσει κάποιους ποιμένες πού δὲν ἀφουγκράζονται τὰ ὅσα διακελεύουν οἱ ἱεροὶ κανόνες ἀλλὰ καί τὴν ἀγωνιώδη κραυγὴ τοῦ ποιμνίου τους πού πονά, θλίβεται καί νοιώθει προδομένο ἀπ' αὐτούς!

Εσάτῃ ὥρᾳ ἐστὶ! Ἀς δεθούμε τοῦ Κυρίου τοῦ Ἀμπελώνο ὅπως «λαλήσει ἀγαθὰ» στίς καρδιές τῶν οἰκουμενιστῶν ποιμένων προκειμένου νά σταματήσουν τὸν οἰκουμενιστικὸ τους κατήφορο καί νά διαφυλαχθεῖ ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας! Διότι ἀλλῶς «οὐκ ἔσται παῦλα τῶν κακῶν»!

Λουκῆργος Νάνης

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

Πολλοί νόμιζαν ότι η ιστορία της Λάρισας σταματά στη Ρωμαϊκή εποχή και εμφανίζεται ξανά στην Τουρκοκρατία.

Ο αρχαιολόγος και έφορος Βυζαντινών Αρχαιοτήτων κ. Λαζ. Δεριζιώτης σε μια συνέντευξή του το 1984 έφερε μια «επανάσταση» στην κυριολεξία με τα συγκλονιστικά που παρουσίασε για την βυζαντινή εποχή της Λάρισα.

«Είναι μια αμαρτία η οποία κυνηγάει το Βυζάντιο αρκετά χρόνια. Το Βυζάντιο αρχίζει να ερευνείται εδώ και 60-70 χρόνια περίπου σαν παγκόσμιο φαινόμενο. Κι αυτό, διότι και στη Δύση, όπου υπάρχει ιστορία, η μελέτη της αρχαίας Ελλάδας και το Βυζάντιο δεν θεωρείται άξιο λόγου και ερεύνης αλλά θεωρείται μια τέχνη «ανωμαλίας»... Η κακή αυτή νοοτροπία για το Βυζάντιο και ειδικότερα εδώ στην Ελλάδα από τους ίδιους τους Έλληνες που περιφρονούμε και αδιαφορούμε για την περίοδο αυτή, οφείλεται, κατά την γνώμη μου, στα κηρύγματα που προέρχονται από την Δύση και τα οποία αλλού... αποβλέπουν και που κατά την γνώμη μου θέλουν να διασπάσουν τον Ελληνισμό. Είναι γνωστό ότι το Βυζάντιο έχει διασώσει τον Ελληνισμό... Ελπίζω ότι αργότερα θα αρχίσει ο κόσμος να ενημερώνεται για το τι συνέβη στο Βυζάντιο, ποιο ρόλο έπαιξε στη διάσωση του Ελληνισμού και ότι το Βυζάντιο δεν ήταν μόνο παπάδες αλλά κι ένας τρόπος ζωής».

ΜΝΗΜΕΙΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

Η Λάρισα στην Βυζαντινή εποχή γνώρισε μεγάλη πολιτιστική και κοινωνική άνθηση εξ αιτίας του Αγίου Αχιλλείου.

Τα αποκαλυπτικά στοιχεία που βρέθηκαν και εξακολουθούν με την πάροδο του χρόνου να έρχονται στο φως, παρουσιάζουν μέρος της μεγάλης άνθησης της Βυζαντινής περιόδου στον τόπο μας.

Το πρώτο αποκαλυπτικό στοιχείο, που βρέθηκε από τον αρχαιολόγο Δ. Θεοχάρη το 1965 στη συμβολή των οδών Κύπρου και Ασκληπιού κατά τη διάρκεια εκσκαφής του ΟΤΕ, αφορούσε τοιχογραφίες, όμοιες μ' εκείνες που βρέθηκαν σε οικία του Βασιλόπουλου.

Το 1970, στην οδό Ολύμπου και κοντά στο τότε εστιατόριο «Ολυμπος», με την κατεδάφιση της ψαραγοράς, ήρθε στο φως από τον αρχαιολόγο κ. Νικολιάνο, «βασιλική» μεγάλης ιστορικής αξίας – ένα τεράστιο οικοδόμημα – που ανατολικά τοποθετείται το ιερό στην αρχή της παλιάς ψαραγοράς και δυτικά φθάνει μέχρι την οδό Ρούσβελτ. Πρόκειται για ένα κτίριο με 60 μ. μήκος και με 30 μ. πλάτος περίπου. Γύρω από την «βασιλική», την εποχή εκείνη, χτιζόνταν όλα τα δημόσια κοινωφελή κτίσματα και γύρω απ' αυτά οι κατοικίες.

Στην οδό Ρούσβελτ και στο οικόπεδο Χατζοπούλου, μετά την αποκάλυψη της «βασιλικής», αποκαλύφθηκε και ρωμαϊκός δρόμος, που, κατά την άποψη των αρχαιολόγων που ασχολούνται με την κλασική εποχή, έχει σχέση με την «βασιλική» που αναφέραμε.

Από έρευνες που έχουν γίνει, έχει αποδειχτεί πως, όσο προχωράμε στα νότια της πόλης και πέραν της οδού Κούμα, τα κτίσματα αραιώνουν, ενώ από την Κούμα και προς το Φρούριο πυκνώνουν. Άρα το κέντρο της παλαιοχριστιανικής Λάρισας πιάνει από τον Λόφο του Φρουρίου κατεβαίνει στην Παπαναστασίου, φθάνει και ανεβαίνει στην Παπακυριαζή και γυρίζει στην 28^η Οκτωβρίου. Αυτά ήταν τα σύνορα.

Η «βασιλική», που τμήμα της είχε αποκαλυφθεί, επιτράπηκε από το Αρχαιολογικό Συμβούλιο – για λόγους οικονομικούς – να καλυφθεί από τον ιδιοκτήτη του οικοπέδου αφού πάρθηκαν πρώτα τα απαραίτητα μέτρα για την αποφυγή και της παραμικρής φθοράς.

Ο κ. Δεριζιώτης (αρχαιολόγος) φαίνεται ότι διαφώνησε, γι' αυτό και είχε δηλώσει: «Γιατί οι Λαρισαίοι δεν αντιστάθηκαν σ' αυτή τη βαρβαρότητα; Βέβαια δεν γνωρίζουμε τις ενέργειες του δήμου. Ένα όμως είναι αλήθεια, ότι χάθηκαν, ακόμη μια φορά, για τον τόπο μας, ιστορικά στοιχεία που μπορούσαν να φέρουν στο φως σελίδες άγνωστες του τόπου... Ο τόπος που δεν έχει ιστορία χάνεται, σβήνει, εξαφανίζεται... Γεγονός πάντως είναι πως

η πόλη μας, ορφανή πλέον από ιστορία, δεν στάθηκε ικανή να προφυλάξει τον θησαυρό που της δόθηκε σαν «μάννα εξ ουρανού» από τους προγόνους της».

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ – Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ – ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Στο χώρο του σημερινού μητροπολιτικού ναού (αγ. Αχιλλείου) υπήρχε άλλος ναός, που καταστράφηκε εξ αιτίας του σεισμού και των γερμανικών βομβαρδισμών το 1941. Για τις λειτουργικές ανάγκες κατασκευάστηκε ανατολικά του Φρουρίου και νότια της τούρκικης αγοράς (Μπετζεστένι) πρόχειρος ναός (παράγκα), ο οποίος κατεδαφίστηκε το 1981 αφού είχε ανεγερθεί το 1965 νέος και περικαλλής στη θέση του καταστραφέντος.

Με την κατεδάφιση της παράγκας (ναού), όμως τυχαία (;) ανακαλύφθηκε παλιός τρίκλιτος ναός, ρυθμού Βασιλικής διατηρούμενος στο επίπεδο της θεμελίωσης.

Στο χώρο του νάρθηκα και του βόρειου κλίτους βρέθηκαν δάπεδα ψηφιδωτά αλλά και αρχιτεκτονικά μέλη διάσπαρτα στο χώρο της.

Επεκτάθηκαν οι ανασκαφές και έφεραν στο φως κτίσματα προσκείμενα στο ναό (κατοικίες, αποθήκες, φιλανθρωπικά ιδρύματα και ένα μικρό λουτρό με δύο χώρους).

Στην ανατολική πλευρά της «βασιλικής» αποκαλύφθηκε το νεκροταφείο του μεσοβυζαντινού ναού αποτελούμενο από κιβωτόσχημους και κεραμοσκεπείς καλυβίτες τάφους αλλά και δύο καμαροσκεπή οστεοφυλάκια (Δημ. Λαρισαίων).

Ο χώρος αυτός (του νεκροταφείου) πριν ανασκαφεί, φιλοξένησε για πολλά χρόνια την τιμμεντοσκεπάστη εβδομαδιαία λαϊκή αγορά (Τετάρτη) και στη συνέχεια πλακοστρώθηκε και διαμορφώθηκε έτσι ώστε να αναδεικνύονται τα αρχαιολογικά ευρήματα σε δύο μέρη, και να είναι προστά στους επισκέπτες.

Μέσα στην τρίκλιτη «βασιλική» βρέθηκαν τέσσερις τάφοι. Ο ένας απ' αυτούς βρίσκεται στα ΝΔ του νάρθηκα ως σαρκοφάγος. Οι δύο άλλοι βρίσκονται στο κέντρο του ναού και ο τέταρτος στο βόρειο κλίτος, εντός του ιερού βήματος, μπροστά από την Προσκομιδή. Είναι δε μεγάλοπρεπής. Κατεβαίνοντας μάλιστα τρία σκαλωπάτια αντικρύζεις ιερές τοιχογραφίες στις τρεις πλευρές του τάφου (δυτική, βόρεια και νότια). Η θέση του και μόνο (εντός του ιερού) βεβαιώνει πως, εκεί δεν μπορούσε να ταφεί κανείς άλλος, παρά μόνο ένα σημαντικό εκκλησιαστικό πρόσωπο (π.χ. κάποιος επίσκοπος). Και την δεδομένη εκείνη εποχή (περίοδο) επίσκοπος ήταν ο άγιος Αχιλλείος.

Με την ανασκαφή, δυστυχώς, ο τάφος βρέθηκε συλημένος, αποστερώντας τη Θεσσαλία των ευλογιών του ιερού του σκηνώματος. (Λεπτομερή στοιχεία επί των αναφερόμενων τάφων παρατίθενται στην σελίδα 8 στο πόνημα του καθηγητή, πολιτικού μηχανικού, ναοδόμου και μηχανολόγου μηχανικού Τ.Ε. Γεωργίου Κ. Πιστόλη εργασθέντος στο χώρο αυτό).

Κατά τον κ. Δεριζιώτη «ο τάφος που βρέθηκε, ίσως είναι και του ίδιου του Αγίου». Τα πράγματα είναι πιο δύσκολα διότι η καταστροφή είναι μεγάλη. Πιθανόν το κτίσμα – βασιλική – να ανάγεται στην εποχή του 6^{ου} αιώνα, δηλαδή πιθανόν να έχουμε την βασιλική που έχτισαν οι Λαρισαίοι προς τιμή του αγ. Αχιλλείου επάνω από τον τάφο του, αφού ξαναβρήκαν το σκηνώμα του».

Ψηφιδωτά της βασιλικής στην οδό Κύπρου

Εδώ υπάρχουν δύο εκδοχές: Η μία είναι αυτή των Συναξαριών που αναφέρουν ότι, όταν προαισθάνθηκε το θάνατό του, ζήτησε να κατασκευάσουν τον τάφο του, και αφού κάλεσε κοντά του όλους τους ιερείς της επισκοπής του, τους έδωσε τις τελευταίες πατρικές συμβουλές και «εκοιμήθη εν ειρήνη». Σύσσωμος τότε κλήρος και λαός της περιφέρειας Λάρισας παραβρέθηκαν στην κηδεία του. Τη στιγμή δε του ενταφιασμού του έγιναν πάρα πολλά θαύματα. Αργότερα, για πολύ καιρό, έμεινε ο τάφος του άγνωστος. Πέρασαν 300 χρόνια όταν με θαυμαστό τρόπο αποκαλύφθηκε «κατά την 10^η του μηνός Φεβρουαρίου, και ούτω απήλευσε πάλιν τούτο η ποιίμνη αυτού».

«Παρέμνε δε εναποτεθειμένη το ιερόν λείψανον του αγίου Αχιλλείου εν τη πόλει της Λαρίσης εις τον μεγαλοπρεπή Ναόν αυτού, τον οποίον οι κάτοικοι μετέπειτα ανήγειραν εκ βάθρων και εις τον οποίον ήτο και η καθέδρα του Μητροπολίτου» (Συναξαριστής τόμος Ε' σελ. 429).

Επομένως υπήρχε κάποιος ναός όταν κοιμήθηκε ο Άγιος. Έτσι είχαν τα πράγματα όταν το 978 μ.Χ. ο τσάρος των Βουλγάρων Σαμουήλ (αποστάτης των Βυζαντινών) κατέλαβε την Θεσσαλία και την Λάρισα, αιχμαλώτισε τους κατοίκους και αφού πήρε το λείψανο του αγίου Αχιλλείου, το μετέφερε στη λίμνη της Πρέσπας. Εκεί είχε το ανάκτορό του. Σκόπευε μάλιστα να μεταφέρει εκεί την Αρχιεπισκοπή Οχρίδος και να την αναδείξει σε Πατριαρχείο.

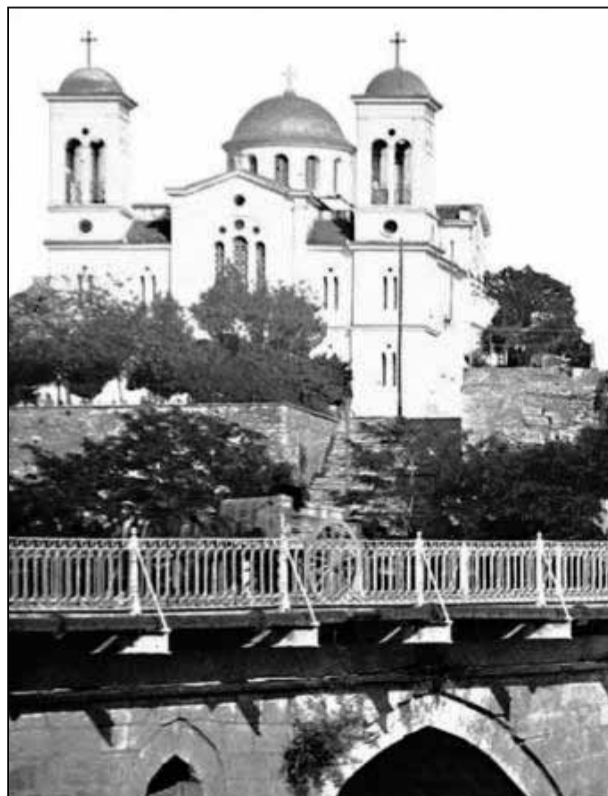
Η δεύτερη περίπτωση είναι: Η βασιλική να κτίστηκε από τον άγιο Αχιλλείο και ο ίδιος να επιμελήθηκε τον τάφο του. «Εκεί επάνω – δήλωσε ο κ. Δεριζιώτης – βρέθηκε μία επιγραφή, όπου αναφέρεται, για πρώτη φορά γραπτός, το όνομα του αγίου και ο τίτλος του. Επακριβώς λέει: «ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΕΡΓΟΝ, ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ». Οι ασχολούμενοι με την εκκλησιαστική ιστορία λένε ότι έχουμε για πρώτη φορά το όνομα και τον τίτλο του αγίου γραπτός. Το ξέρουμε από τους συναξαριστές αλλά πάνω σε πέτρα της εποχής και με γραφή της εποχής δεν έχει ξαναβρεθεί!!!».

Και συνεχίζει: «Κατά την γνώμη μου οι δυο Εκκλησίες – λεγόμενες αρχιτεκτονικά Βασιλικές – η μία της οδού Κύπρου και η άλλη στο λοφο του Φρουρίου, ανήκουν στην περίοδο του αγίου Αχιλλείου και είναι γνωστό ότι ο άγιος Αχιλλείος έζησε στον 4^ο αιώνα».

Αναλύοντας, τέλος, οι ειδικοί και τις δύο περιπτώσεις, βάσει των ευρεθέντων στοιχείων (σταυροί, τοιχογραφίες, το μέρος του τάφου), συγκλίνουν στην άποψη, ότι ο τάφος είναι του αγίου Αχιλλείου.

Παράγκα - ναός Αγίου Αχιλλείου

Ο παλιός μητροπολιτικός ναός που καταστράφηκε από το σεισμό και τους βομβαρδισμούς

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΜΑΡΟΣΚΕΠΟΥΣ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΟΥ

Τα παρατιθέμενα σχέδια και ο υπομνηματισμός τους δημοσιεύονται για πρώτη φορά αποκλειστικά στην εφημερίδα «ΑΓΩΝΑΣ» και αποτελούν φιλόκαλο σπουδή του καθηγητού ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΙΣΤΟΛΗ Πολιτικού Μηχανικού, Ναοδόμου - Μηχανολόγου Μηχανικού ΤΕ εκπονηθέντα τον Αύγουστο του 1984. Παραθέτουμε εν συντομία την σχετική μελέτη.

ΔΥΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΝΤΑΣ ΤΑΦΟΥΣ

Στα σχέδια γίνεται η λεπτομερής αποτύπωση του αναπτύγματος των εσωτερικών επιχρισμένων επιφανειών, των παρειών του καμαροσκεπούς τάφου Α' (1ος), του τομέα Α' της βασιλικής του φρουρίου της Λαρίσης.

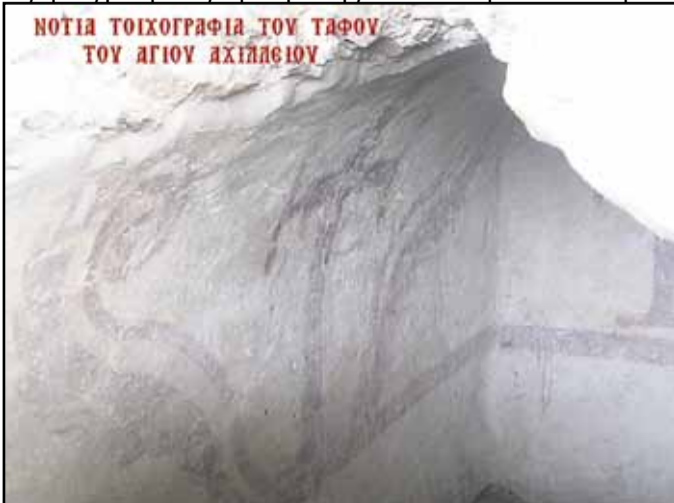
ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΝΤΑΣ ΤΑΦΟΥΣ

Αυτός βρίσκεται σε εξέχουσα θέση ανατολικά, εντός του βορείου κλίτους, προς την κόγχη της προσκομιδής του Ιερού Βήματος, των αποκεκαλυμμένων σωζομένων θεμελίων.

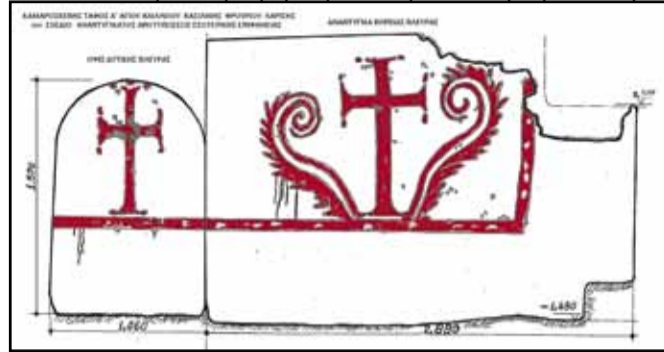
ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΕΣ (1ου) ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

Στα σχέδια απεικονίζονται οι τοιχογραφίες των τριών πλευρών δυτική, βόρεια, νότια και η ανατολική πλευρά με τις τρεις βαθμίδες πρόσβασης στο εσωτερικό του τάφου.

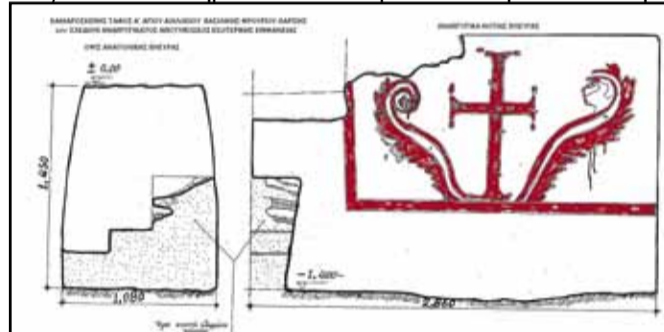

ΝΟΤΙΑ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ

Οι μέγιστες εσωτερικές διαστάσεις του τάφου σε μέτρα είναι: πλάτος 1,06 μ., μήκος 2,880 μ. και ύψος 1,570 μ.

Ο τάφος χαρακτηρίζεται εκ της οροφής του ως καμαροσκεπής (ημικυλινδρική οροφή), κανονικής ημικυκλικής γενέτειρας δομημένη εξ οπποπλίνθων σε ακτινική, σφηνοειδή διάταξη. Είναι σχετικά ευρύχωρος και οι τρεις βαθμίδες στην δυτική του πλευρά τον καθιστούν προσβάσιμο. Εσωτερικά, είναι επιμελώς επιχρισμένος με ασβεστοκονίαμα. Σώζεται και διατηρείται δε σε αρκετά καλή κατάσταση.

Οι ερυθρόχρωμες (από χονδροκόκκινο) μονόχρωμες χωρίς φωτοσκιάσεις τοιχογραφίες, μάλλον νωπογραφίες, σώζονται και αυτές σε ικανοποιητική κατάσταση, λόγω του ότι όλος ο τάφος ήταν σφραγισμένος για 17 αιώνες κάτω από το επίπεδο του δαπέδου του ναού. Στη δυτική πλευρά του τάφου, όπου τίθεται η κεφαλή του σκηνώματος ζωγραφίζεται επιβλητικός ο Σταυρός με επίμηλα (οι διακοσμητικές τρίλοβες ημικυκλικές ή με λοφία απολήξεις των κεραιών του Σταυρού). Στην βόρεια και νότια πλευρά επαναλαμβάνεται ο αυτός Σταυρός αναμέσον ελισσόμενων, σπειροειδών, φυτικών παραστάσεων ακάνθων, ασαφών μορφολογικά. Οι φυτικές παραστάσεις εκατέρωθεν του σταυρού είναι ελαφρώς ασύμμετρες, γεγονός που δηλώνει ότι ο αγιογράφος δεν χρησιμοποίησε ανθίβουλα (πρότυπα σχέδια). Τα μοτίβα των τοιχογραφιών εδράζονται επί ερυθροχρώμου διαζώματος, συνθέτοντας μια αρμονική σύνθεση που προσδιορίζεται στην πρωτοχριστιανική (30-330μ.Χ.) και στις αρχές της παλαιοχριστιανικής τέχνης (330-720μ.Χ.). Χρονικά, ταυτίζονται με την κοίμηση του Αγίου Αχιλλείου το 355 μ.Χ. και ως εκ τούτου αποτελούν χαρακτηριστικό δείγμα της εν λόγω εποχής.

1ος ΤΑΦΟΣ ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΕΝΤΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΛΙΤΟΥΣ

Το διάζωμα πλάτους 8 εκατοστομέτρων τίθεται στο ύψος των 63 εκατοστομέτρων από το δάπεδο και διαχωρίζει οριζοντίως τις τρεις πλευρές δυτική, βόρεια και νότια, ενώ βαίνει κατακορύφως προ των βαθμίδων πρόσβασης της ανατολικής πλευράς. Παρατηρείται στις τοιχογραφίες και στις τρεις πλευρές να έχουν τρέξει σταγόνες χρώματος από τον χρωστήρα του αγιογράφου. Έγιναν άραγε ένεκα βιασύνης;

Ουδεμία επιγραφή υπάρχει επί των επιφανειών του εσωτερικού του Τάφου για να μας δίνει περισσότερες πληροφορίες.

Η επιμελημένη αρχιτεκτονική του τάφου, και η εσωτερική τοιχογραφική διακόσμηση των πλευρών, δηλώνουν ότι προωριζέτο για υψηλό, διακεκριμένο εκκλησιαστικό πρόσωπο, όπως ο αγαπημένος επίσκοπος των Λαρισαίων, Άγιος Αχιλλεύς. Αυτά δικαιολογούν και την τοποθέτησή του εντός του βορείου κλίτους του Ναού. Επομένως, όλα τα ιστορικά και αρχαιολογικά στοιχεία κατατείνουν στο ότι πρόκειται για τον τάφο εις τον οποίον ενεταφιάσθη ο Επίσκοπος Λαρίσης Άγιος Αχιλλεύς (270-355μ.Χ.).

Οι αποκαλυφθέντες σημαντικοί τάφοι εντός των θεμελίων της βασιλικής εν συνόλω είναι τέσσερις. Οι δύο (2ος και 3ος) ευρίσκονται εντός του κεντρικού κλίτους και ο τέταρτος (4ος) νοτιοδυτικά στον νάρθηκα.

Ο πρώτος (1ος) χαρακτηρίσθεις ως τάφος του Αγίου Αχιλλείου υπερέρχει έναντι όλων. Σε σύγκριση με αυτόν τον πρώτον (1ος), ο δεύτερος (2ος) παρακείμενος καμαροσκεπής τάφος στο κεντρικό κλίτος, ο οποίος έχει τοξωτή και ελαφρώς οξυκόρυφη οροφή (πολύκεντρο τόξο), είναι λιγότερος. Στην δυτική πλευρά αυτού του 2ου τάφου, όπου τίθεται η κεφαλή του σκηνώματος, υπάρχει μικρή αβαθής τοξωτή εσοχή (10εκ.α.) με ελαφρώς διευρυμένη βάση, εντός της οποίας ζωγραφίζεται Σταυρός μελανόμαυρος με επίμηλα και τα αρχικά γράμματα ΙC ΧC - ΝΙ ΚΑ χωρίς άλλη διακόσμηση ή επιγραφική πληροφορία.

2ος ΤΑΦΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ. ΔΥΤΙΚΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ ΜΕ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΣΤΑΥΡΟ ΣΤΗΝ ΤΟΞΩΤΗ ΕΣΟΧΗ

Εξειδικευμένα στοιχεία, αποτελούν αντικείμενο της εν συνόλω αρχαιολογικής και ιστορικής μελέτης και συγκριτικής διερεύνησης των ευρημάτων υπό επαϊόντων της εν λόγω ανασκαφής, αλλά και όσα το μέλλον επιφυλάσσει να αποκαλύψει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΙΣΤΟΛΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ (παραμονή και ανήμερα του Αγ. Αχιλλίου)

ΟΙ αγωνιζόμενοι χριστιανοί της Λάρισας και της επαρχίας να είμαστε παρόντες στον Άγιο Αχιλλίο, τόσο στις 14 Μαΐου 2013 ημέρα Τρίτη και ώρα 6.00 το απόγευμα στον ΕΣΠΕΡΙΝΟ, όσο και την επόμενη μέρα Τετάρτη 15 Μαΐου 2013, στις 7.00 το πρωί στον ΟΡΘΟ και Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, να τιμήσουμε την ιερή μνήμη του πολιούχου μας Αγίου Ιεράρχου που λάμπρυνε και δόξασε με την θεοφιλή πολιτεία του την πόλη της Λαρίσης. Μη λείψει κανένας από το προσκλητήριο αυτό του αγώνα. Η σιωπηλή παρουσία μας, όπως κάθε χρόνο, είναι μια διαμαρτυρία για τα τεκταινόμενα στο χώρο της Εκκλησίας και ένα μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση, ότι οι απειλές και διώξεις που συνεχίζονται δεν μας πτοούν, αντίθετα δε μας δυναμώνουν, μας συσπειρώνουν και ατσαλώνουν την αντοχή μας.

συνέχεια από την 1η σελίδα

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ κυρός ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«βάπτισαν» οι τότε κρατούντες (Αρχιεπίσκοπος Σεραφεΐμ Τίκας, δικτάτορας Δ. Ιωαννίδης και υπουργός Παιδείας – καθηγητής – Π. Χρήστου), με συνοπτική διαδικασία, «Πρεσβυτέρα Ιεραρχία». Απαγόρευσαν αυθαίρετα, παράνομα και αντικανονικά τη συμμετοχή στην Ιεραρχία τους 34 από τους 66 εν ενεργεία μητροπολίτες, με τις δύο Συντακτικές Πράξεις (3 & 7) της δικτατορίας, και μόνο για πολιτικούς λόγους, στρώνοντας τους συγχρόνως το δικαίωμα της προσφυγής στη δικαιοσύνη.

Αυτό κι αν ήταν παγκόσμια πρωτοτυπία! Στον 21^ο αιώνα, που καυχώμαστε για τα ανθρώπινα δικαιώματα να υπάρχουν άνθρωποι, στερούμενοι και των στοιχειωδών αγαθών του ελεύθερου πολίτη!

Η περιβόητη αυτή «πράξη» – το όνειδος στην ιστορία της Ελλάδας – τόνιζε: «Αρχιερείς ότινες δι' ενεργειών και εκδηλώσεων των, διαταράσσουν την ειρήνη και ενότητα της Εκκλησίας, δύνανται να κηρύσσονται έκπτωτοι του Αρχιερατικού θρόνου... Η απόφασις αυτή εκτελείται άμα τη δημοσίευσί της δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, μη υποκειμένη εις ένδοξη μέσον ή προσφυγήν ενώπιον πάσης εκκλησιαστικής ή πολιτειακής αρχής ή δικαστηρίου...» (Συντ. Πρ. 7 της 2/2-7-1974).

Με το κατάπτυστο αυτό χουντικό κατασκευασμα-νόμο εκδιδώχθηκαν και άλλα ένδεκα (11) διαμάντια-μητροπολίτες της εκκλησίας μας. Για το έκτρωμα αυτό (Σ.Π. 3 & 7) έγραψαν αρκετοί, μεταξύ των οποίων και ο καθηγητής του Κανονικού Δικαίου του Παν. Αθηνών **Κων/νος Μουρατιδής** ο οποίος τις ονόμασε: «ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ» και την «Πρεσβυτέρα Ιεραρχία» ως «ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟ». Ο μακαριστός Φλωρίνης **Αυγουστίνος** μίλησε για «**ΚΥΚΛΩΠΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟ**». Ο Κοζάνης **Διονύσιος** χαρακτήρισε την απόφαση έκπτωσης των 12 μητροπολιτών «**Πράξη παραφροσύνης** και αυτοκτονίας που δίνει την εντύπωση ότι οι **Ιεράρχες ΟΥΤΕ ΘΕΟΝ ΦΟΒΟΥΜΕΘΑ ΟΥΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΝΤΡΕΠΟΜΕΘΑ**». Με την ίδια γλώσσα μίλησαν ο Ελευθερουπόλεως **Αμβρόσιος**, ο καθηγητής του Παν. Θεσ/νίκης **Στ. Σάκκος** κ.α.

Και σαν να μην έφθανε η έκπτωσή τους, ημισάδελφη «Πρεσβυτέρα Ιεραρχία» τους απένειμε και... **τιμητικά παρατσούκλια** – τίτλους [εφεύρημα του μόλις χειροτονηθέντος (14-7-1974) Δημητριάδος Χριστοδούλου] προκειμένου να τους ταπεινώσει ακόμη περισσότερο! Ιεράρχες με αξιοπρέπεια και οι 12, δεν δέχθηκαν να αποποιηθούν τους κανονικούς τους επισκοπικούς τίτλους, **ΜΗ ΥΠΟΓΡΑΦΑΝΤΕΣ ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑΣ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑΤΣΟΥΚΛΙΑ**. Έτσι στερήθηκαν για αρκετά χρόνια τη μισθοδοσία τους, ζώντας με **ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΕΣ**. ΝΑΙ, ΜΕ ΤΙΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ! Ο μακαριστός π. Νικόδημος όταν στις 18 Ιουλίου 1974 εγκατέλειπε το επισκοπείο της μητρόπολης Αττικής και Μεγαρίδος, μοναδική του «περιουσία» είχε, τα βιβλία, που τόσο αγαπούσε και τα οποία αφού φόρτωσε σ' ένα τρίκυκλο, τα μετέφερε σε κάποιο σπίτι που τον φιλοξένησε προσωρινά.

Ο Σ/τος Νικόδημος είχε πολλά προσόντα,

που τον έκαναν να ξεχωρίζει, γιατί ήταν δεινός ρήτορας, άριστος γνώστης της θεολογικής και φιλολογικής επιστήμης, με-

γάλος συγγραφέας, γνώστης πέντε ξένων γλωσσών, καθηγητής των ιερών Κανόνων, ιεράρχης που, ο λόγος του έπεφτε σαν πυρηνική ρομφαία στα κεφάλια των εμπαικτών της πίστης, των μη διοικούντων συνετά και των διεφθαρμένων στο χώρο της Εκκλησίας και όχι μόνον.

Το περιοδικό «Εκκλησία» γράφοντας για τα χαρίσματα που διέθετε ο άγιος πατήρ τονίζει: «Το ανεπίλεπτον ήθος, ο ακέραιος χαρακτήρ, η ισχυρά θέλησις, η απλότης και η λιτότης, η εργατικότητα, η πολυμερής μόρφωσις, αι ευρείαι αντιλήψεις, ο καθαρός και στοχαστικός νούς, η δύναμις του λόγου, το υψηλόν ορθόδοξον φρόνημα, η φλογέρα της αγάπης προς την Εκκλησίαν και το θεϊόν Ιδρυτήν της, το αίσθημα ευθύνης, αι οργανωτικά και διοικητικά ικανότητες...».

Δεν γνωρίζουμε εάν υπήρξε ή υπάρχει τέτοιο πνευματικό ανάστημα, όχι μόνο στην Εκκλησία αλλά και στην πολιτεία. Αυτόν τον Ιεράρχη, ο αρχιεπίσκοπος των ΤΑΝΚΣ και η «Πρεσβυτέρα Ιεραρχία» έφθασε στο σημείο να τον διαπομπεύσει δίδοντάς του το παρατσούκλι: «**Νικόδημος μητροπολίτης Έλους**».

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ!!

Το 1989, με νόμο, που ψηφίστηκε την τελευταία ημέρα από την τότε Οικουμενική Κυβέρνηση, και με πρόταση του τότε υπουργού Οικονομικών Ι. Παλαιοκρασσά, δόθηκε το δικαίωμα στους 11 να προσφύγουν στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Μαζί με τους υπόλοιπους διωκόμενους μητροπολίτες προσέφυγε και ο Σος Νικόδημος και δικαιώθηκε – όπως όλοι – με τριάντα αποφάσεις, που αφενός αναβίωσαν τα

Β.Δ. εγκατάστασής τους στις Μητροπόλεις τους, αφετέρου δε δέχτηκαν τις εκπτώσεις τους από τον επισκοπικό θρόνο, ως μηδένποτε γινόμενες.

Ο Ουρανός πανηγύρισε, ο πιστός λαός

του Θεού αισθάνθηκε αγαλλίαση, που, επί τέλους, μετά από δεκαπέντε χρόνια θα επανενθρονίζονταν το δίκαιο στον τόπο του.

Κάποιος όμως σκύλιασε. Βρίζοντας και απειλώντας θεούς και δαίμονες, και χρησιμοποιώντας, ως όργανά του, αφενός εμπαιθείς και συμφεροντολόγους επισκόπους – τους είχε άλλωστε στο χέρι γιατί ήταν ευάλωτοι – και αφετέρου πολιτικούς και σκοτεινά κέντρα, ξεκίνησε μία πείσιμονα επιχείρηση άρνησης συμμόρφωσης της διοίκησης της Ελλαδικής Εκκλησίας προς τις αποφάσεις του ΣτΕ – που δικαίωναν τους έκπτωτους αγίους μητροπολίτες – δηλώνοντας μάλιστα αναίδως: «**Εγώ είμαι αντάρτης!... Εγώ δεν εφαρμόζω τις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας!... Εγώ αυτούς θα τους συντρίψω!...** (ΤΟ ΒΗΜΑ). Και τηλεφωνώντας στον μοιχεπιβάτη δεσπότη Αττικής Δωρόθεο είπε: «**Άκου, Δωρόθεε, δεν θα δώσεις ούτε πετραδάκι από την μητρόπολή σου στον Νικόδημο, γιατί αυτός, αν μπει στην Ιεραρχία, θα μας**

φάει όλους!» (ΤΟ ΒΗΜΑ)

Μετά από σωρία παραβάσεων, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου κ. Γ. Πλαγιανάκος, έδωσε παραγγελία στον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών κ. Αθ. Ανδρεουλάκο να ασκήσει ποινική δίωξη, για παράβαση καθήκοντος, στον αρχιεπίσκοπο Σεραφεΐμ και τα μέλη της Ιεράς Συνόδου.

Δεν πέρασε δεκαήμερο από την ημέρα της παραπομπής τους στη δικαιοσύνη και η **κυβέρνηση Μητσοτάκη**, σε κυβερνητική σύσκεψη, αποφάσισε να παρέμβει και να αναστείλει την ποινική δίωξη, βάσει ενός άσχετου νόμου του Κ.Π.Δ. άρθρου 30 παρ. 2. Βγαίνοντας, μάλιστα, από τη σύσκεψη ο τότε υπουργός Παιδείας ανακοίνωσε στους δημοσιογράφους **περιχαρής**: «**Η κυβέρνη-**

πρόβλημα το ζούμε έντονα στη Λάρισα).

Άλλη περίπτωση δικαίωσης (σαν την παραπάνω), που έμεινε στα χαρτιά είναι και η παρακάτω:

Μια δωδεκαμελής επιτροπή από αρχιερείς εργάστηκε για αρκετό καιρό και έφερε ένα σχέδιο επίλυσης του «εκκλησιαστικού» τον Μάρτιο του 1999. Κι ενώ όλα ήταν έτοιμα να επικυρωθούν από την Ιεραρχία, τα μεσάνυχτα επικοινωνήσε τηλεφωνικός ο υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων Γ. Σουφλιάς με τον αρχιεπίσκοπο Σεραφεΐμ – τον οποίο ξύπνησε – και **απαίτησε**: «**Επ' ουδενί πρέπει ο Λαρίσης Θεολόγος να αποκατασταθεί εις την Λάρισα**».

Έτσι το σχέδιο που έβαινε στη λύση του επιτυχώς, ναυάγησε, γι' αυτό κι έγραψε ο τύπος: «Ο υφυπουργός, παρά τω κ. Σεραφεΐμ, τουτέστι ο βουλευτής της «Ν. Δημοκρατίας» και υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Γεώργιος Σουφλιάς, εξετέλεσε πλήρως και εν τάχει την ανατεθείσαν εις αυτόν υπό τον προϊστάμενο του

αρχιεπισκόπου «Ιεράν» αποστολήν...»

Ο κ. Γ. Σουφλιάς, πειθαρχικός στον εντολέα του κ. Σεραφεΐμ, έγραψε στα παλιά του καραγκούνικα τσαρούχια τις αποφάσεις του ΣτΕ, που εδικαίωσαν τους 8 μητροπολίτες, και πέταξε στον κάλαθο των αχρήστων το Σύνταγμα και τους Νόμους της Χώρας... Ιδρύει απλόχερα μητροπόλεις και θέσεις βοηθών επισκόπων, για να ικανοποιήσει

τον... προϊστάμενό του κ. Σεραφεΐμ...» (Ο.Τ. 24 Μαΐου 1991).

Αυτούς τους βοηθούς επισκόπους πέρασε με ειδική διάταξη σε ένα, εντελώς άσχετο με τα εκκλησιαστικά θέματα, νομοσχέδιο και έκτοτε τους πληρώνει ο ελληνικός λαός, σε μια περίοδο μάλιστα σκληρής λιτότητας, όπου οικογένειες πλήττει η ανεργία.

Τελικά οι πολιτικές εξελίξεις αποτέλεσαν καθοριστικό παράγοντα στο εκκλησιαστικό. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη οδηγείται σε πτώση. Ο Ανδρέας Παπανδρέου αναλαμβάνει την ηγεσία της χώρας. Ακολουθούν απανωτές **συσκέψεις** (στο σπίτι της Εκκλησίας) μεταξύ Μιμής (συζύγου Παπανδρέου), Μποτόπουλου (προέδρου ΣτΕ), Ηλιάκη (πνευματικού Μιμής), Νομικού Συμβούλου της Εκκλησίας Χριστινική κ.α. για νέα **μεθόδευση εξόντωσης των τριών** εναπομεινάντων – ανεπιθύμητων – αρχιερέων Νικοδήμου, Θεολόγου και Κωνσταντίνου. Εκεί μέσα μεθοδεύτηκε το «ψευδοεπιτίμιο ακοινωνησίας», το οποίο, το ΣτΕ, θεώρησε «πνευματικό θέμα» και το ίδιο αναμείδω να παρέμβει. Έτσι ο τότε υπουργός Παιδείας του ΠΑΣΟΚ Δ. Φατούρος «στηριζόμενος» σ' αυτό κηρύσσει αναδρομικά άκυρα τα βασιλικά διατάγματα που είχαν εκδοθεί για τους δοκιμαζόμενους αρχιερείς.

Ο **νομομαθής** τότε **Δημητριάδης** Χριστόδουλος είχε πει: «**Ουδ'όλως συνιστά νόμιμον βάσιν εκδόσεως διαταγμάτων ανακλητικών των αρχικώς βασιλικών διαταγμάτων**». Άλλος δε μητροπολίτης μίλησε για μεθόδευση προσώπων «κινουμένων εις το εκκλησιαστικόν παρασκήνιον». Αυτή τη φορά, δυστυχώς, έγιναν **παραβάσεις σκοπιμότητας** και με την **ΣΥΜΒΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ**. Ανώτατος δικαστικός, βγαίνοντας από την αίθουσα διασκέψεων,

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ κυρός ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

συνέχεια από την 9η σελίδα

εκμυστηρεύτηκε το εξής: «Θυσιάσαμε τους τρεις μητροπολίτες για να ειρηνεύσει η Εκκλησία!».

Ο δε μακαριστός Χριστόδουλος σε μια δήλωση-βόμβα είπε: «Εάν ο λαός μάθαινε τα τεκταινόμενα γύρω από την υπόθεση των 12 ΘΑ ΣΙΧΑΙΝΟΤΑΝ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΥΣ!».

Δυστυχώς, και οι μετά τον Σεραφείμ διάδοχοι – Χριστόδουλος & Ιερώνυμος Β΄ – όχι μόνον ακολούθησαν την ίδια τακτική, αλλά, προχωρώντας ακόμη παραπέρα, “σαλαμοποίησαν” την μητρόπολη Αττικής και Μεγαρίδος χωρίς την έγκριση του κυριάρχου μητροπολίτη – όπως προβλέπουν οι Ιεροί Κανόνες – τοποθετώντας στα κομμάτια της ανθρώπους που απασχόλησαν (όχι όλοι) αρνητικά τα Μ.Μ.Ε..

Ο κανονικός και νόμιμος μητροπολίτης Αττικής Νικόδημος, αρνούμενος κατηγορηματικά να κάνει συνειδητές εκπώσεις, για λόγους δήθεν εκκλησιαστικής οικονομίας – φράση που πιπύλιζαν οι παράνομοι – αποσύρθηκε στο ιερό ησυχαστήριο του Νέου Στουδίου, στις παρυφές της Πάρνηθας, στον Αυλώνα Αττικής, όπου ζούσε ασκητικά, αγωνιζόμενος μέσω του περιοδικού “ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ” ως κάλαμος οξυγράφος, ασκώντας έντονη κριτική στους παραβάτες των Ιερών Κανόνων και στους εκτρεπόμενους εκκλησιαστικούς ηγέτες.

Από κει ψηλά, με φωνή πληγωμένου αετού, σάλπιζε προς κάθε κατεύθυνση το χρόνιο αίτημα: «Χρόνια ζητάω να δικαστώ και να μ’ επιβληθούν ποινές αν φταίω. Μου επιβάλλονται όμως ποινές χωρίς να δικαστώ. Αυτό δεν γίνεται πουθενά... Και οι βάρβαροι ακόμα δεν δικάζονται κατ’ αυτόν τον τρόπο».

Ο Κύριος μας, που «ετάζει νεφρούς και καρδίας», παράλληλα με τις δοκιμασίες, του έδωσε και πολλά χαρίσματα – όπως προαναφέραμε. Ένα επιπλέον γνώρισμα που τον ξεχώριζε ήταν και η ικανότητα να διεισδύει στη σκέψη, στα λόγια και το χαρακτήρα των συνομιλητών του όπως θα διαπιστωθεί από τις παρακάτω περιπτώσεις.

1) Μία επιτροπή αγωνιζομένων επισκέφτηκε τον Μακαριώτατο αρχ/ον Ιερώνυμο στην πατρική του κατοικία, στα Οινόφυτα, τον Μάιο του 2008 και αφού του εξέθεσε το πρόβλημα έλαβε υπόσχεση ότι θα έδινε λύση στο χρονίζον εκκλησιαστικό πρόβλημα.

Επιστρέφοντας η επιτροπή στην έδρα της, θεώρησε καθήκον να επισκεφτεί – μία που το έφερνε ο δρόμος – τον Σεβασμιώτατο γέροντα Νικόδημο στο ησυχαστήριό του. Αφού του εξιστόρισαν τον λόγο της επίσκεψής τους, τους κοίταξε και μειδώντας τους απάντησε: «Μην περιμένετε τίποτα... Σας γέλασε...».

Όπως και έγινε.

2) Μπροστά από μερικά χρόνια, είχαμε μεγαλύτερες δηλώσεις, ότι ο Μακαριώτατος Ιερώνυμος είχε βάλει στόχο της ζωής του να τακτοποιήσει τον Αττικής Νικόδημο. Όλη του μάλιστα την προσπάθεια την ανέλαβε ο Ζακύνθου-Δωδώνης Χρυσόστομος κάνοντας και τις παρακάτω βαρυσήμαντες δηλώσεις: «Πέρασαν 35 χρόνια μετά την απομάκρυνσή του από τον θρόνο της Μητρόπολης Αττικής. Πρέπει να πραγματοποιηθεί η αποκατάστασή του. Η Εκκλησία δεν εκδικείται» (ΒΗΜΑ).

Όταν ρωτήθηκε ο Σ/τος γέροντας, είπε: «Δεν περιμένω τίποτα. Οι άνθρωποι παίζουν θέατρο. Περιμένετε λίγο και δεν θα πιστεύετε αυτά που θα κάνουν...».

Έτσι και έγινε!

Ο άγιος Αττικής έφυγε αδικημένος. «Δια φθόνον εμίσησαν αυτόν» γι’ αυτό και οι ψευδάδελφοι τον πολέμησαν έως εσχάτων. Παρ’ όλα αυτά, η μορφή του θρονιάστηκε στις καρδιές του πιστού λαού και ο εν ουρανοίς δικαιοκρίτης Κύριος δε θ’ αργήσει να αποκαλύψει την αποκατάστασή του, δεδομένου ότι τον διακόνησε επί της γης ως δούλος αγαθός και πιστός.

Όπως τόσοι άγιοι, «δεδωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης» από σκληρούς διώκτες και άθλια εκκλησιαστικά κατεστημένα, έφυγαν από την παρούσα ζωή αδικαιώτοι ζήσαντες ως πάροικοι και παρεπίδημοι και επιζητούντες, την μέλλουσαν πόλιν, έτσι κι ο Σ/τος Νικόδημος, – πιστεύουμε ακράδαντα – ότι συναλλάσσεται και συνευφραίνεται, εκτός των άλλων, και με τους άγιο Νεκτάριο, Θεολόγο και Κων/νο – θύματα κακόβουλων και ζηλόφθονων επισκόπων.

Μακαριστέ μας π. Νικόδημο, πρέσβευε σε παρακαλούμε, στον Κύριό μας να μας φυλάγει από την «αγάπη» των ποιμένων, των δε διωκτών σου να μαλακώσει τις καρδιές, ώστε η οσία κοίμησή σου να γίνει αφορμή μετανοίας τους. (Στο προσεχές φύλλο «Αιωνία η μνήμη» του Κων. Παπαδοπούλου)

(Για σύγχρονους Γραμματείς και Φαρισαίους)

τον Οικουμενισμό, την αναξιοσύνη των «διακόνων» της εκκλησίας, αποβλέποντας σε μια καθαρή και άμωμη διοικούσα Εκκλησία.

Δε σκόπευα να γράψω. Πρόσφατα όμως γεγονότα μεγάλης υποκρισίας, που κάνουν τους γραμματείς και φαρισαίους της εποχής του Χριστού να ωχριούν, μ’ ανάγκασαν να διατυπώσω τις παρακάτω σκέψεις.

Ευρισκόμενος στην Αθήνα για κάποια προσωπικά μου θέματα και εργασίες που αφορούσαν το κελί μου, πληροφορήθηκα την οσία κοίμησή του μητροπολίτη Αττικής και Μεγαρίδος Νικόδημου (Γκατζιρούλης), μεγάλου θεολόγου, πνευματικού και συγγραφέα.

Ξαφνικά, σαν σε κινηματογραφική ταινία, ξε-

στόμα το «τετέλεσται» και έκλινε την κεφαλή του παραδίδοντας το πνεύμα του.

Αισθάνθηκα την ανάγκη να βρεθώ στο πλευρό του μαρτυρικού επισκόπου και να ανάψω ένα κεριά επικαλούμενος την μεσσητεία του προς τον Κύριο της δόξης, που τόσο αγάπησε και με αυταπάρνηση υπηρέτησε τα χρόνια της διακονίας του.

Οι εκπλήξεις διαδέχονταν η μία την άλλη, όταν βρέθηκα μπροστά σε κοσμοσυρροή 15 με 20 εκατοντάδων πιστών, που ήλθαν να κατευδώσουν τον ακατάβλητο εργάτη του Κυρίου. Ανάμεσά τους διέκρινα στελέχη των οργανώσεων του «Σωτήρος», της «Ζωής» κ.ά. που για 40 χρόνια δεν εύρισκαν

συλλειτουργό...!». Ω, της υποκρισίας το μέγεθος! Τέλος ήπιαν το καφεδάκι για συχώριο, και αφού αργολόγησαν αρκούντως

χαιρέτησαν τους πατέρες της μονής και αναχώρησαν αναπαυμένοι ότι επετέλεσαν το κοινωνικοθηρησκευτικό τους καθήκον!

Την ώρα του καφέ πλησίασα τον μητροπολίτη... – γνωστό μου από τα φοιτητικά μας χρόνια – και τον ρώτησα: «Σεβασμιώτατε, πώς τολμήσατε να κάνετε την εξόδιο ακολουθία σε έναν «ακοινωνήτο»; Δεν φοβηθήκατε την Ιερά Σύνο-

δο, που παλαιότερα, στην κοίμησή του μακαριστού αγίου Θεολόγου, κάλεσε σε απολογία αρχιερείς, αρχιμανδρίτες και απλούς κληρικούς, που έλαβαν μέρος στην ακολουθία;

Ο εν λόγω μητροπολίτης με κοίταξε παράξενα, σκέφτηκε λίγο, και μ’ απάντησε: «Το επιτίμιο της «ακοινωνίας» δεν προβλέπεται από τους Ιερούς

Κανόνες. Ήταν “εφεύρημα” του Σεραφείμ και μιας μικρής ομάδας Αρχιερέων, με θεωρητικό κάποιο καθηγητή Πανεπιστημίου. Το “εφεύρημα” καταργήθηκε και στην πράξη – αφού έκαναν τη δουλειά τους – γι’ αυτό και δεν χρειάστηκε να πάρει η Ιερά Σύνοδος καμία απόφαση προκειμένου να επιτραπεί η μετοχή μας στην εξόδιο ακολουθία».

Έμεινα άφωνος...! Τέτοιες μεθοδίες ούτε ο διάβολος μπορούσε να σκεφθεί και να εφαρμόσει. Κι όμως, «άγιοι αρχιερείς» και συνέλαβαν και εφάρμοσαν. Χωρίς φόβο Θεού, επί 40 χρόνια, μεπλήθην το ψέμα του «επιτίμιου της ακοινω-

νησίας» ευφραϊνόμενοι, ενδυσόμενοι λαμπρώς και «δοξαζόμενοι» υπό ανοήτων ανθρώπων!

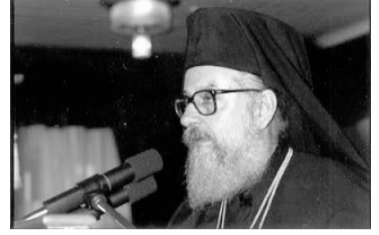
Το ελαφρύτερο που θα μπορούσα να πω είναι η λέξη: «ΝΤΡΟ-ΠΗ»! Γιατί, ο μη ο ρώ μενος Θεός υπάρχει

είναι ισχυρός, δίκαιος, μη ανεχόμενος εμπαιγμό – «ου μυκτηρίζεται» – και θα «αποδώσει εκάστω κατά την πίστιν και τα έργα αυτού».

Αποσύρθηκα σε μια γωνία του κήπου του μοναστηριού, που επί 40 χρόνια δέχτηκε τον πόνο, τους στεναγμούς και τα δάκρυα του μακαριστού Νικόδημου και των συνεργατών του, για ν’ απευθύνω θερμή παράκληση στον Κύριο, να κατατάξει την ψυχή του «σε χώρα ζώντων, ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός αλλά ζωή ατελείτητος».

Απομακρυνόμενος από τον χώρο της πνευματικής αυτής παλαιστρας, ευχήθηκα στους πατέρες να μιμηθούν το Γέροντά τους στην πίστη και τη σταθερότητα του αγωνιστικού του φρονήματος. Τέλος, έκρινα χρήσιμο να στείλω στην εφημερίδα σας «ΑΓΩΝΑΣ» λίγα λόγια, σχετικά με τις τελευταίες στιγμές του μακαριστού Νικόδημου, αφενός, γιατί ιδιαίτερα σας αγαπούσε, επειδή σταθήκατε ακλόνητοι μέχρι και τώρα τόσο στο πλευρό του αγαπημένου συνεπισκόπου και αδελφού Θεολόγου, όσο και στον ίδιο και αφετέρου γιατί οι Λαρισαίοι Αγωνιζόμενοι χριστιανοί είναι οι μόνοι που, με τη χάρη του Θεού, στέκονται όρθιοι και κονταροχτυπιούνται με το ποικίλο κακό, ζητώντας μια ΕΛΕΥΘΕΡΗ και ΖΩΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ελάχιστος εν Χριστώ αδελφός Μοναχός Νεκτάριος Άγιον Όρος

Η ιστορική φωτογραφία από την επίσκεψη του Σεβ. Αττικής Νικόδημου με τον Αρχ. Ιερώνυμο Α΄ στην Ιερά Μονή Ρίλα της Βουλγαρίας το 1969

στα περιοδικά τους ούτε ελάχιστο χώρο να γράψουν κάτι, τόσο για τον κοιμηθέντα γέροντα Σο Νικόδημο, όσο και για τους υπόλοιπους εκ των 11 διωχθέντων αγίων αρχιερέων. Παρ’ όλα αυτά κι ενώ συνεργάστηκαν και συνεπιβάτες, που αντικανονικά και παράνομα κατέλαβαν τις μητροπόλεις των διωχθέντων, δεν δίστασαν υποκριτικά να παραβρεθούν στην εξόδιο ακολουθία, συσχηματιζόμενοι χωρίς αιδώ, λες και η 40χρονη εξορία ήταν κάτι ασήμαντο. Αποκαλούσαν μάλιστα τον κοιμηθέντα «όσο, πατέρα, αδελφό και

Το συνεχιζόμενο αυτό δράμα σταμάτησε ξαφνικά την 1/4/13 και ώρα 11^η νυκτερινή, όταν ακούστηκε από το πικραμένο του

θεσώς Ίωαννίδη – Σεραφείμ Τίκα. Ο κοιμηθείς αρχιερέυς, μακαριστός πλέον Αττικής και Μεγαρίδος Νικόδημος Γκατζιρούλης, δέν γονάτισε μπροστά στα «ιερά» άνδρείκελα του συμπυκνωμένου φθόνου, ούτε συμβιβάστηκε με τις πολλές παγίδες που του έστησαν κατά καιρούς οι ιεροί δήμιοι του γιά νά τόν έξαναγκάσουν στήν σιωπή και τήν

διακοπή τής δημοσίας κριτικής του. Τώρα που ό οξυγράφος κάλαμός του και ή καυστική γραφίδα του έσίγησαν, όλοι αυτοί, παλαιοί και νέοι τών ... ιεραρχών, άνακουφίσθηκαν από τήν όληρη παρουσία του.

Ας μη έπιχαίρουν οι δήμιοι. Η τελευταία πράξη τού δράματος θά παιχθεί εκεί που οι δίκαιοι άναπαύονται και οι άδικοι άπολαμβάνουν τής τιμωρίας.

ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ! ΕΞΕΔΗΜΗΣΕ ΚΑΙ «ΕΣΙΓΗΣΕ»

Του ΣΤΥΛ. Ζ. ΛΑΓΟΥΡΟΥ

Τό βράδυ τής 1ης Άπριλίου 2013 έξεμέτρηση τό ζήν ό τελευταίος έπιζών τών άγρίως σφαιγιασθέντων και άνευ ούδεμιάς άπολογίας (άπάνθρωπη καταπάτηση τού έλαχίστου δικονομικού δικαίωματος ακόμα και τού τελευταίου κακούργου!) έκθρονισθέντων δώδεκα άνεπιλήπτων άρχιερέων από τό δικτατορικό κα-

θεσώς Ίωαννίδη – Σεραφείμ Τίκα.

Ο κοιμηθείς αρχιερέυς, μακαριστός πλέον Αττικής και Μεγαρίδος Νικόδημος Γκατζιρούλης, δέν γονάτισε μπροστά στα «ιερά» άνδρείκελα του συμπυκνωμένου φθόνου, ούτε συμβιβάστηκε με τις πολλές παγίδες που του έστησαν κατά καιρούς οι ιεροί δήμιοι του γιά νά τόν έξαναγκάσουν στήν σιωπή και τήν

διακοπή τής δημοσίας κριτικής του.

Τώρα που ό οξυγράφος κάλαμός του και ή καυστική γραφίδα του έσίγησαν, όλοι αυτοί, παλαιοί και νέοι τών ... ιεραρχών, άνακουφίσθηκαν από τήν όληρη παρουσία του.

Ας μη έπιχαίρουν οι δήμιοι. Η τελευταία πράξη τού δράματος θά παιχθεί εκεί που οι δίκαιοι άναπαύονται και οι άδικοι άπολαμβάνουν τής τιμωρίας.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Την Κυριακή 19 Μαΐου 2013 «των Αγίων Μυροφόρων και Νικόδημου μαθητή του Κυρίου», θα πραγματοποιηθεί τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο μετά τη θεία λειτουργία για την ανάπαυση της ψυχής του μακαριστού μητροπολίτη Αττικής και Μεγαρίδος κυρού Νικόδημου εις την Ιερά Μονή Νέου Στουδίου Αυλώνας

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη 4η συνέχεια από τη 4η Ομιλία που έγινε στις 9-11-1980 και 1η συνέχεια από την 5η που έγινε 16-11-1980

«μετά τοῦ ἀρνίου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτούς, ὅτι κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοὶ»

Ο Χριστός καλεῖται «πρωτότοκος τῶν νεκρῶν», ὅπως λέει ὁ Ζηναβηνός πολὺ ὠραῖα, «ὡς πρῶτος ἐκραγεῖς τῆς τοῦ ἄδου γαστρὸς, εἰς τὴν διὰ τῆς ἀναστάσεως παλινζῶϊαν καὶ ἀειζῶϊαν»³⁹, σάν νά βγῆκε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ Ἄδου, ἀφοῦ αὐτὴ ἐξεράγη. Σάν νά λέγαμε, ὅπως μία γυναίκα πού δέν γεννᾷ φυσιολογικά, καὶ τῆς γίνεται καισαρική τομή. Ἄν ἐπιτρέπεται ὄχι καισαρική τομή, ἀλλὰ μιά κλωτσιὰ στὴν κοιλιὰ, καὶ νά βγεῖ τὸ παιδί ἀπ' ἐξῶ! Ἡ μετοχή «ἐκραγεῖς» αὐτὸ δείχνει· εἶναι Ἐκεῖνος πού κατέβηκε στὸν Ἄδη καὶ συνέτριψε τοὺς μοχλοὺς τῶν αἰωνίων θυρῶν, τῶν αἰωνίων πυλῶν, δηλαδή τὸν κατὰ κλειστο Ἄδη, πού δέν μπορούσε ποτέ νά βγεῖ κανεὶς ἀπὸ 'κεῖ. Ἄρα λοιπὸν εἶναι ὁ πρῶτος πού ἐξεράγη, βγῆκε μὲ βίαιο τρόπο ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ Ἄδου.

Καὶ ὡς «πρωτότοκος τῶν νεκρῶν» τὸν καταγράφει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Λέει στὴν Πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολή του: «καὶ αὐτὸς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς ἐκκλησίας· ὅς ἐστιν ἀρχή, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων»⁴⁰. Γιατί «πρωτεύων»; Διότι αὐτὸς εἶναι πρωτεύων σέ ὅλα, κι ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε· πρῶτος νεκρὸς πού ἀνασταίνεται, ἐμεῖς εἴμεθα ἀπὸ πίσω, δεῦτεροι, τρίτοι. Καὶ ὅπως πάλι γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πρωτότοκος, ὡς πρωτεύων καὶ ὡς ἐγγυητής καὶ τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Λέει στὴν Α' Πρὸς Κορινθίους: «Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγηται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.»⁴¹. Πῶς ἐγινε ἡ «ἀπαρχή»; Ἐγινε ἡ «ἀπαρχή», τὸ ξεκίνημα, ὁ «πρωτότοκος», γιὰ νά ἀκολουθήσουν οἱ πολλοί.

Καὶ τέλος, τὸ τρίτο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· «ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς». Ἀποτελεῖ αὐτὸς ὁ τίτλος-ὄνομα ἀπήχηση ἐκεῖνης τῆς περιφραγῆς ὁμολογίας τοῦ Κυρίου ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου, ὅτι εἶναι ὄντως Βασιλιάς. Λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅταν ἀπαντᾷ ὁ Κύριος στὸν Πιλάτο: «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ», ἡ δική μου ἡ Βασιλεία, «οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου... εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ;»· ὡστε λοιπὸν εἶσαι βασιλεὺς; «ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· σὺ λέγεις ὅτι βασιλεὺς εἰμι ἐγώ»⁴², δηλαδή εἶναι ὅπως τὸ λές, εἶμαι βασιλιάς.

Ἵστε λοιπὸν ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου,

εἶναι Βασιλιάς! εἶναι Ἐξουσιαστής, Ἐξουσιαστὴς τῆς Ἰστορίας! εἶναι παγκόσμιος Κριτής! εἶναι Θριαμβευτής! Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ καὶ τὸ θέμα τῆς Ἀποκαλύψεως, πού εἶναι καὶ ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ βιβλίου.

«Οὗτοι», λέει ὁ ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «οὗτοι» –ποιοί; οἱ σύμμαχοι τοῦ Θηρίου– «μετὰ τοῦ ἀρνίου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτούς, ὅτι κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοὶ»⁴³. Πῶς καὶ γιατί θά νικήσει; Διότι εἶναι ὁ Κύριος τῶν κυρίων καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων.

Ἵπως βλέπουμε, ἀγαπητοί μου, ἔχουμε ἐδῶ τρεῖς ἐπιθετικούς, ὅπως σᾶς εἶπα προηγουμένως, προσδιορισμούς, ὀνόματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ ἀποτελοῦν μεταξύ τους μιά φυσικὴ κλίμακα: Αὐτὸς πού ἤλθε νά μαρτυρήσει τὴν ἀλήθεια, Αὐτὸς πού χάριν αὐτῆς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ νίκησε τὸν θάνατο, ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πού τελικὰ θά σταθεῖ θριαμβευτὴς ὡς Θεάνθρωπος, Βασιλιάς καὶ Κύριος πάντων τῶν βασιλέων καὶ ἀρχόντων τῆς γῆς.

Τὰ τρία αὐτὰ ὀνόματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διαγράφουν μὲ συντομία τὴν ὅλη πορεία τοῦ Θεοῦ Λόγου μέσα στὴν Ἰστορία. Ἐρχεται, δίνει τὴν μαρτυρία, ὑφίσταται μαρτύριο, καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν Ἰστορία, ἀφοῦ τὴν παίρνει μαζί Του, μὲ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ τὴν Ἀνάληψή Του, τὴν παίρνει μαζί Του καὶ τὴν πηγαίνει, ἡ τὴν μεταβάλλει, σέ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ! Προσέξτε αὐτὸ πού σᾶς εἶπα· μπαίνει μέσα στὴν Ἰστορία, μαρτυρεῖ γιὰ τὴν ἀλήθεια, πεθαίνει γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀναστήνεται, ἀναλαμβάνεται καὶ μὲ τὴν τελικὴ Κρίση παίρνει ὀλόκληρη τὴν Ἰστορία, ὀλόκληρη τὴν κτίση, καὶ τὴν κάνει Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!

Πέστε μου· ποῖο βιβλίο ποτέ μπορούσε νά σταθεῖ μεγαλειωδέστερο πού ποτέ γράφηκε στὴν παγκόσμια φιλολογία; Ποῖο βιβλίο, ἔξω ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως; Πελώρια θέματα! τεράστια θέματα!

Ἄν, ἀγαπητοί μου, μένουμε σέ θεολογικά σημεῖα καὶ ἐπιμένουμε σ' αὐτὰ –θὰ πῶ γιὰ μιά ἀκόμη φορά, πού πολλές φορές τὸ ἔχω τονίσει– πρέπει νά ἀρθοῦμε, πρέπει νά σηκωθοῦμε, πρέπει νά ἀνεβούμε ψηλά· μὴ μένουμε μόνο ἀπλῶς νά ποῦμε ὅτι θὰ εἶμαι ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, κι ἔτσι, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, νά ζοῦμε μιά αὐτάρκεια

πνευματικὴ, ἡ ὁποία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα ὄριο πνευματικῆς λιμοκτονίας. Ξέρετε, στὰ Οἰκονομικά ὑπάρχει αὐτὸ τὸ ὄριο λιμοκτονίας, τὸ starvation limit, τὸ ὄριο λιμοκτονίας. Στὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἐάν ὑπάρχει, ἐμεῖς τὸ θέτουμε τὸ ὄριο. Καὶ θέτουμε τὸ ὄριο αὐτῆς τῆς πνευματικῆς λιμοκτονίας ὅταν θέλουμε νά μένουμε εὐχαριστημένοι μὲ μερικὰ ψιχία μιᾶς κάποιας θρησκευτικῆς γνώσεως.

Ἵχι, ἀγαπητοί μου· ὄχι· πρέπει τὰ παιδιά τοῦ Θεοῦ νά χορταίνονται τὸ ψωμὶ τοῦ Θεοῦ! Καὶ τὸ ψωμὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι «ὁ ἄρτος, ὁ καταβάς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ», ὁ Θεὸς Λόγος, πού ἔδωκε τὸν ἑαυτὸ Του πρὸς βρῶσιν, πρὸς βρῶσιν αἰσθητὴν! γιὰ νά μπορέσουμε, μέσα σ' αὐτὴν τὴν βρῶσιν τοῦ οὐρανοῦ Ἄρτου, νά δοῦμε τὸν Θεὸ Λόγο.

Γι' αὐτὸ, ἀγαπητοί, μὴ διαμαρτυρηθεῖτε ἂν προσφέρεται λίγη θεολογία. Δέν εἶναι πάρα πολλή· λίγη θεολογία· ἀπλῶς εἶναι ὁ ἄρτος πού τρέφει τὰ παιδιά τοῦ Θεοῦ.

Ὁμιλία 5η στὴν Ἀποκάλυψη (Ἀποκ. 1, 5β-8)

(Τὰ τρία ἀξιώματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν πιστῶν· τὸ προ-φητικό, τὸ ιερατικό καὶ τὸ βασιλικό.)

«Καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ.»¹ Δηλαδή: Ἐχεν τὴν χάρη καὶ τὴν εἰρήνην καὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ μάρτυς ὁ πιστός, εἶναι ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν, εἶναι ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατί μᾶς ἀγαπᾷ, δηλαδή σ' Ἐκεῖνον πού μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μᾶς ἔλουσε ἀπὸ τίς ἁμαρτίες μας μὲ τὸ αἷμα Του. Τί ἀνήκει σ' Ἐκεῖνον ὁ Ὅποιος μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μᾶς ἔλουσε ἀπὸ τίς ἁμαρτίες μας μὲ τὸ αἷμα Του; «ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων»², ὅπως τελειώνει τὸ προοίμιο.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἄλλου, γι' αὐτὸ, ἀγαπητοί μου, στάθηκε, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, «ὁ μάρτυς ὁ πιστός» καὶ «ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν», δηλαδή ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού ἐνανθρώπησε, ἦταν νά δώσει τὸ αἷμα Του πάνω στὸν σταυρὸ, νά μᾶς καθαρίσει ἀπὸ τίς ἁμαρτίες μας, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαποῦσε! Ὑπογραμμίζω· ἐπειδὴ μᾶς ἀγαποῦσε! Δέν ὑπάρχει ἄλλο κίνητρο καὶ ἐλατήριο στὸν Θεὸ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Καὶ γιὰ νά ἐκφράσει ὁ Θεὸς τὴν ἀγάπη Του αὐτῆ,

ἔδωσε τὸν Σταυρὸ στὸν Υἱὸ Του τὸν ἐνανθρωπήσαντα.

Ἀλλὰ δέν μᾶς καθάρισε, ἀγαπητοί μου, μόνο, κάτι τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὴν ἀρνητικὴ ὄψη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ προχώρησε καὶ θετικῶς ὁ Θεὸς στὴν προσφορά Του αὐτῆ. Καὶ αὐτὴ ἡ θετικὴ προσφορά εἶναι ὅτι μᾶς καθιστᾷ ἐμᾶς, πού πιστέψαμε σ' Αὐτόν καὶ δεχθῆκαμε τὸ αἷμα Του γιὰ νά καθαρισθοῦμε, μᾶς καθιστᾷ «βασιλεῖον ἱεράτευμα»³.

«βασιλεῖον ἱεράτευμα!» «Καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ.»⁴ Δηλαδή: μᾶς κατέστησε βασιλεῖο ἱερέων στὸν Θεὸ καὶ Πατέρα Του.

Ἀγαπητοί, πρόκειται γιὰ ἕνα ἐξόχως σπουδαῖο χωρίο, θεολογικότατο χωρίο, καὶ θὰ παρακαλέσω πάρα πολὺ νά προσέξουμε στὴ θέση αὐτῆ· ὅτι μᾶς καθιστᾷ ἐμᾶς ἕνα βασιλεῖο ἱερέων, ἕνα «βασιλεῖον ἱεράτευμα», ὁ Χριστὸς στὸν Πατέρα Του.

Στὸν στίχο αὐτὸ, κατ' ἀρχάς, βλέπουμε μὲ πολλὴ σαφήνεια νά ὑπάρχει ἡ οὐσία καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χριστιανισμοῦ· δηλαδή ὁ Χριστιανισμὸς βλέπουμε ἐδῶ νά εἶναι ὄχι μιά θρησκεία, ἀλλὰ μιά Βασιλεία· αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς· αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ἔργο τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἄν σᾶς ποῦν «Ποιά εἶναι ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ;», θὰ ἀπαντήσετε ὅτι εἶναι μιά Βασιλεία! Κι ἂν σᾶς ποῦν «Ποῖο εἶναι τὸ ἔργο τοῦ Χριστιανισμοῦ;», νά καταστήσει τοὺς πολῖτες του, τοὺς πιστοὺς, βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς! Θὰ μοῦ πεῖτε: «Αὐτὰ εἶναι πολὺ μεγάλα πράγματα!»· Μάλιστα, ἀγαπητοί μου· εἶναι πολὺ μεγάλα πράγματα. Πόσο μεγάλα; Ὅσο ὁ Οὐρανός! Τόσο μεγάλα εἶναι ὅλα αὐτὰ.

Πέστε μου λοιπὸν· ἂν κάποτε μάθουμε ὅτι εἶμαι Χριστιανὸς σημαίνει ὅτι εἶμαι πολίτης μιᾶς Βασιλείας –εἶμαι ἱερέας καὶ βασιλέας, ὅπως θὰ δεῖτε στὴ συνέχεια τῆς ἀναλύσεως– τότε πῶς θὰ μπορῶ νά πῶ πᾶ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι μιά θρησκεία ὅπως εἶναι ὅλες οἱ φυσικὲς θρησκείες; Καὶ σᾶς ἔχω ἐξηγήσει· φυσικὴ θρησκεία θὰ πεῖ ἐκεῖνη ἡ ὁποία εἶναι κατ' ἐπίνοιαν, δηλαδή κατ' ἐπινόησιν. Ὅλες οἱ θρησκείες, ἀγαπητοί μου, εἶναι κατ' ἐπινόησιν. Κατ' ἐπινόησιν! Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἀποκάλυψη, ἀλλὰ δέν εἶναι θρησκεία· εἶναι Βασιλεία.

Καὶ συνεπῶς ἐγὼ ὁ Χριστιανὸς δέν εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπλῶς θὰ βολευτῶ στὴ ζωὴ μου. Ἄς τὸ προσέξουμε. Χριστιανὸς δέν σημαίνει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πληρώνει τὸν φόρο του, δέν ἐνοχλεῖ

+ π. Αθ. Μυτιληναῖος

τὴν Ἀστυνομία οὔτε τίς δικαστικὲς Ἀρχές, εἶναι ὁ καλὸς καὶ χρηστὸς πολίτης. Ἐξ ἄλλου ἔτσι ἔχουμε μάθει νά νομιζοῦμε ὅτι εἶναι ὁ Χριστιανός, ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς πολίτης. Ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ μιά ἐπίπτωση τοῦ νά εἶναι ὁ Χριστιανὸς ἕνας καλὸς καὶ ἀγαθὸς πολίτης, ἕτερονέκατερον. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἦρθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον; γιὰ νά μᾶς κάνει ἀνθρώπους «καλοὺς κἀγαθοὺς»⁵, πού ἔλεγε ὁ Πλάτων;... Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ἦλθε γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς, τότε σᾶς ἐρωτῶ· ἦταν περιττός! Τὸ λέγουν αὐτοὶ οἱ Πατέρες. Ἵταν περιττός νά 'ρθεῖ ὁ Χριστὸς; θὰ μᾶς ἔκανε καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς πολῖτες ὁ Πλάτων!

Μὰ δέν εἶναι, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστιανισμὸς ἀπλῶς γιὰ νά μὴ κάνει καλὸ πολίτη· ἀλλὰ θὰ μὴ καταστήσει «βασιλέα» καὶ «ιερέα» τοῦ Θεοῦ! κάτι τὸ ὁποῖο ποτέ δέν φαντάστηκαν οἱ ἐκτὸς Χριστιανισμοῦ, οὔτε οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι. Οἱ Χριστιανοὶ λοιπὸν εἶναι ἀξιωματοῦχοι, γιατί χάριν αὐτῶν ὁ Θεὸς ἰδρύει Βασιλεία ἐπάνω στὴ γῆ.

Ἵταν προσευχόμεστε, λέμε «ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου»·

Ἵσως μάλιστα ἐδῶ –νά κάνω μιά διασάφηση– νά ὑπονοήσετε ὅτι πιθανῶς νά σᾶς ἐξαγγείλω τὸν προγραμματισμὸ κάποιου χριστιανικοῦ κόμματος, πού τώρα θὰ πρέπει νά ἔχετε, ἐν ὄψει πιθανῶν ἐκλογῶν, νά ψηφίσετε καὶ τὰ λοιπὰ! Μὴν περιμένετε τέτοια πράγματα ποτέ. Ὅταν ὁμιλοῦμε περί Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, κάθε ἄλλο παρὰ ἐννοοῦμε ὅπως τὸ ἐννοοῦν τὰ πολιτικὰ κόμματα νά ἐγκαθιδρῶσουν τὸν Χριστιανισμὸ ἐπάνω στὴ γῆ· πόρρω ἀπέχει! Καὶ ἄλλες φορές σᾶς τὸ ἔχω ἀναλύσει αὐτὸ· δέν εἶναι τῆς ὥρας νά ξαναμιλήσω· μόνο τοῦτο ἐπιγραμματικὰ σᾶς λέω· ὅσο ἀπέχει ἡ ἀνατολὴ ἀπὸ τὴ δύση, τόσο ἀπέχει ἡ θεολογία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ κόμματα, πού ἐπιχειροῦνται νά ἐγκαθιδρῶσουν, τάχα γιὰ νά ἐγκαταστήσουν τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στὴ γῆ.

39. 40. Κολ. 1, 18. 41. Α' Κορ. 15, 20. 42. Ἰωάν. 18, 36-38. 43. Ἀποκ. 17, 14. 1. Ἀποκ. 1, 5. 2. Ἀποκ. 1, 6. 3. Ἐφεσ. 19, 6. 23, 22. Α' Πέ-τρ. 2, 9. 4. Ἀποκ. 1, 6. 5. Βλ. Πλάτων, Platonis opera, vol. 3

(συνεχίζεται)

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ 28^ο

Η εφημερίδα μας σε συνέχειες θα δημοσιεύει την «Ορθόδοξη Δογματική» προς εδραίωση της Ορθόδοξης Πιστεώς μας

Α' ΘΕΟΛΟΓΙΑ - (ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

του πρεσβυτέρου Ευσθάθιου Κολλά Ορθόδοξος Θεολόγος, εκκλησικος συνήγορος, επίτιμος πρόεδρος εφημ. κληρου Ελλάδος

Η ΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΣΤΗΝ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ: Ὁ Θεὸς γιὰ νά συνεχίσει τὴν ἀποκάλυψή Του στὸν κόσμον, ἐκλέγει ἀρχικά ἕναν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον καλεῖ νά πιστέψει σὲ Αὐτόν (= τὸ Θεό), ὡστε νά ευλογηθεῖ ἀπὸ Αὐτόν (= τὸν Θεό) καὶ νά προέλθει ἐξ' αὐτοῦ ἕνας ἰδιαίτερος λαός, δια τοῦ ὁποῖου ἐπρόκειτο ὁ Θεὸς νά διαπαιδαγωγῆσει τὴν ἀνθρωπότητα, οὕτως ὡστε νά δεχτεῖ τὴν πλήρη ἀποκάλυψή του «ἐν Χριστῷ».

Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον καλεῖ ὁ Θεὸς καὶ τὸν καθιστᾷ (= τὸν διορίζει) Γενάρχει αὐτοῦ τοῦ ἰδιαίτερου ευλογημένου ἀπὸ Αὐτόν λαοῦ, εἶναι ὁ **ΑΒΡΑΑΜ**, ὁ ὁποῖος πιστεύει στὸν Θεὸ πού τὸν κάλεσε, καὶ καθιστᾷ τὴν πίστη του αὐτὴ θεμέλιο τῆς υπάρξεώς του. Ἡ πίστη στὸν Αβραάμ γεννάται τὴ στιγμὴ τῆς κλήσεώς του ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα ὑπακοῆς καὶ καρτερίας τοῦ Αβραάμ πρὸς τὸν καλέσαντα αὐτόν Θεό, καὶ εφεξῆς ἡ πίστη αὐτῆ

αποβαίνει (= γίνεται) τὸ θεμέλιο τῆς υπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς του. Ἡ πίστη αὐτῆ εἶναι ἡ πίστη στὸν **ΕΝΑ** Θεὸ τοῦ κόσμου. Ἡ ἴδια πίστη στὸν **ΕΝΑ** Θεὸ διακατέχει (= ἔχει στὴ ζωὴ του) καὶ τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό, ὁ ὁποῖος εἶναι βέβαιος, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί του καὶ τὸν ὀδηγεῖ, μετὰ τὴν **ΕΞΟΔΟ** του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο (= περίοδος δουλείας), στὴν ἐλευθερία, ἀν καὶ πολλὰκις ἡ πίστη αὐτῆ δοκιμάστηκε στα χρόνια (40) χρόνια περιπλάνησής του ἐρημο, καὶ ὕστερα στὴν Παλαιστίνη – Χαναάν (= γῆ τῆς ἐπαγγελίας).

Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στὸν Αβραάμ συνδέεται καὶ μὲ τὴν ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Αβραάμ. «Καὶ εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραμ. Ἐξεῖθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου σου καὶ πατρός σου καὶ δεῦρω εἰς τὴν γῆν, ἣν ἐγὼ σοὶ δεῖξω. Καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα καὶ ευλογήσω σε καὶ μεγαλυνώ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔσῃ (= θα εἶσαι) ευλογημένος...

Καὶ ἐπορεύθη Ἀβραμ καθάπερ ἐλάλησεν αὐτὸ Κύριος» (Γεν. 12, 1-4).

Ἡ πίστη τοῦ Αβραάμ εἶναι ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη καὶ ὑπακοή στὸν Θεό, χωρὶς συγκεκριμένο ἀντίκρισμα, (**ΘΑ** σὲ κάνω...), χωρὶς ὀρισμένα συγκεκριμένα ἀνταλλάγματα, ἀλλὰ μόνον υποσχέσεις. Ἐκτοτε ἡ ζωὴ τοῦ Αβραάμ εἶναι μιά διαρκὴς μαρτυρία, ὅτι ὁ Θεὸς κατευθύνει τὴ ζωὴ του. Ἡ ἀποκάλυψη στὴν περίπτωσή του Αβραάμ ἐκφράζεται ὡς ὑπόσχεση, ἡ ὁποία θὰ εκπληρωθεῖ στο μέλλον. Ὁ Αβραάμ δέχεται τὴν ἀποκάλυψη αὐτῆ τοῦ Θεοῦ, ὑπακούει στὸ Θεό, χωρὶς νά ὑπάρχει καμιά ἐγγύηση γιὰ τὸ μέλλον. Ἐκτοτε ὁ Αβραμ γίνεται Αβραάμ, δηλαδή παίρνει ἀπὸ τὸ Θεὸ ἄλλο ὄνομα, γεγονός πού σὲν Ἄγια Γραφή σημαίνει ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου ζωῆς σὲ αὐτόν πού λαμβάνει τὸ νέο ὄνομα. Ἡ νέα αὐτὴ σχέση τοῦ Αβραάμ μὲ τὸ Θεὸ ἐπισημαίνεται μὲ μιά Διαθήκη (= συμφωνία) μεταξύ τους, ἡ

ὁποία, Διαθήκη – Συμφωνία, ὡς ἐξωτερικὸ σημεῖον ἔχει τὴν Περιτομὴ (= κυκλικὴ ἐκτομὴ μέρους τοῦ ἀνδρικοῦ πέους – πόσθης).

Τὴν πίστη αὐτῆ τοῦ Αβραάμ πρὸς τὸν Θεὸ τὴν παρέλαβε ὁ **ΙΣΡΑΗΛ** (= τὸ σύνολο τῶν φυλῶν πού ἀποτελοῦν τὸν Εβραϊκὸ λαό), ὁ ὁποῖος πολλακτικὰ ἐκπίπτει τῆς πίστεως καὶ ἐγκαταλείπει ἢ ἀντιδρᾷ πρὸς τὸν Θεό. Ἡ κλήση τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὸ Θεὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς ἔχει κάτι τὸ ἰδιαίτερο ἐναντὶ τῶν ἄλλων λαῶν. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ Ἰσραὴλ πολλακτικὰ ζητεῖ νά στηρίξει τὴ ζωὴ του ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ του, ἀλλοῦ εἴτε στὴν ευημερία του εἴτε στὴν δυστυχία του, ἡ ὁποία τὸν ἀκολουθεῖ. Ἡ κλήση τοῦ Αβραάμ εἶναι τὸ πρῶτο σπουδαιότατο γεγονός τῆς Ἰσραηλιτικῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ προσωπικῶς πρὸς πρόσωπον.

[ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ]

«Μεταμοσχεύσεις: Δωρεά ή άφαιρέση ζωής;»

συνέχεια από την 1η σελίδα

ΕΣΤΙΑ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ και ΕΝΩΜΕΝΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ, υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητρόπολης Πειραιώς και την συνεργασία της Ιεράς Μητρόπολης Γλυφάδας, με θέμα: **Μεταμοσχεύσεις: Δωρεά ή άφαιρέση ζωής;**

Μετά τις εξηγήσεις των έκλεκτων όμιλητών διεξήχθη εύρυσ και έλευθερος διάλογος έκ του οποίου προέκυψαν τά ακόλουθα **πορίσματα**:

1. Ο άναγκαστικός Νόμος 3984/11 περί εικαζόμενης συναίνεσης πού ψηφίσθηκε μέ καταφανή καταπάτηση του κανονισμού τής Βουλής, από έλαχίστους βουλευτές του Έλληνικού Κοινοβουλίου καί μέάλιστα σέ περίοδο δεινής οικονομικής καί γενικότερης σαρωτικής κρίσεως έφερε τήν εικαζόμενη συναίνεση στήν πιό σκληρή μορφή τής, άφού κάθε άνθρωπος θεωρείται πλέον δωρητής οργάνων άν δέν έχει προβεί νωρίτερα σέ έγγραφη άρνηση.

Ο Ν. 4075/2012, πού άκολουθήσε μετά τις αντιδράσεις για τήν καταφανώς αντισυνταγματική καί επικίνδυνη διάταξη τής εικαζόμενης συναίνεσης, προσέθεσε τήν προϋπόθεση τής συγκατάθεσης τής οικογένειας του δότη, θέτοντας έναν όρο άόριστο καί έπιδεχόμενο έρμηνείας, άφού δέν προσδιορίζει άκριβώς τά πρόσωπα πού δικαιούνται νά συναίνεσουν στήν άφαιρέση τών οργάνων του οικείου τους, όπως συμβαίνει μέ τόν σήμερα ισχύοντα νόμο 2737/1999.

Από συνταγματικής άπόψεως, καί οι δύο νόμοι τών μεταμοσχεύσεων αντίθενται στά μέ άναθεωρητά άρθρα 2 παρ. 1 καί 5 παρ. 1 του συντάγματος, καθώς θίγουν τόν πυρήνα τής άξίας του προσώπου, ή όποία άκολουθεί τόν άνθρωπο καί μετά θάνατον, ένώ έπιπλέον καταστρατηγούν τήν έλεύθερη ανάπτυξη τής προσωπικότητας, μέ τήν άνελεύθερη έκβίαση τής βουλήσεως του άνθρώπου σχετικά μέ τόν άν έπιθυμεί ή όχι τή δωρεά τών οργάνων του.

Αλλά καί σέ σχέση μέ τήν Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Άνθρώπου, συνιστά παράβαση του άρθρου 2 τής έν λόγω Διεθνούς Συμβάσεως, όποιαδήποτε αυθαίρετη ύποκατάσταση τής συναίνεσης ένός άνθρώπου πού λόγω έλλειψης τών αισθήσεων του δέν έχει τή δυνατότητα νά συμφωνήσει ή νά διαφωνήσει μέ αυτήν, είδικά για ένα τόσο σοβαρό θέμα πού κυμαίνεται μεταξύ ζωής καί θανάτου.

Οι κίνδυνοι πού παρουσιάζονται μέ αυτές τις πρακτικές, είναι τεράστιοι καί προφανέστατοι. Γεμίζουμε έρωτηματικά καί ύποψίες, άναλογιζόμενοι τόν πλήθος τών μεταναστών ή τών μοναχικών άνθρώπων, πού θά μπορούν νά γίνουν άθελά τους «έθελοντές δότες», χωρίς νά βρίσκεται κάποιος έπίσημα οίκετός τους για νά άρνηθεί τήν άφαιρέση τών οργάνων τους. Μετά από τά συνεχή άπάνθρωπα, άντικοινωνικά, άντεθνικά καί άντίχριστα σχέδια τής Νέας Έποχής πού σταναίκα μάς έπιβάλλονται, δέν είναι σέ θέση ή έπίμονα πιεζόμενη από τήν Τρόικα κυβέρνηση νά πείσει τόν Έλληνικό λαό ότι ό ώς άνω Νόμος δέν άποσκοπεί καί στή βιολογική του έξόντωση, καταλλήλου βεβαίως εύκαιρίας δοθείσης.

Φρονούμε ότι ό Νόμος δέν θά πρέπει νά έφαρμοσθεί, όπως δέν έφαρμόσθηκε στή Γερμανία μετά από σφοδρές αντιδράσεις του

Γερμανικού λαού.

2. Η έννοια του έγκεφαλικού θανάτου (ΕΘ) δημιουργήθηκε τό 1968, μερικους μήνες μετά τήν πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς, από τήν ad hoc έπιτροπή του Harvard, ή όποία καθόρισε καί τά κριτήρια για τήν διάγνωση του, ταυτίζοντας τόν μη άναστρέψιμο κώμα, πού είναι κατάσταση ζωής, μέ τόν θάνατο. Είναι έξαιρετικά σημαντικό νά γίνη άντιληπτό ότι οι λόγοι, οι όποιοι ώθησαν τήν προαναφερθείσα έπιτροπή νά μεταβάλλει τόν όρισμό του θανάτου ήταν:

α) ή ύποβοήθηση τών ιατρών νά άίρουν τή θεραπευτική ύποστήριξη από τούς άσθενείς, στους όποιους δέν ύπάρχει προοπτική έπιβιώσεως («μάταιον τής φροντίδος») καί

β) ή μη ύπαρξη τών όποιωνδήποτε άντιρρήσεων λήψεως ζωτικών οργάνων από τούς «έγκεφαλικώς νεκρούς» άσθενείς. Πώς θά μπορούσαν έξάλλου; Γεγονός τό όποιο μάς έπιτρέπει άνεπιφύλακτα νά χαρακτηρίσουμε τούς προαναφερθέντες λόγους χρησιμοθηρικούς. Αργότερα οι ύποστηρικτές του ΕΘ προσπάθησαν νά δώσουν καί μία βιολογική βάση ή ένδειξη τής ταυτίσεως του ΕΘ μέ τόν θάνατο, ύποστηρίζοντας ότι ό έγκεφαλος άποτελεί τό κύριο συντονιστικό όργανο πού συντονίζει τή λειτουργία τών άλλων οργάνων καί έπομένως ή καταστροφή του συνεπάγεται τόν άποσυντονισμό τής λειτουργίας του οργανισμού καί όδηγεί στό θάνατο.

Τό 1998 τό οικόδομημα του ΕΘ κλονίστηκε από τή δημοσίευση μελέτης του καθηγητού Shewmon, ό όποιος έδειξε ότι ό ρόλος του έγκεφάλου δέν είναι εκείνος του κεντρικού ρυθμιστή χωρίς τόν όποιο τόν σωμα χάνει τήν ένότητα του καί σταματά νά άποτελεί ένα ζωντανό οργανισμό. Μέ τήν πάροδο του χρόνου ή άντιπαράθεση πρός τόν ΕΘ μεγάλωνε, παρόλο πού στά χρόνια αυτά ό ΕΘ σταδιακά κατοχυρωνόταν νομοθετικά σέ όλον τόν δυτικό κόσμο, συμπεριλαμβανομένης καί τής Ελλάδος. Όλο αυτό τό διάστημα στή διεθνή Ιατρική, Βιοηθική καί Άντρονομική βιβλιογραφία ύπάρχει πλειάδα άρθρων καί βιβλίων πού άντιμάχονται τόν ΕΘ μέ ιατρικά καί βιοηθικά έπιχειρήματα. Βαρύνουσα σημασία έχουν ασφαλώς οι δημοσιεύσεις, συμφώνως πρός τις όποιες ή πληροφόρηση του κοινού για τό θέμα του «έγκεφαλικού θανάτου» χαρακτηρίζεται από σκόπιμες άνακρίβειες καί αναλήθειες!

3. Οι διοργανωτές καί όλοι όσοι συνεργάστηκαν για τήν ήμερίδα αυτή, αλλά καί οι χιλιάδες τών συννεόρων είμαστε ύπέρ των Μεταμοσχεύσεων. Οι Μεταμοσχεύσεις από ζωντανούς δότες οργάνων, άποτελούν τήν ιδανική περίπτωση χριστιανικής προσφοράς καί αγαπητικής αυτοθυσίας, έν πλήρη έλευθερία στήν άπόφαση δωρεάς. Διεθνώς, πραγματοπούνται οι έξής μεταμοσχεύσεις από ύγιεις-ζωντανούς δότες: νεφρού, ήπατος, παγκρέατος,

πνευμόνων καί ή μεταμόσχευση-μετάγγιση μυελού τών όστών. Τά άποτελέσματα τών μεταμοσχεύσεων αυτών είναι εύεργετικά για τούς άσθενείς καί συνήθως δέν άποτελούν σοβαρή άπειλή για τή ζωή καί τήν ύγεία τών δοτών. Οι νεώτερες έξελίξεις στήν τεχνολογία καί τά φάρμακα ύπόσχονται ένα άκόμη καλύτερο μέλλον στις μεταμοσχεύσεις από ζώντα δότη, ένώ είδικά για τά νεφρικά μοσχεύματα οι μελέτες δείχνουν σχεδόν δυτάσια έπιβίωση σέ σχέση μέ τις λεγόμενες «πτωματικές» μεταμοσχεύσεις. Ο νέος νόμος του 2011 έπιτρέπει σέ κάθε ένδιαφερόμενο νά προσφέρει κάποιο όργανό του άνεαρτήτως βαθμού συγγενείας, άπελευθερώνοντας έτσι τις πηγές μοσχευμάτων.

4. Εύρέως έγινε γνωστό αυτές τις ήμέρες ότι κάποια Έλληνίδα γιατρός, όνόματι Έλένη Άντωνιάδου, κατασκεύασε τραχεία από βλαστοκύτταρα του ίδιου του πάσχοντος. Προσανατολίζονται κάποιοι ιατρικοί κύκλοι πρός αυτήν τήν κατεύθυνση κατασκευής οργάνων χωρίς δότες (without donors).

Γιατί νά μήν ενύνοηθεί καί γιατί νά μή χρηματοδοτηθεί αυτή ή έρευνα, άφού ήδη έχει όρατά καί πραγματικά τά πρώτα έπιτεύματά της; Όργανα χωρίς δότες καί μέάλιστα χωρίς «πτωματικούς» δότες.

5. Η Ιερά Σύνοδος τής Εκκλησίας τής Ελλάδος δέν έχει δηλώσει κατάφαση σέ όλο τό εύρος τών δραστηριοτήτων του μεγάλου θέματος τών μεταμοσχεύσεων. Τό κείμενο «Βασικές θέσεις έπί τής Ηθικής τών μεταμοσχεύσεων» τής έπιτροπής Βιοηθικής τής Ιεράς Συνόδου (2001) δέν μπορεί νά άποτελέσει τή βάση για όρθόδοξη τοποθέτηση τής Εκκλησίας μας, γιατί στερείται όρθοδόξων θεολογικών κριτηρίων καί δέχεται άπροϋπόθετα τά ψευδοεπιστημονικά κριτήρια του έγκεφαλικού θανάτου έπιχειρώντας τήν ύποταγή τής Εκκλησίας στά κελεύσματα τής κοσμικής έξουσίας καί τήν άποδοχή του ρόλου της ως προπαγανδιστή τών έγκληματικών μεταμοσχεύσεων. Δέν είναι δυνατόν ένα ή δύο έκ τών ύψηλοβάθμων κληρικών νά χειρίζονται καί νά άποφασίζουν μόνοι τους για τόσο μεγάλα θέματα, όπως τών μεταμοσχεύσεων, πού άπτονται τής ζωής καί τής σωτηρίας τών όρθοδόξων Έλλήνων πολιτών τόσο κατά τήν διάρκεια του έπιγειού βίου όσο καί μετά τό πέρας αυτού στήν προοπτική τής αιώνιου ζωής.

Πάτες, δόξα τώ Θεώ, δέν έχουμε στήν Όρθόδοξη Ελλάδα. Ούτε έχουμε άκόμη διαφθαρεί ιδεολογικά, πνευματικά καί ψυχολογικά από τις μηδενιστικές ύπαρξιακές νοοτροπίες καί τακτικές τών άνατολικών θρησκειών.

6. Για έμάς τούς Χριστιανούς πού πιστεύουμε στήν άλήθεια τής Παλαιάς καί τής Καινής Διαθήκης, στις άγιοπνευματικές έμπειρίες τών Αγίων Πατέρων μας, ή ανθρώπινη ζωή έχει μοναδική καί άνεπανάληπτη άξία. Γι' αυτό καί τό δεύτερο πρόσωπο τής Παναγίας Τριάδος, ό Μονογενής Υιός καί Λόγος του Θεού σάρξ ένέγενετο διά τήν ήμετέραν

σωτηριάν. Φεύγοντας από τόν παρόντα κόσμο δέν άφησε κάτω τήν άνθρώπινη φύση Του, αλλά άναλαμβάνόμενος εις ούρανοίς τήν πήρε άφθαρτη, άναστημένη, άνακαινισμένη, όλόκληρη μαζί Του. Καθήμενος έκ δεξιών του Πατρός συγκάθεται αιώνιως καί ή ανθρώπινη φύση Του. Όλόκληρη ή ανθρώπινη φύση Του δέν χωρίσθηκε από τή θεότητα Του, αλλά συνέπαθε όλόκληρος ύπέρ του κόσμου, για νά άγιάσει όλη μας τή ζωή έν τή σαρκί Του. Ο Κύριος ως πρότυπο, άρχέτυπο, ως νέος Άδάμ μάς θέλει όλόκληρους σωματικώς καί ψυχικώς δικούς Του.

Ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς διδάσκει πώς ή ψυχή δέν βρίσκεται σέ ένα μόνο συγκεκριμένο μέρος έντός του σώματος ή στον έγκεφαλο, αλλά παντού σέ όλο τό σώμα, τό όποιο συνέχει καί ζωοποιεί.

Ο Άγιος Νικόδημος ό Άγιορείτης λέει ότι άν τραυματισθεί ή άν ύποστεί κάποια σοβαρή βλάβη ό έγκεφαλος του άνθρώπου, ή ένέργεια του νου συμμαζώνεται μέσα στήν καρδιά, ένώ ή ψυχή συνεχίζει νά ένεργεί στά ύπόλοιπα μέρη του σώματος. Ένωμένος ό νους μέ τήν καρδιά ζούν τό θαύμα τής άγίας ένότητας έν Χριστώ, πράγμα για τό όποιο άγωνίζονταν όλοι οι Άγιοι Ήσυχαστές.

Έκείνες οι όριακές στιγμές πού είναι ή θεωρείται κάποιο έγκεφαλικά νεκρός, είναι πολύ κρίσιμες. Θά μπορούσαμε νά πούμε ότι τις έπιτρέπει ό Μεγαλόδυναμος για τήν αιώνια σωτηρία μας, για τήν αιώνια σχέση μας μαζί Του.

Προσπαθούν όλοι οι άγωνιστές μοναχοί καί οι μοναχές καί όλοι οι συνειδητοί Χριστιανοί είτε μέ τό κομποσχοίνι είτε χωρίς αυτό νά ένώσουν τό νου μέ τήν καρδιά λέγοντας άδιαλείπτως τή νοερά προσευχή. Έτσι ζούν τό θαύμα του θείου έρωτος καί του θείου φωτισμού μέ τις άκτιστες ένέργειες του έν Τριάδι Θεού.

Όσο ή αγαθότατη πρόνοια του Παναγίου Κυρίου μας νά παραχωρεί τραυματισμούς σοβαρούς πού χαρακτηρίζονται βάσει τών νεοεποχίτικων μετρήσεων ως νέκρωση του έγκεφάλου για νά γίνει αυτή ή συμμαζώνη του έκκοσμηκευμένου καί παραπληνόμενου συγχρόνου άνθρώπου, νά έρθει «εις έαυτόν καί εις Κύριον», άφαιρούμενος από τή ματαιότητα ή όσο καιρό κρίνει ό Σταυρωθείς για χάρη μας, ό Άναστάς καί Άναληφθείς Κύριος, ώστε μέσα στήν ύστατη εύκαιρία πού δίνει ό Κύριος για μετάνοια νά άξιοποιήσουμε τόν τραυματισμό καί από τό τραύμα άνακαινισμένοι νά πετάξουμε στήν αιώνια μετ' Αυτού ζωή.

Συνεπεί τών άνωτέρω προτάθηκε ή **συμπλήρωση τής ύπεύθυνης δήλωσης άρνησης δωρεάς οργάνων από όλους μας καί ή έγκαιρη άποστολή της στον Έθνικό Όργανισμό Μεταμοσχεύσεων.** Όχι μόνο για νά διασφαλίσουμε τά ζωτικά μας όργανα από αυθαίρετη άφαιρέσή τους, αλλά καί για νά δείξουμε τήν αντίθεσή μας σέ τέτοιου είδους μεθοδεύσεις.

Καθολικό αίτημα πρός όλα τά Κόμματα του Έλληνικού Κοινοβουλίου καί τά μέλη τους είναι νά κάνουν τις άπαραίτητες ένέργειες για νά μη λειτουργήσει ό νόμος 3984/11 περί τών Μεταμοσχεύσεων μέ τήν πρόβλεψη τής εικαζόμενης συναίνεσης καί τις άλλες συνέπειές του άκόμη καί αυτές πού δέν μπορούν νά προβλεφθούν.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΘΕΟ, Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΑΚΟΥ

• Λέγαμε στο περασμένο σημείωμά μας ότι ο μαρξισμός (κομμουνισμός) είναι άθεος διότι αρνείται τον αληθινό Θεό (τριουπόστατο). Επειδή όμως στην κορυφή των αξιών βάζει την ύλη δηλ. την θεοποιεί, είναι θρησκεία καί μέάλιστα κάλλιστα μπορεί νά χαρακτηριστεί ως ειδωλολατρική! Η πίστη στην ύλη (είδωλο) καί τις δυνάμεις της φύσης της, μας οδηγεί κατευθείαν στις παλιές θρησκείες όπως καί η φυσιοκρατική αντίληψη των αστών (κεφαλαιοκρατών) καί ακόμα όπως καί η «δική» μας «Χρυσή Αυγή» πού επιδιώκει την αναβίωση της αρχαίας θρησκείας. Δωδεκαθεϊσμός κι εδώ; Περισσότερα προσεχώς για τα «νέα» φρούτα πού φυτρώνουν στο σάπιο καθεστώς πού έχει ως δόγμα του; «Έξω η ηθική από την κοινωνία!»

• Ο μαρξισμός, ως «αντίπαλος» του καπιταλισμού στο κοινωνικό πρόβλημα αντιστρατεύεται ότι μπαίνει εμπόδιο στην απαλλαγή της εργατικής τάξης από την εκμετάλλευση. Στους εχθρούς της εργατίας συγκαταλέγεται καί ο χριστιανισμός ως θρησκεία. Καί για τόν λόγο το αληθές θα αφήσουμε τους ίδιους τους μαρξιστές νά μας πούνε για την θρησκεία καί το ρόλο της πού παίζει στους εργαζόμενους. Στη σελίδα Π του Λεξικού πού αναφέρθηκε καί με το προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας στη λέξη «Αθεία» γράφουν : «Ο μαρξισμός έδειξε πως ή θρησκεία είναι όπλο για την πνευματική υποδούλωση των εργαζόμενων από τους εκμεταλλευτές». «Η προπαγάνδα της επιστημονικής υλιστικής κοσμοθεωρίας καί η υπομονετική εξήγηση στους εργαζόμενους της βλαβερής επίδρασης της θρησκείας είναι από τα σπουδαιότερα καθήκοντα της πολιτικής καί εκπαιδευτικής δουλειάς. Αποτέλεσμα των επιτυχιών του σοσιαλισμού καί της άνθισης του πολιτισμού καί της επιστήμης στη Σοβιετική Ένωση είναι ότι πολλά εκατομμύρια εργαζόμενων ξεκοψαν μια για πάντα με τή θρησκεία».

• Μέσα σε 22 χρόνια (1939-1917=22) οι μαρξιστές πέτυχαν νά κάνουν πολλά εκατομμύρια εργαζόμενων στη Σοβιετική Ένωση υλιστές κι έτσι απαλλάχτηκαν από τα δεσμά της θρησκείας! Εκείνο πού εμείς γνωρίζουμε είναι ότι αυτό πού πέτυχε, καί πέτυχε πολύ καλά, ο σοβιετικός μαρξιστικός υλισμός νά οδηγήσει το λαό από τον κρατικό «σοσιαλισμό» στον καπιταλισμό της Δύσης με ότι αυτό συνεπάγεται καί έτσι σήμερα, μεταξύ των πλουσιότερων του κόσμου να υπάρχουν καί μεγαϊστάνες της πρώην «σοσιαλιστικής» Ρωσίας. Έτσι σήμερα, Ανατολή καί Δύση χέρι-χέρι νά βαδίζουν ολοταχώς στην ολοκλήρωση της κορύφωσης του άκρατου φιλελευθερισμού με βάση-δόγμα τον υλισμό (δεξιό καί αριστερό).

• Χριστιανικά ξεταζόμενα ή μαρξιστική κοσμοθεωρία είναι ειδωλολατρική διότι θεοποιεί την ύλη (είδωλο). Γιατί, «σύντροφος» ή διδασκαλία του Χριστού, πού είναι κήρυγμα Σταυρωμένης καί Αναστημένης αγάπης, δικαιοσύνης, ισότητας, έλευθερίας, αδελφότητας (χωρίς τή διαλυτική σχέση εργοδότη-εργάτη) καί τού πιοματικότερου αιωνιότητας, είναι όπλο για τήν «πνευματική υποδούλωση των εργαζόμενων» όπως «πιστεύει» ο μαρξισμός καί δέν είναι τέτοιο ο ίδιος, πού κάνει θεό την ύλη καί την φύση, πού αρνείται την αιωνιότητα καί την πνευματική αξία του άνθρώπου; Σκουλήκι της γης είναι ο άνθρωπος; Στο ίδιο μαρξιστικό φιλοσοφικό Λεξικό ο άνθρωπος είναι «ζώο πού φτιάχνει εργαλεία». Αυτό το «ζώο» καλείται από το μαρξισμό νά οικοδομήσει την κοινωνία της δικαιοσύνης! Αν ο άνθρωπος είναι ζώο, τότε ποια η αξία του; Δέν δικαιώνονται έτσι οι καπιταλιστές νά του φορτώνουν όσα φορτία θέλουν; Ο υλιστικός μαρξισμός δικαιώνει δέν άποτελεί άρνηση του καπιταλισμού. Καί οι δύο αυτοί κόσμοι υπάρχουν για νά αρνούνται την ΑΛΗΘΕΙΑ! Με την υλιστική κοσμοθεωρία οδηγούμαστε στην ζούγκλα καί νά το καταλάβουμε. Ο δεξιός καί ο αριστερός (μαρξιστικός) υλισμός εργαζονται, αθέατα για τους πολλούς καί ορατά-φανερά για τους λίγους (παγκόσμιο παρασκήνιο), για τον ίδιο σκοπό: Την εκδίωξη του Χριστού από την κοινωνική ζωή των ανθρώπων. Οι χριστιανοί, στον αντίποδα του υλισμού, έχουν τόν πλήρη καί για τήν εδώ ζωή καί κυρίως για τήν άλλη.

• Αισιόδοξα ρήματα, μεταξύ των πολλών άλλων πού υπάρχουν στην Αγία Γραφή, είναι καί τα παρακάτω: «...καθελε δυνάστας από πρόνων καί ύψωσε ταπεινούς, πεινώντας ενέπλησεν αγαθών καί πλουτώντας εξαπέστειλε κενούς» καί ακόμα: «πλούσιοι επώχευσαν καί επείνασαν, οι δε εκζητούντες τον κύριον ουκ έλα ζητηθήσονται παντός αγαθού».

Χαράλ. Γρ. Κοντός
Τ. καθηγητής ΤΕΙ - Δικηγόρος

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

«Τών παθών τού Κυρίου τās
απαρχάς η παρούσα ημέρα λα-
μπροφορεί. Δεύτε ούν, φιλέορτοι,
υπαντήσωμεν άσμασιν...»
(κάθισμα Μ. Δευτέρας)

Φθάσαμε, αγαπητοί μου, στά σω-
τήρια πάθη τού Κυρίου ημών Ιησού
Χριστού, στη Μεγάλη Εβδομάδα. Η
εβδομάδα αυτή λέγεται Μεγάλη, διότι
μέσα στις 168 ώρες της, από σήμερα
μέχρι τή νύχτα τής Αναστάσεως, τιμώ-
νται μεγάλα γεγονότα, μοναδικά και
κοσμοϊστορικά, πού συγκλόνισαν τά
επίγεια και τά ουράνια και τά καταχθό-
νια. Γι' αυτό η εβδομάδα αυτή ονομά-
ζεται Μεγάλη-αλλά
και γι' αυτό δεν θά
πρέπη νά περάση
όπως οι άλλες.

Και θέτω τό ερώ-
τημα-ποιά είναι τά
καθήκοντα ενός
Χριστιανού τή Με-
γάλη Εβδομάδα;
Δέν απευθύνομαι
σέ απίστους, αθέ-

ους ή σέ χλιαστάς-απευθύνομαι σέ
πιστούς, πού θέλουν νά εορτάσουν
σωστά. Ποιά είναι λοιπόν τά καθήκοντα
πού έχουμε τήν εβδομάδα αυτή;

Τό πρώτο καθήκον, αδελφοί μου,
είνε νά ευχαριστήσουμε απ' τήν
καρδιά μας τόν Κύριον ημών Ιησούν
Χριστόν. **Όλη βέβαια η ζωή μας
πρέπη νά 'νε ένα ευχαριστώ, ένα
«Δόξα σοι, Κύριε», γιά τίς μικρές και
μεγάλες ευεργεσίες του, τίς φανερές
και αφανείς, γιά όλα τά καλά**, υλικά
και πνευματικά, πού επιδαφιλεύει η
χάρις του-τόν ήλιο, τόν αέρα, τό νερό,
τά λουλούδια, τά ακρογιάλια, όλη τήν
πλάσι. Νά τόν ευχαριστούμε ακόμη
γιά τούς γονείς και τά αδέρφια, τή
γυναίκα και τά παιδιά, γιά τό χρόνο
και τίς εποχές, γιά ό,τι ευλογημένο
και αναγκαίο.

Άνθρωπος αγνώμων είναι χειρότε-
ρος από ζώο. Ένα σκύλο έχεις, ένα
κομμάτι ψωμί τού πετάς, και κουνάει
τήν ουρά του και σου λέει ευχαριστώ.
Κι ο άνθρωπος λοιπόν πρέπη νά 'νε
ευγνώμων στό Θεό. Νά τόν ευχαρι-
στούμε γιά όλα, αλλά πρό παντός
γιά τή θυσία τού Υιού του, γιά τά
σεπτά του πάθη. Ακόμη νά τόν ευχα-
ριστήσουμε και γιά κάτι άλλο-γιά τή
μακροθυμία του στά τόσα εγκλήματά
μας και μάλιστα στις βλασφημίες,
γιά τίς οποίες θά 'πρεπε ν' ανοίξη η
γή νά μάς καταπιή κ' η θάλασσα νά
φουσκώσει νά μάς πνίξει, και όμως
μάς ανέχεται. Γι' αυτό τή Μεγάλη
Παρασκευή η Εκκλησία λέει «Δόξα τή
μακροθυμία σου, Κύριε, δόξα σοι».

Τό ένα καθήκον μας λοιπόν είναι νά
ευχαριστούμε τό Θεό. **Τό άλλο είναι
νά παρακολουθήσουμε** τίς ιερές
ακολουθίες. Οι ακολουθίες τής Με-
γάλης Εβδομάδος δεν είναι όπως οι
άλλες-διαφέρουν πολύ. Οι ύμνοι της,
πού είναι γλυκύτεροι απ' τό μέλι, τά
εμπνευσμένα αυτά ποιήματα όπως
π.χ. ο επιτάφιος θρήνος, δεν υπάρ-
χουν σέ καμμία θρησκεία στόν κόσμο.
Και μόνο τά τροπάρια αυτά, πού δεν
τά 'χουν ούτε φράγκοι ούτε προτε-
στάντες ούτε κανείς άλλος, φτάνουν
ν' αποδείξουν ότι η Εκκλησία μας δεν
είνε από τή γή-είνε από τόν ουρανό,
είνε θεόπνευστη.

**Ποιός τά έκανε αυτά; πού γρά-
φτηκαν, μέσα σέ σχολεία και πα-
νεπιστήμια; Τά έφτιαξαν μέσα σέ**

σπηλιές άγιοι ασκηταί, πούτό δάκρυ
τους έπεφτε στή γή και τήν έκανε νά
λουλουδίξη. Δεν τά 'γραφαν απλώς
μέ τό μυαλό και τά γράμματα πού
ήξεραν-αυτά είναι τό αίμα τής καρδιάς
τους, συναίσθημα υγιές, έκφρασι
ζωής, βιώματα άγία, αλήθειες, πού
μόνο όσοι αγάπησαν γνησίως τό Χρι-
στό μπορούσαν νά έχουν. Πρέπη νά
'νε αναίσθητος κανείς γιά νά μήν τόν
συγκινούν. Άς τά παρακολουθήσουμε
λοιπόν στήν εκκλησία κρατώντας μιά
Σύνοψι.

Τό τρίτο καθήκον μας. Η εβδο-
μάδα αυτή είναι εβδομάδα νηστείας,
αυστηρής νηστείας. Μήν ακούτε
τούς υλιστάς και
ασεβείς-εμείς από
τήν παράδοσι απο-
στόλων και πατέρων
τής Ορθοδοξίας τη-
ρούμε τίς νηστεί-
ες τής αγίας μας
Εκκλησίας και κατ'
εξοχήν τή νηστεία
αυτή. Όταν λέμε νη-
στεία, δεν εννοούμε

νά νηστεψη απλώς τό στομάχι γιά νά
θυμηθή τό όξος τού σταυρού-εννοού-
με μαζί μέ τό στομάχι νά νηστεψη και
τό στόμα από κακολογία, η γλώσσα
από αισχρολογία, τά μάτια από αισχρά
θεάματα. Τέτοιες μέρες στό Βυζάντιο
οι αυτοκράτορες υπέγραφαν διατα-
γή-Μεγάλη Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη,
Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο και
Κυριακή κλειστά τά ιπποδρόμια και
όλα τά θέατρα. **Πενθεί η Εκκλησία.
Άν ήμασταν χριστιανικό κράτος, θά
'πρεπε από αύριο νά είναι κλεισμένα
τά καταγώγια και τά κέντρα διαφθο-
ράς, και νά επικρατή πένθος γι'
Αυτόν πού υψώθηκε γιά μάς επάνω
στό σταυρό.**

Αλλά έχουμε κ' **ένα άλλο καθήκον.**
Είνε τό καθήκον τής εξομολογήσεως
και τής θείας μεταλήψεως. Επ' αυτού
δεν θά επεκταθώ. Τούτο μόνο θά πώ.
Τίς άγιες αυτές ημέρες και ιδίως τή
νύχτα τής Αναστάσεως καλούμεθα νά
μείνουμε στό ναό μέχρι τέλους μέ τήν
αναστάσιμη λαμπάδα. Όποιος ακούει
τό «Χριστός ανέστη» και μετά φεύγει,
προτιμότερο θά ήταν νά μείνη στό
σπίτι του. Αυτό πού γίνεται, νά αδειά-
ζουν οι εκκλησίες μετά τό «Χριστός
ανέστη», είναι βεβήλωσις, περιφρό-
νησι στό Χριστό. Νά μείνουμε λοιπόν
μέχρι τέλους και νά ετοιμαστούμε γιά
τή θεία μετάληψι. Η εβδομάδα αυτή
είνε κατ' εξοχήν εβδομάδα θείας
μεταλήψεως.

**Τί είναι η θεία μετάληψις; Τό σώμα
και τό αίμα τού Χριστού μας, η φωτιά
τού ουρανού. Τί είσαι, σέ ρωτώ, άχυ-
ρο; μήν πλησιάσης τά άγία, θά καής.
Είσαι χρυσάφι; Άν είσαι χρυσάφι,
τό χρυσάφι δεν απειλείται από τή
φωτιά-όσο πλησιάζει τή φωτιά, τόσο
καθαρίζεται.** Έτσι κ' εσύ ο Χριστι-
ανός-άν είσαι αμετανόητος, θά σέ κάψη
η φωτιά, όπως έκαψε τόν Ιούδα πού
κοινώνησε αναξίως-άν όμως πέρασες
από τό καμίνι τής ιερής εξομολογήσε-
ως, τότε πλησίασε-η θεία κοινωνία θά
είνε φάρμακο αθανασίας.

Τή Μεγάλη Εβδομάδα έχουμε
επίσης **ιερό καθήκον απέναντι** τών
αδελφών μας πού πάσχουν και υπο-
φέρουν. Είναι εβδομάδα αγάπης και
ελεημοσύνης. Ένα εκλεκτό φαγητό
σέ κάποιον πού πεινάει, ένα καινούρ-
γιο ρούχο - όχι παλιό - σ' έναν πού
δεν έχει, μιά βοήθεια στή χήρα και τά

ορφανά, ένα φάρμακο αναγκαίο, μιά
επίσκεψι στόν ασθενή, ένας λόγος
παρηγορητικός στόν θλιμμένο, ό,τι
τέλος πάντων μπορεί νά σκεφτή μιά
καρδιά πού αγαπά.

Αλλά δεν είπα τίποτα-**υπάρχει κάτι
ακόμη**, κι αυτό είναι τό δυσκολώτερο.
Όλα όσα είπαμε νά κάνεις-αλλ' εάν τό
τελευταίο αυτό δεν τό κάνης, Χριστι-
ανός δεν είσαι. Ποιό είν' αυτό; Ξέρω
Χριστιανούς πού είναι άνθρωποι προ-
σευχής, πού έχουν τ' αυτί τους τεντω-
μένο στά ιερά λόγια, πού νηστεύουν
αυστηρά, πού εξομολογούνται, πού
κοινωνούν-αλλά λίγους Χριστιανούς
γνώρισα πού έχουν - ποιός; τό **«Συγχο-
ρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει»** (δοξ.
αίν. Πάσχ.). Η Μεγάλη Εβδομάδα είναι
εβδομάδα συγχωρήσεως.

Ποιός, αδελφοί μου, στή ζωή αυτή
δεν έχει αντιπάθειες, ψυχρότητες,
αντιθέσεις, ποιός δεν έχει κάποιον
εχθρό; Τίς άγιες αυτές ημέρες άς
υψώσουμε τό βλέμμα στόν Εσταυ-
ρωμένο. Κανείς δεν αδικήθηκε και
δεν πόνεσε όπως ο Χριστός μας. Ενώ
έσχιζαν τίς σάρκες του τά καρφιά και
τήν καρδιά του οι κατάρες και τ' ανα-
θέματα τών φαρισαίων, εκείνος πάνω
απ' τό σταυρό προσευχήθηκε-**«Πάτερ,
άφες αυτοίς-ου γάρ οίδασι τί ποιού-
σι»** (Λουκ. 23,34). **Κ' εμείς λοιπόν
τίς άγιες αυτές ημέρες άς αλληλο-
συγχωρηθούμε-νύφες και πεθερές,
αδελφοί μέ αδελφούς, φίλοι μέ
φίλους, παιδιά μέ γονείς, όλοι ανεξαι-
ρέτως.** Άς πλατύνουμε τίς καρδιές, άς
αισθανθούμε μέσα μας τήν αγάπη τού
Χριστού μας. Χωρίς τήν αγάπη πώς
μπορούμε νά γιορτάσουμε.

Αδελφοί μου! Μεγάλη Εβδομάδα
ίσον-χέρι ανοιχτό γιά έλεος, μάτια
δακρυσιμένα από μετάνοια, πόδια πού
τρέχουν στό ναό, καρδιά συμφιλιωμέ-
νη, γεμάτη λατρεία στόν Εσταυρωμέ-
νο. Εκτελούμε τά καθήκοντα αυτά;

Ξέρετε πώς μοιάζουμε; Σά νά είναι
ένας ζητιάνος και όλες τίς μέρες τού
πετάνε πενταροδεκάρες, κ' έρχεται
μιά ώρα πού περνάει κάποιος βασι-
λιάς και τού λέει «Άνοιξε τίς φούχτες
σου» κι αρχίζει και τού μετράει 1, 2,
3, ...5, ...10, ... 100, ... 168 λίρες και
θαμπώνουν τά μάτια του. Κι αυτός,
αντί νά πάρη αυτό τό θησαυρό νά τόν
αξιοποιήσει, πάει στό ποτάμι κι αρχίζει
νά πετάη τίς λίρες στό νερό. Δεν είν'
αυτό παραφροσύνη; Κι αυτές οι ώρες
λοιπόν -έτσι λέει η Εκκλησία, «ώρες»
τίς ονομάζει-, είναι θησαυρός. **Κάθε
ώρα, κάθε καμπάνα, κάθε χτύπος,
κάθε λεπτό, είναι σπουδαία ώρα.**

Άς εκμεταλλευθούμε τίς άγιες αυτές
ημέρες. Μήν αφήσουμε νά διαρρεύ-
σουν όπως η υπόλοιπη ζωή μας. Ξέ-
ρουμε άν θά ζήσουμε νά γιορτάσουμε
άλλη Μεγάλη Εβδομάδα; Μήπως η
Μεγάλη Εβδομάδα αυτή είναι η τε-
λευταία τής ζωής μας; Πέρυσι πόσοι
ήταν μαζί μας; και πού είναι τώρα; Φεύ-
γουμε, σφυρίζει τό τραίνο, μιά φορά
περνάμε πάνω απ' τή φλούδα αυτή.

Εύχομαι, αυτή η Μεγάλη Εβδομά-
δα νά είναι σημαντικός σταθμός στή
ζωή μας. **Νά δώση ο Κύριος νά είναι
εβδομάδα αγίων σκέψεων, ιερών συ-
ναισθημάτων, ηρωικών αποφάσεων,
αγιασμός ψυχής.** Είθε νά σφραγίσο-
με τή Μεγάλη Εβδομάδα μέ τά λόγια
**«Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν
τή βασιλεία σου»** (Λουκ. 23,42).

(†) επίσκοπος Αυγουστίνος
10-4-1960

Ο ιερός Χρυσόστομος για την Ανάσταση του Χριστού

Η Ανάσταση του Κυρίου είναι η **εορτή των
εορτών** της Εκκλησίας μας και το ακράδα-
ντο θεμέλιο, πάνω στο οποίο στηρίζεται το
οικοδόμημα της Πίστεώς μας.

Το ότι υπάρχει μέχρι σήμερα Εκκλησία,
παρά τους φοβερούς διωγμούς, που υπέ-
στησαν οι πιστοί μέσα στη δισχιλιετή ιστορία
της, οφείλεται στο ότι ο Ιδρυτής της Κύριος
Ιησούς Χριστός νίκησε το θάνατο και **ζει
στους ουρανούς και κατευθύνει την πορεία
της στον κόσμο.**

Η Ανάσταση του Χριστού είναι η **πηγή της
δυνάμεως της Εκκλησίας** ως συνόλου και
κάθε πιστού προσωπικά.

Οι ιεροί υμνογράφοι με εξαίρετους ύμνους
τονίζουν σε όλους τους ήχους και τους τό-
νους τη μεγάλη εορτή της Αναστάσεως. Και
οι άγιοι Πατέρες, με το ιδιαίτερο χάρισμά του
καθένας, παρουσιάζουν το νόημα της Ανα-
στάσεως και τη σημασία της για τη ζωή μας.

Ο **ιερός Χρυσόστομος** επανειλημμένα
ομιλεί με ενθουσιασμό για την Ανάσταση του

Χριστού, απολογού-
μενος μάλιστα κάποτε
προς τους απίστους
και αμφιβάλλοντες.

Πάρα πολύ μεγάλη
πραγματικά απόδειξη
της Αναστάσεως είναι
το ότι ο Χριστός, που
θυσιάστηκε στο Σταυ-
ρό, μετά το θάνατό του
επέδειξε τόσο μεγάλη
δύναμη, ώστε έπεισε
ανθρώπους, που ζού-
σαν σε διάφορες περι-

οχές, να περιφρονήσουν, χάριν της πίστεως
προς αυτόν και της ομολογίας αυτής της
πίστεώς τους, και την πατρίδα τους και την
οικογένειά τους και τους φίλους τους και
τους συγγενείς τους και αυτή τη ζωή τους
και να προτιμήσουν αντί των ευχαριστών και
τερπνών του κόσμου, που τους υπόσχονταν
οι εχθροί της Πίστεως, και μαστιγώσεις και
κινδύνους και μαρτυρικό θάνατο. Αυτά δεν εί-
ναι κατορθώματα κάποιου νεκρού, που έμεινε
κλεισμένος στον τάφο του, αλλά κάποιου που
ανεστήθη και ζει. (PG 50,593)

Τι μεγαλύτερη απόδειξη της Αναστάσεως
του Χριστού ζητάς, όταν βλέπεις να έχει γί-
νει τόσο μεγάλη μεταβολή των πραγμάτων
έπειτα από εκείνο το γεγονός; Γυναίκες,
που εκ φύσεως είναι δειλές, παρουσιάζο-
νται ατρόμητες εμπρός στον θάνατο, ενώ ο
θάνατος πριν από την Ανάσταση ήταν φοβε-
ρός και φρικτός και στους αγίους άνδρες.
(PG 50, 629) Πολλοί ερωτούν, γιατί άραγε,
όταν ανεστήθη ο Χριστός δεν εμφανίσθηκε
στους Ιουδαίους; Η ερώτηση αυτή όμως είναι
περιττή και μάταιη. Διότι εάν επρόκειτο να
τους ελκύσει προς την πίστη με την εμφά-
νισή του μετά την ανάσταση του σ' αυτούς,
δεν θα απέφευγε να το κάνει. Ότι όμως δεν
επρόκειτο να τους ελκύσει προς την πίστη,
αν εμφανιζόταν σ' αυτούς μετά την ανάστασή
του, φαίνεται με την περίπτωση του Λαζάρου.
Διότι αυτόν που ήταν νεκρός τέσσερις μέρες
και μύριζε και είχε αρχίσει να αποσυντιθενται
τον ανέστησε και του έδωσε δύναμη να βγει
από τον τάφο του, όπως ήταν δεμένος με
νεκρικούς επιδέσμους εμπρός στα μάτια
όλων, και παρά ταύτα όχι μόνο δεν τους είλ-
κυσε προς την πίστη, αλλά και τους ερέθισε
περισσότερο. Διότι αποφάσισαν να σκοτώ-
σουν και τον Λάζαρο. Εάν λοιπόν ανέστησε
κάποιον άλλον και δεν είπιστευσαν, άραγε
ανασταίνοντας τον εαυτό Του και δείχνοντάς
τον σ' αυτούς, δεν θα κυριεύονταν και πάλι
από μανία εναντίον του; (PG 51, 106)

«Δράση»

(Το άρθρο αυτό γράφτηκε να μας θυμίζει ότι τον Απρίλιο του 1955 ξεκίνησε ο αγώνας των Κυπρίων για ελευθερία και φέτος τον Απρίλιο ήρθε η τριτοετή σκλαβιά)

Αγώνας των Κυπρίων 1955-1959

τα Δωδεκάνησα (που προ της Κατοχής ήταν Ιταλοκρατούμενα) επιτεύχθηκαν οι εθνικές προσδοκίες με την Ενσωμάτωσή τους στην Ελλάδα, ενώ αγνοήθηκε η επίλυση του Βορειοηπειρωτικού και της διευθέτησης των βορείων μας συνόρων προς την Βουλγαρία (που την κρίσιμη στιγμή...πέρασε στους Νικητές). Παρέμενε όμως ένα καυτό θέμα, αυτό της Κύπρου, που η Βρετανική Κατοχή δεν επέτρεπε οποιαδήποτε διεκδίκηση από Ελληνικής πλευράς, παρά τις (ειλικρινείς ή χάρην εντυπωσιασμού) δηλώσεις των Ελλήνων Πολιτικών κατά καιρούς.

Οι Έλληνες της Κύπρου κατανόησαν ότι η εξάρτηση της κατεστραμμένης μεταπολεμικής Ελλάδας και η επικράτηση του Ψυχρού πολέμου δεν άφηναν ελπίδες συμπαράστασης της Μητέρας Ελλάδας στον Αγώνα της Κύπρου. Έτσι την δεκαετία του 1950 ξεκινά ένας δύσκολος Αγώνας των Ελλήνων της Κύπρου με στόχο την Ένωση της Μεγαλονήσου με την Ελλάδα. Τον Απρίλιο του 1955 ο αγώνας αυτός παίρνει ένοπλη μορφή εναντίον των Αποικιακών Βρετανικών Δυνάμεων με την δράση της ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών), κάτι που θα οδηγήσει στην μισή λύση: αυτήν της Ανεξαρτησίας της Κύπρου με όρους πολύ δυσμενείς και με κακές μελλοντικές προϋποθέσεις για διχασμό του Νησιού.

ΤΙ ΟΔΗΓΗΣΕ ΣΤΗΝ 1Η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

Στις 15 Ιανουαρίου 1950, η Εθναρχούσα Εκκλησία Κύπρου πραγματοποίησε Δημοψήφισμα υπό τον αρχιεπίσκοπο Μακάριο Β', στο οποίο ο Ελληνικός Κυπριακός λαός ψήφισε την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, σε ποσοστό 95,7%. Οι Άγγλοι, όμως, τήρησαν και πάλι αρνητική στάση. Στις 28 Ιουλίου 1954, ο Υφυπουργός Αποικιών, Χένρυ Χόπκινσον, ανέφερε στη Βουλή των Κοινοτήτων ότι η Κύπρος είναι περιοχή με στρατηγική αξία, και γι' αυτό ουδέποτε θα τύχει αυτοδιάθεσης. Η Ελλάδα, με αίτησή της στον Ο.Η.Ε., το 1954, ζήτησε, από τον Οργανισμό, την «Εφαρμογήν, της αρχής των ίσων δικαιωμάτων και της αυτοδιάθεσης των λαών, στην περίπτωση του λαού της Κύπρου». Στις 17 Δεκεμβρίου 1954, η Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε. απέρριψε την αίτηση της Ελλάδας.

Έτσι, την 1η Απριλίου 1955 ξεκίνησε την δράση της η Ε.Ο.Κ.Α. Πολιτικός αρχηγός της υπήρξε ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος Γ' και Στρατιωτικός ο Γεώργιος Γρίβας, με το ψευδώνυμο Διγενής. Σκοπός της Ε.Ο.Κ.Α. ήταν η απελευθέρωση της Κύπρου και η Ένωσή της με την Ελλάδα. Ο

Αγώνας αγκαλιάστηκε απ' όλο το λαό της Κύπρου, κι ανέδειξε αγωνιστές, οι οποίοι με αυταπάρνηση προσέφεραν τη ζωή τους στην πατρίδα, είτε πέφτοντας νεκροί στα πεδία των μαχών, είτε ξεψυχώντας από τα βασανιστήρια, ή δι' απαγχονισμού.

Ανάλογες αγωνιστικές κινητοποιήσεις κι εκδηλώσεις γίνονταν και στην Ελλάδα, αντίστοιχα. Κατά τη διάρκεια του Αγώνα λειτούργησε σχέδιο αποστολής όπλων, στην Κύπρο, με επιβατικά πλοία της γραμμής Πειραιά-Λεμεσού. Άλλα όπλα έφταναν με το ταχυδρομείο της Πάφου, μα κι αλλιώς. Στις 29 Ιανουαρίου 1956, ο οπλισμός της Ε.Ο.Κ.Α. εμπλουτίστηκε με 800 περίπου κυνηγετικά όπλα Ελληνοκυπρίων, τα οποία πήραν, απ' αυτούς, μέλη της Ε.Ο.Κ.Α. Ένας άλλος τρόπος, με τον οποίο βρίσκονταν όπλα, ήταν οι επιθέσεις σε αστυνομικούς σταθμούς και από νεκρούς Άγγλους στρατιώτες. Μερικά όπλα ήταν ντόπια κατασκευής, φτιαγμένα σε ειδικά εργαστήρια, στα οποία κατασκευάζονταν, επίσης, ωρολογιακές βόμβες, νάρκες και άλλο πολεμικό υλικό.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Στις 9/3/1956, ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος συνελήφθη στο αεροδρόμιο Λευκωσίας, από το οποίο θα μετέβαινε στην Αθήνα, για συνομιλίες με την Ελληνική Κυβέρνηση.

Την ίδια μέρα συνελήφθησαν και οι Κύπριοι Μητροπολίτες Κερύνειας, Παπασταύρος Παπαγαθαγγέλου και Πολύκαρπος Ιωαννίδης. Και οι τέσσερις εξορίστηκαν στις Σεύχελλες. Στις 10 Μαΐου 1956, οι Μιχαλάκης Καραολής και Ανδρέας Δημητρίου απαγχονίστηκαν στις κεντρικές φυλακές της Λευκωσίας, για τη δράση τους, ως μέλη της Ε.Ο.Κ.Α. Ενταφιάστηκαν στις κεντρικές φυλακές. Στον ίδιο χώρο, αργότερα, θα ταφούν άλλα έντεκα μέλη της Ε.Ο.Κ.Α. Στις 9 Αυγούστου 1956 απαγχονίζονται τρία, ακόμα, μέλη της, οι: Ανδρέας Ζάκος, Χαρίλαος Μιχαήλ και Ιάκωβος Πατάσος. Άλλοι τρεις αγωνιστές απαγχονίζονται στις 21 Σεπτεμβρίου, οι Μιχαήλ Κουτσόφτας, Ανδρέας Παναγίδης και Στέλιος Μαυρομάτης. Ακολούθησε η θυσία του Γρηγόρη Αυξεντίου (3 Μαρτίου 1957), στην μονή Μαχαιρά, όταν οι Άγγλοι έριξαν βενζίνη κι εμπρηστικές βόμβες στο κρησφύγετο του, οπότε ο ήρωας έγινε ολοκαύτωμα. Ξημερώματα της 14ης Μαρτίου 1957 απαγχονίστηκε και ο 19χρονος Ευαγόρας Παλ-

ληκαρίδης. Στις 22/10/1957, ο Χάρντινγκ υπέβαλε την παραίτησή του, κι αναχώρησε από την Κύπρο στις 4/11. Στις 3/12 ανέλαβε τα καθήκοντα του ο νέος Κυβερνήτης, Σερ Χιου Φουτ. Στις 5/7/58, οι Άγγλοι συνέλαβαν ένα παιδί, στο χωριό Αυγόρου, και πυροβόλησαν εναντίον των αμάχων του χωριού. Φονεύθηκαν οι: Παναγιώτης Ζαχαρία και Λουκία Παπαγεωργίου, έγκυος και μητέρα έξι παιδιών. Στις 2/9/1958, στο Λιοπέτρι, Άγγλοι στρατιώτες περικύκλωσαν τέσσερις αγωνιστές της Ε.Ο.Κ.Α. Οι Ανδρέας Κάροος, Φώτης Πίπτας, Ηλίας Παπακυριακού και Χρίστος Σαμαράς,

έπεσαν νεκροί. Στις 19 Νοεμβρίου 1958, οι Άγγλοι σκότωσαν και τον Κυριάκο Μάτση, στο Κάτω Δίκωμο.

Κύπριοι απαγχονισθέντες υπό των Άγγλων: (ημέρα μαρτυρίου) Μιχαήλ Καραολής, ετών 23, 10-5-56. Ανδρέας Δημητρίου, ετών 22, 10-5-56. Ανδρέας Ζάκος, ετών 24, 9-8-56. Ιάκωβος Πατάσος, ετών 22, 9-8-56. Χαρίλαος Μιχαήλ, ετών 22, 9-8-56. Μιχαήλ Κουτσόφτας, ετών 22, 21-9-56. Στέλιος Μαυρομάτης, ετών 20, 21-9-56. Ανδρέας Παναγίδης, ετών 22, 21-9-56. Ευαγόρας Παλληκαρίδης, ετών 19, 13-3-57.

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΗΣ 1ΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΥΜΑ

Πρώτο θύμα του Αγώνα, σκοτωμένος σε ατύχημα, καθώς προσπαθούσε, τα μεσάνυχτα της 31ης Μαρτίου προς την 1η Απριλίου 1955, να βοηθήσει τον Ανδρέα Κάροο να προκαλέσει βραχυκύκλωμα, λίγο έξω από το Αυγόρου, για να συσκοπισθεί η Αμμόχωστος την ώρα που θα ρίχονταν οι πρώτες βόμβες της Ε.Ο.Κ.Α., υπήρξε ο Μόδεστος Παντελή. Γεννήθηκε στο χωριό Λιοπέτρι, της επαρχίας Αμμοχώστου, στις 16 Δεκεμβρίου 1923.

Ο αγώνας εξερχόταν στις 0.30» το πρωί της 1ης Απριλίου 1955, ξημερώματα Παρασκευής. Όπως αναφέρει σε σχετικό αφιέρωμα η ιστοσελίδα «Αντιστασιακό Εγκόλπιον» (<http://www.egolpion.com/eoka.el.aspx>): «Η Κύπρος μετατράπηκε ξαφνικά σε ένα κοχλάζον ηφαίστειο που με τη φωτιά του καταύγαζε τον κόσμο και με τις υποχθόνιες δονήσεις του έσειε τα θεμέλια της γης. Ήταν απίστευτο. Ο εχθρός αλαφιάστηκε. Ο λαός ένιωσε να του θερμαίνει την καρδιά

η άγια φωτιά. Η νιότη πυρπολήθηκε. Τα λάβαρα των αιώνων υψώθηκαν στα κάστρα. Ολόκληρο το νησί έγινε μια απέραντη γαλανόλευκη σημαία. Κι η μπαρουτοκαπνισμένη ατμόσφαιρα ηλεκτρίστηκε από τα πολεμικά τροπάρια του Γένους και τα εμβατήρια του ξεσηκωμού. Εκείνη την πρώτη νύχτα χτύπησε ο Γρηγόρης Αυξεντίου με την ομάδα των Αμμοχωστιανών στη Δεκέλεια, με αποστολή να προκαλέσουν διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος και συσκότιση σ' όλο το νησί. Ο Μάρκος Δράκος με την ομάδα «Αστραπή» ανατίναξαν τον Ραδιοφωνικό σταθμό. Άλλες ομάδες ανάλαβαν αποστολές σε προκαθορισμένα σημεία σε διάφορες περιοχές. Την αφετηρία της ιστορίας της δόξας, οριοθέτησε με τη θυσία του ο πρώτος νεκρός. Ο Μόδεστος Παντελή. Ο ήρωας πέθανε από ηλεκτροπληξία ενώ επιχειρούσε να καταστρέψει τα ηλεκτροφόρα Καλώδια. Χρησιμοποίησε σχοινί που είχε υγρανθεί από τη νυχτερινή ανοιξιάτικη νοτιά. Την 1η Απριλίου 1955, η Κύπρος ξύπνησε αναστατωμένη πριν να ροδίσει η αυγή. βγήκε στους δρόμους απορώντας. Το μυστικό της το αποκάλυψε ο Αυγερινός της ελευθερίας που μεσουράνησε μετά τις πρώτες εκρήξεις. Η πατρίδα φόρεσε τα γιορτινά της κι έκανε το σταυρό της. Το πανηγύρι του αγώνα άρχιζε. Ο άγγελος του λυτρωμού φτεροκοπούσε και μετέδιδε από πόρτα σε πόρτα το άγγελμα του ξεσηκωμού.» Κι ο Διγενής κυκλοφορούσε την προκήρυξή του.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Με την βοήθειαν τού Θεού, με πίστιν εις τον τίμιον αγώνα μας, με την συμπαράστασιν ολοκλήρου τού Ελληνισμού και με την βοήθειαν των Κυπρίων, αναλαμβάνομεν τον αγώνα διά την αποτίναξιν τού Αγγλικού ζυγού, με σύνθημα εκείνο το οποίον μάς κατέλιπαν οι πρόγονοί μας ως ιεράν παρακαταθήκην: «'Η τάν ή επί τάς»....

...Διεθνείς διπλωμάται, ατενίσατε το έργον σας. Είναι αίσχος εν εικοστώ αιώνι, οι λαοί να χύνουν το αίμα των διά να αποκτήσουν την λευτεριά των, το θεϊόν αυτό δώρον, για το οποίον και εμείς επολεμήσαμεν παρά τό πλευρόν των λαών σας, και για το οποίον σείς τουλάχιστον διατεινέσθε ότι επολεμήσατε εναντίον τού ναζισμού και τού φασισμού.

Έλληνες, όπου και αν ευρίσκεσθε, ακούσατε την φωνήν μας: Εμπρός, όλοι μαζί για την λευτεριά της Κύπρου μας.

Ε.Ο.Κ.Α

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΔΙΓΕΝΗΣ

Μίσος πολιτικό για την ελληνική γλώσσα...

Η θλιβερή κατάσταση στην οποία περιήλθε η δημοτική γλώσσα, δεν οφείλεται σε λόγους γραμματολογικούς, αλλά κοινωνιολογικούς. Ορισμένες ηγετικές πολιτικές ομάδες θέλησαν να θεμελιώσουν την επιθυμία τους για εξουσία επάνω σε μια δική τους μυθολογία, που να τους νομιμοποιεί όχι μόνο τυπικά, με την κατάκτηση της πλειοψηφίας, αλλά και ηθικά και πνευματικά.

Η πρόθεσή τους ήταν σωστή, καθόσον όλες οι εξουσίες περικαλύπτονται από τη χλαμύδα του μύθου, για να μη φαίνεται η γύμνια τους. Διότι η γυμνότητα όλων των εξουσιαστικών ομάδων του κόσμου είναι αηδιαστική...

Η διαστρέβλωση της γλώσσας στις μέρες μας οφείλεται σε αυτή την ανόργανη μυθολογία, που προσπαθούν να κατασκευάσουν και που θέλουν να εκφράσουν με

αντίστοιχα ανόργανη γλώσσα. Σε μια κοινωνία, βέβαια, που εν τέλει μένει ελεύθερη, τα ανόργανα επιθέματα θα πρέπει να απορριφθούν. Ηδη, η κοινή γλώσσα των άστεων πήρε το δρόμο της, διότι διαθέτει ισχυρή ιστορική ροπή και αυτοί που χρησιμοποιούν την κατασκευασμένη γραφειοκρατική γλώσσα ρεζιλεύονται.

Μέσα όμως στη σύγχυση ορισμένα ράκη ψεύτικου μύθου παραμένουν. Και τέτοια είναι το μίσος κατά της διδασκαλίας της καθαρεύουσας. Το μίσος αυτό δεν είναι βέβαια γραμματολογικό, αλλά πολιτικό. Εξυπηρετεί τα τελευταία 30 περίπου χρόνια στον ελλαδικό χώρο τις νέες ηγετικές ομάδες, οι οποίες εξυφαίνουν τη δική τους εξουσιαστική μυθολογία και εν πολλοίς μας οδήγησαν στη ση-

μερινή εξαθλίωση μας...

Μέσα όμως σε μια οργανική, αναπτυσσόμενη κοινωνία των άστεων, και αυτή είναι η κοινωνία των ημερών μας, πρέπει να γίνει πλέον αντιληπτό, πως δεν μπορεί η κοινή αστική γλώσσα να προκόψει, αν δεν συνδεθεί δημιουργικά με την αρχαία γλώσσα. Από εκεί θα πάρει ικμάδες ζωής, βάθος, πλάτος, πάντοιο πλουτισμό. Γι αυτό και πρέπει να αναμοχλευθεί η συζήτηση για την επέκταση της διδασκαλίας των αρχαίων...Και θα αποδειχθεί καλό αυτό. Ωστόσο, υφίσταται μια σοβαρή παράλειψη, η οποία οφείλεται στον ψεύτικο μύθο περί της απαισιότητας της καθαρεύουσας, που ακόμη συνεχίζει τις ψυχές ως «κόμπλεξ», για το οποίο δεν επιτρέπεται να γίνεται λόγος.

Και έτσι, παραγνωρίζεται η

μεγάλη ιστορική αλήθεια, πως ανάμεσα στη δημοτική γλώσσα και την αρχαία υπάρχει η «καθαρεύουσα». Θέλω να πω η κοινή ελληνική της Βίβλου, των Ευαγγελίων, η εκκλησιαστική των ύμνων, ο λόγος των Πατέρων και η λογία του πρόσφατου παρελθόντος.

Είναι δυνατόν να παραγνωριστεί όλη τούτη η τεράστια ενδιαμέση γραμματεία; Δεν είναι δυνατόν, όχι απλώς επειδή τούτη συνιστά σώμα της ελληνικής κληρονομιάς, αλλά ιδίως, διότι, από γλωσσική άποψη, είναι ο μόνος ζωντανός διάλογος επικοινωνίας με την αρχαία ελληνική γλώσσα.

Όπως οι άνθρωποι έχουν καλύτερες σχέσεις με τους μακρινούς παρά με τους γείτονες, το ίδιο συμβαίνει και με τη γειτονική μας λογία γλώσσα. Διότι από τους γείτονες κατά καιρούς

έχεις πάθει πολλά. Και, όμως, η αστική δημοτική μας προέρχεται από ευτυχή διασταύρωση της λαϊκής γλώσσας και της λόγιας. Και οι δεσμοί της με αυτά τα δύο «ιδιώματα» είναι οργανικοί και δημιουργικοί. Αν δε, τα αποθέματα της λαϊκής γλώσσας έχουν εξαντληθεί, τα αποθέματα της ενδιαμέσης γραμματείας είναι ανεξάντλητα. Και η νέα γλώσσα μας έχει ανάγκη από αυτά, για να δημιουργήσει τους νέους όρους, που απαιτούν τα αθρόως εισαγόμενα νέα είδη τεχνολογίας και επιστήμης.

Αλλιώς, τούτα τα νέα είδη θα έρχονται με τα ξενικά τους ονόματα, όπως ήδη κατά κόρον γίνεται,, ώστε στο τέλος η γλώσσα μας να καταντήσει ελληνοαγγλική, όπως ήδη πάει να γίνει...Πρέπει να σταματήσει το μίσος κατά της λόγιας γλώ-

του Στέλιου Συρμόγλου

Ψευδομακεδονικό έθνος των Σκοπίων

(Χρόνια ολόκληρα οι μεγάλες δυνάμεις και σκοτεινοί κύκλοι προσπαθούν να μας σβήσουν από τον χάρτη και να ξεχάσουμε τις ρίζες μας)

νικές χώρες, που προϋπέθετε και την έξοδο στο Αιγαίο, που δεν είχε επιτύχει ο Τσάρος και εν συνεχεία την επέκτασή στην Ευρώπη.

Κομμουνιστικά κόμματα άρχισαν να ιδρύονται συστηματικά σε διάφορες χώρες και ιδιαίτερα στη Βαλκανική. Η συσταθείσα το 1921, προφανώς με εντολή του Κόμματος Βαλκανική Κομμουνιστική Ομοσπονδία (Β.Κ.Ο.), μετά από πρόταση του Βούλγαρου Κομμουνιστή Κολλάρωφ, διακήρυξε την επιδίωξη αυτονομίας της Μακεδονίας και Θράκης από την Ελλάδα, με στόχο να προσαρτηθούν στη Βουλγαρία, καθώς και η Ανατολική Ρωμυλία και βέβαια να

επιτευχθεί ο έλεγχος του Αιγαίου. Ο Γενικός Γραμματέας του Κ.Κ.Ε. Γεωργιάδης διαφώνησε και διεγράφη.

Το 1924 η απόφαση της Β.Κ.Ο. επικυρώθηκε στη Μόσχα από την Κομιντέρν και έγινε υποχρεωτική για όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα. Ηγετικά στελέχη του Κ.Κ.Ε. που συμμετείχαν στη Β.Κ.Ο. και διαφώνησαν, διεγράφησαν από το Κόμμα.

Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Η κήρυξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου έδωσε την αφορμή στον Τίτο της δημιουργίας, αντί της αυτονομίας, του ψευδούς Μακεδονικού Έθνους των Σκοπίων, ως προγεφυρώματος για επέκτασή στο Αιγαίο.

Τον Οκτώβριο του 1940, σχεδόν ολόκληρη η Ευρώπη είχε ήδη υποταγεί στο Χίτλερ, η Σοβιετική Ένωση ήταν τότε σύμμαχος της Γερμανίας και όλες οι Βαλκανικές χώρες είχαν επαφές με τον Χίτλερ. Η Ελλάδα τότε μόνη στην Ευρώπη, δέχτηκε επίθεση από την φασιστική Ιταλία την οποία και νίκησε.

Το Φεβρουάριο 1941 ο Άγγλος Υπουργός Εξωτερικών Ήντεν ήλθε στην Ελλάδα και ανέφερε στον Έλληνα Πρωθυπουργό, ότι η Γιουγκοσλαβία και η Τουρκία αρνήθηκαν να συμπεράξουν με την Ελλάδα και να πολεμήσουν κατά της Γερμανίας. Ο Έλληνας Πρωθυπουργός επανέλαβε προηγούμενη δέσμευσή της Ελλάδας, ότι θα πολεμήσει ακόμη και μόνη της και κατά της Γερμανίας, παρά το γεγονός, ότι ήδη πολεμούσε στην Αλβανία κατά της Ιταλίας. Τότε ο Ήντεν έλαβε τηλεγράφημα του Τσόρτσιλ, που έλεγε να μην πιεσθεί η Ελλάδα να εμπλακεί σε άπελπι αγώνα και με τη Γερμανία.

Μετά την απάντηση αυτή της Ελλάδας έφθασαν από τις αρχές Μαρτίου 1941 στον Πειραιά πολύ περιορισμένης στρατιωτικής δυναμότητας Αγγλικά, Αυστραλέζικα και Νεοζηλανδικά τμήματα, που αργότερα πολέμησαν στην Κεντρική και Δυτική Μακεδονία και την Κρήτη κατά των Γερμανών.

Στα Σκόπια εισήλθαν οι Γερμανοί από Βουλγαρικό έδαφος όπου έγιναν δεκτοί ως ελευθερωτές. Τα Σκόπια ήταν πρωτεύουσα της περιφέρειας της νότιας Σερβίας, γνωστής ως Βαρδάρσκα. Η Γερμανική επίθεση κατά της Ελλάδας και της Γιουγκοσλαβίας έγινε την 6η Απριλίου 1941.

Εάν η Ελλάδα, όπως έκαναν η Γιουγκοσλαβία και η Τουρκία, ηρνεύτο να πολεμήσει κατά του Άξονα:

α) «Οι Γερμανοί θα είχαν καταλάβει πριν έλθει ο χειμώνας τη Μόσχα και την Πετρούπολη και άλλη θα ήτο η τύχη του πολέμου, όπως είπε ο Γερμανός Στρατάρχης Κάιτελ στην Δίκη της Νυρεμβέργης, και άλλοι θα ήταν σήμερα κατηγορούμενοι». Άμεση επιβεβαίωση, πλην των Απομνημονευμάτων Γερμανών Στρατηγών, αποτελεί και η δήλωση του Χίτλερ τόσο στη γνωστή

κινηματογραφίστρια φίλη του Leni Riefenstahl, όσο και στην Πολιτική του Διαθήκη, ότι: «Η επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδος υπήρξε καταστροφική για την Γερμανία. Αν οι Ιταλοί δεν είχαν επιτεθεί στην Ελλάδα και δεν χρειάζονταν τη βοήθεια μας, ο πόλεμος θα είχε πάρει διαφορετική τροπή. Θα είχαμε προλάβει να κατακτήσουμε το Λένινγκραντ και τη Μόσχα, πριν μας πιάνει το ρωσικό ψύχος»

β) Δεν θα επικρατούσε ο Κομμουνισμός στη Γιουγκοσλαβία και δεν θα εδημιουργείτο θέμα Μακεδονίας. Ο Τίτο, κυρίαρχος στη Γιουγκοσλαβία ως Κομμουνιστής, αφού εξουδετέρωσε τον Εθνικιστή Μιχαήλοβιτς, την 2α Αυγούστου 1944, με σύμφωνη γνώμη του Στάλιν, ανήγειλε από το Σερβικό έδαφος την ίδρυση «Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας», υλοποιώντας και τις από το 1921 αποφάσεις της Κομιντέρν και όλων των Βαλκανικών Κομμουνιστικών Κομμάτων.

Για να αναγνωρισθεί όμως η νέα εθνότητα, δηλαδή η «Μακεδονική Εθνότητα», έπρεπε να υπάρξει χωριστή κρατική υπόσταση, ιδιαίτερη γλώσσα, ανεξάρτητη εκκλησία και ιστορική παράδοση. Τα ανύπαρκτα αυτά συστατικά στοιχεία του ανυπάρχοντος «Μακεδονικού Έθνους» οι πλαστογράφοι της Ιστορίας της Μακεδονίας τα κατασκεύασαν στα χαρτιά έκτοτε:

α) Το 1945 σχηματίστηκε Κυβέρνηση και Βουλή «Μακεδονική».

β) Το 1944 ονόμασε «Μακεδονική Γλώσσα» το προφορικό Βουλγαρικό ιδίωμα, που ομιλείτο στα Σκόπια και μόνο το 1945, μετά από επεξεργασία έγινε την 7.6.1945 η επίσημη γλώσσα της Γιουγκοσλαβίας. Η πρώτη Γραμματική της «Μακεδονικής Γλώσσας» κυκλοφόρησε το 1952 και το πρώτο Φιλολογικό Λεξικό το 1961.

γ) Το αθεϊστικό Κομμουνιστικό Κόμμα του Τίτο, ίδρυσε το 1968 την «Αυτοκέφαλη Εκκλησία της Μακεδονίας», που δεν την αναγνωρίζει καμία Ορθόδοξη Εκκλησία.

δ) Με τον ψευδή ισχυρισμό, ότι οι Αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες, επινόησαν ότι ως Σλάβοι, ενώθηκαν τον 6ο αιώνα με τους μη Έλληνες Μακεδόνες και έγιναν αυτοί Μακεδόνες. Ως Μακεδόνες συγκέντρωσαν από όλα τα αρχαία του κόσμου, ότι ανεφέρετο στη Μακεδονία και οικειοποιήθηκαν όλα τα γεγονότα και πρόσωπα που ανά τους αιώνες έδρασαν στη Μακεδονία και το 1969 κυκλοφόρησαν την «Ιστορία του ψευδομακεδονικού Έθνους», που αποτελεί την μεγαλύτερη πολιτική και ιστορική απάτη στην παγκόσμια Ιστορία.

Εκατοντάδες επιστήμονες δούλεψαν δεκαετίες και κυκλοφόρησαν βιβλία και περιοδικά για να πείσουν τη λαϊκή μάζα, ότι υπάρχει «Μακεδονική Εθνότητα».

Το τεχνητό αυτό «Μακεδονικό Έθνος», το Μονοκομματικό Κομμουνιστικό Καθεστώς το επέβαλε στους νέους των Σκοπίων και φοβούμαι και σε πολλούς νέους των άλλων Κομμουνιστικών χωρών και με έναν, αδιανόητο, για δημοκρατικές χώρες προπαγανδιστικό μηχανισμό ενός μονοκομματικού Κομμουνιστικού, καθεστώτος, παραπλάνησε ανιστόριτους και αφελείς σε ολόκληρο τον κόσμο.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΕΘΝΟΣ

ΟΥΤΕ ΥΠΗΡΞΕ ΟΥΤΕ ΥΠΑΡΧΕΙ

Οι Μακεδόνες ήταν Έλληνες. Είχαν όλα, κατά τον Ηρόδοτο (I, 581), τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν το αυτό Έθνος. Δηλαδή είχαν

την αυτή γλώσσα με όλους τους άλλους Έλληνες, την Ελληνική. Τα αυτά ιερά και είχαν τους αυτούς Θεούς, η κατοικία των οποίων ήταν στο Μακεδονικό Όρος τον Όλυμπο. Οι 9 Μούσες ήταν επίσης από τα Πιέρια της Μακεδονίας. Οι Μακεδόνες όπως όλοι οι Έλληνες συμμετείχαν στις Αμφικτιονίες και τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Η ταυτότητα των Μακεδόνων ως Ελλήνων, που είναι ταυτότητα Ελλήνων, αποτελεί την ουσία του Σκοπιανού προβλήματος και όχι η απλή ονομασία του κράτους χωρίς να συνδέεται με την Ιστορία. Την ταυτότητα των Μακεδόνων ως Ελλήνων, επιβεβαιώνουν τα ιερά κείμενα της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, κείμενα αρχαίων Ελλήνων, Εβραίων και Ρωμαίων συγγραφέων και χιλιάδες ελληνικών επιγραφών.

Το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο Ελλάδος, με επιστολή του της 11.1.1993 προς τα Παγκόσμια Εβραϊκά Συνέδρια και Συμβούλια, αναφέρει: «Η Ιουδαϊκή θρησκεία και φιλολογία αποτελούν τους αδιάψευστους μάρτυρες του αρχαίου εθνολογικού χαρακτήρα των Μακεδόνων ως Ελλήνων».

«Οι αρχαίοι και νεώτεροι Μακεδόνες είναι Έλληνες και η γλώσσα των Μακεδόνων είναι η Ελληνική», διακήρυξαν με ομόφωνα ψηφίσματα τους τα Νομοθετικά Σώματα 14 Πολιτειών των Η.Π.Α. Την ανωτέρω ιστορική αλήθεια επιβεβαίωσαν οι 15 ηγέτες της ΕΟΚ τον Ιούνιο 1992 στη Διάσκεψη Κορυφής στη Λισσαβόνα, όπου ομόφωνα αποφάσισαν να αναγνωρίσουν τα Σκόπια εφόσον δεν θα έχουν τη λέξη «Μακεδονία». Το θέμα είχε τεθεί από τον τότε Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Καραμανλή, ο οποίος στην από 3.1.1992 επιστολή του, όπου τόνιζε ότι είναι Μακεδόνας και ετόνιζε ότι: «Η αναγνώριση της αυτοαποκαλούμενης «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» έχει θεμελιώδη σημασία για την Ελλάδα και το γνωρίζω καλύτερα από κάθε άλλον αφού είμαι ο ίδιος Μακεδών. Η Δημοκρατία αυτή ούτε εθνολογικά, ούτε ιστορικά έχει το δικαίωμα να ονομάζεται Μακεδονία». «Η εθνολογική σύνθεση του πληθυσμού της χώρας αυτής αποτελείται από Αλβανούς, Τούρκους, Τσιγγάνους και Σλάβους, που καμία σχέση δεν έχουν με Μακεδόνες, και ότι: «Είναι αδιανόητο με την λήξη του Ψυχρού Πολέμου να δίδεται ιστορική νομιμοποίηση σε Τίτο και Μόσχα που ονόμασαν την Νότιο Γιουγκοσλαβία σε Μακεδονία προς έξοδο στο Αιγαίο αποσιτώντας την Μακεδονία από την Ελλάδα». Την εθνολογική σύνθεση των κατοίκων της ΠΓΔΜ ως Σλάβων (Βουλγάρων και Σέρβων) ομολόγησε και ο τ. Πρόεδρος της ΠΓΔΜ κ. Κίρο Γκλιγκόρφ με την δήλωσή του: «Δεν διεκδικούμε τον Αλέξανδρο, ημείς είμεθα Σλάβοι».

Χαρακτηριστικό είναι το περιστατικό που αναφέρει στο βιβλίο του ο κ. Κίρο Γκλιγκόρφ «ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ» (σελ. 259), ότι στην δεξίωση που έγινε στη Νέα Υόρκη την επομένη της αναγνώρισης ως ανεξαρτήτου Κράτους των Σκοπίων, μια ομάδα νέων από την Αυστραλία του είπαν: «Εσείς μιλήσατε, αλλά δεν είπατε το σημαντικότερο. Δεν είπατε ότι εμείς είμαστε απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Αυτό μπορεί να ερμηνευτεί ότι αρνήθηκαμε την καταγωγή μας, τους προγόνους μας». «Δυσκολεύτηκα να βρω απάντηση αμέσως (συνεχίζει ο Γκλιγκόρφ στο βιβλίο του) και τελικά τους είπα:

«Ξέρετε, σέβομαι τις σκέψεις και τις πεποιθήσεις σας. Είναι δικαίωμα σας. Αλλά σύμφωνα με την ιστοριογραφία στον Μακεδονικό λαό επικρατεί η γνώμη ότι είμαστε Σλάβοι. Έχουμε έλθει στα Βαλκάνια τον 6ο και 7ο αιώνα έχουμε εγκατασταθεί στα εδάφη που ονομάζονται Μακεδονία. Δεν γνωρίζω το κατά πόσο στις φλέβες μας συνεχίζει να ρέει κάποια σταγόνα αίματος των αρχαίων Μακεδόνων!». Αλλά ακόμα και έτσι, δεν είναι αυτό που δίνει την ταυτότητα του λαού μας. Δεν θέλω να σας πείσω για το αντίθετο, αφού είστε αυτής της γνώμης. Είναι δικαίωμα σας αλλά αυτό δεν πρέπει να αλλοιώνει την άποψή σας για το γεγονός πως η δημοκρατία της Μακεδονίας είναι ανεξάρτητο κράτος. Έμειναν ακόμη μου φάνηκε μισή ώρα στην αίθουσα και έφυγαν ανικανοποίητοι, όπως μου φάνηκε».

Πρώτος και άμεσα κατήγγειλε την δημιουργία από τον Τίτο της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας»

ο Stettinius, τότε Υπουργός Εξωτερικών της Κυβερνήσεως Ρούζβελτ που διείδε τον απώτερο στόχο των Κομμουνιστών, ο οποίος με την υπ' αριθ. 868614/26.12.1944 Εγκύκλιό του προς τους Πρεσβευτές και τους Προξένους των ΗΠΑ έδωσε οδηγίες να πληροφορηθούν, ότι η Αμερικανική Κυβέρνηση θεωρεί δημιουργία (δηλ. ως απάτη), την ύπαρξη «Μακεδονικού Έθνους», «Μακεδονικής συνείδησης». «Οι ισχυρισμοί αυτοί δεν εκπροσωπούν ούτε εθνική, ούτε πολιτική πραγματικότητα και στόχο έχουν την απόσπαση τμήματος της Ελλάδος (της ...Μακεδονίας που κατοικείται από Έλληνες).

Ο Ζέλεφ όταν ως Πρόεδρος της Βουλγαρίας ρωτήθηκε την 20η Ιουνίου 1993 στη Σουηδία, από δημοσιογράφο της Σουηδικής Εφημερίδας Svenska Dugbladed, για «Μακεδονικό Έθνος», δήλωσε ότι: «Το Μακεδονικό Έθνος που δημιουργήσε μετά τον Πόλεμο η Κομιντέρν είναι Έγκλημα του ΤΙΤΟΙΣΜΟΥ και του ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ».

Δυστυχώς ο Πρόεδρος των ΗΠΑ κ. Τζωρτζ Μπους (υιός) εγκατέλειψε την πάγια πολιτική των ΗΠΑ (Στεττίνιους και Δόγμα Τρούμαν) στο πρόβλημα που δημιούργησε ο Τίτο και η Μόσχα, μετονομάζοντας μεταπολεμικά τη νότιο Γιουγκοσλαβία σε «Μακεδονία».

Στο Μουσείο Asmoleen της Οξφόρδης έγιναν πρόσφατα εγκαίνια Έκθεσης αρχαιολογικών θησαυρών της Μακεδονίας με τίτλο «Από τον Ηρακλή στον Μέγα Αλέξανδρο». Ο Ρόμπιν Λέιν Φοξ, ιστορικός και Καθηγητής της Οξφόρδης – ο ιστορικός σύμβουλος του Αμερικανού παραγωγού Olive Stone στην κινηματογραφική ταινία «ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ» μιλώντας στα εγκαίνια της έκθεσης δήλωσε «Ξαναγράφεται η ιστορία της αρχαίας ελληνικής τέχνης από ότι την ξέραμε μέχρι σήμερα». Ο ίδιος με τρεμάμενη φωνή από την συγκίνηση χαρακτήρισε την έκθεση την μεγαλύτερη που έχει πραγματοποιηθεί ποτέ στην Βρετανία όσον αφορά την αρχαία Ελλάδα. Ο Ρόμπιν Λέιν Φοξ σε δήλωσή του στην κρατική τηλεόραση υπογράμμισε και το πολιτικό μήνυμα της εκθέσεως «Αποδεικνύει ότι αυτοί που υποστηρίζουν ότι τα Σκόπια είναι Μακεδονία είναι τουλάχιστον ανιστόριτοι. (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, Τρίτη 12 Απριλίου 2011). Είναι σαν να υποστηρίζει κάποιος ότι η Οξφόρδη είναι στη Λευκορωσία».

Μετά τα ανωτέρω, τα κράτη που αναγνώρισαν την ΠΓΔΜ ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» οφείλουν να ανακαλέσουν την απόφασή τους.

Μίσος πολιτικό για την ελληνική γλώσσα...

συνέχεια από την 14η σελίδα

σας, διότι την έχουμε ανάγκη!.. Και δεν εννοώ να αρχίσουμε να γράφουμε ξανά και να μιλάμε την καθαρεύουσα. Οπως δεν εννοούν αυτό και όσοι θέλουν την επέκταση της σπουδής της αρχαίας. Εννοώ ότι, η σπουδή της ενδιάμεσης γραμματείας, θα μας καταστήσει ικανούς να πλουτίσουμε την εκφραστική της δημοτικής των άστεων. Και μάλιστα πιο οργανικά, πιο εύκολα και πιο άκοπα από όσο θα μας βοηθήσει η σπουδή της αρχαίας, με παραμερισμένη την ενδιάμεση γραμματεία.

Δεν μιλάω, βέβαια, μόνο για τη λόγια γλώσσα. Μιλάω και για την εκκλησιαστική. Αποτελεί μέγα λάθος του νέου Ελληνισμού που περιόρισε το γλωσσικό θησαυρό της εκκλησιαστικής γραμματείας στο χώρο της λατινικής και της θεολογίας. Και που δεν διδάχθηκαν στην εγκύκλιο παιδεία τα πνευματικά και γλωσσικά αριστουργήματα της Βίβλου και της λοιπής θεολογικής γλώσσας. Ο Σολωμός θεμελιώσε το αριστουργήμα του «Η γυναίκα της Ζακύνθου» στο γλωσσικό ήθος της Παλαιάς Διαθήκης. Τα κείμενα αυτά δεν σου παρέχουν μόνο το γλωσσικό θησαυρό τους, αλλά και τη μεγαλόφωνη αγωγή του λόγου, τόσο χρήσιμη στη νέα γλώσσα μας, η οποία έχει ανάγκη από παραδείγματα υψηλού λόγου...

Από την άλλη μεριά, τα κείμενα αυτά είναι προσπτά στη νεοελληνική μας αγωγή, διότι είναι της κοινής ελληνικής, στην οποία υπάγεται και η δημοτική μας. Η σύνταξη και η εν γένει δομή του λόγου είναι σύμφωνα με την τρέχουσα γλωσσική μας ευαισθησία. Η γλώσσα των Εβδομήκοντα είναι πολύ πιο οικεία από τη σημερινή μας νεοελληνική. Τούτο σημαίνει πως μπορούμε να οικειωθούμε γόνιμα και δημιουργικά τον εκκλησιαστικό λόγο, ενώ ο αρχαίος λόγος παραμένει αναφομοίωτος από τον νέο των δεκαοκτώ χρόνων.

Κι ωστόσο, δεν πρόκειται για τη γλώσσα ενός θρησκευτικού «γκέτο». Είναι γλώσσα ενός μεγάλου πνευματικού πολιτισμού, που συνοψίζει τις εμπειρίες των χιλιετιών του μεσογειακού πολιτισμού, του οποίου είμαστε τέκνα. Αρκετό κακό έκαναν οι ξενομανείς διαφωτιστές, που έριξαν στο σκοτάδι την ψυχή του ανθρώπου για έναν φθοροποιοό ιντελεκτουαλισμό. Εφτάσε η στιγμή που ζήσαμε πλέον την ξέρα, όπου μας οδήγησαν ο διανοητικισμός, ο οποίος πάει να μετατρέψει έναν ιστορικό λαό σε νευρωτικά ανθρωπάκια. Επιβάλλεται επείγοντως να αναθεωρηθούν οι κατευθύνσεις της παιδείας μας. Η παιδεία είναι η μεγάλη ασθενής κι όχι η οικονομία. Οι κρίσεις στην οικονομία, με το όποιο τίμημα για το λαό, κάνουν το κύκλο τους και επέρχεται η ανάκαμψη. Η κρίση στην παιδεία, αν δεν αντιμετωπιστεί άμεσα και αποτελεσματικά, καταβυθίζει τους λαούς στην ανυπαρξία...

ΨΑΛΤΙΚΑ

ΕΡΓΟΛΑΒΙΕΣ

«Δεν τις κλείνουν, να μην έχουν και έξοδα».

Αγανακτισμένοι, απλοί άνθρωποι, καθηγητές και μέλη χριστιανικών οργανώσεων μας τηλεφωνούν ή αφήνουν μηνύματα ρωτώντας μας: Τι συμβαίνει; Μήπως ανέλαβαν εργολαβικά οι θρησκευτικές οργανώσεις να στηρίξουν τον αντικανονικό και παράνομο δεσπότη Λάρισας;

Δεν πρόλαβε – για παράδειγμα – να επιστρέψει στην Αθήνα ο γενικός προϊστάμενος μιας οργάνωσης και άλλοι κατέφθασαν στην πόλη μας με διπλή ή και τριπλή αποστολή.

Μία από τις μέριμνες τους είναι και αυτή της εξυπηρέτησης της μητρόπολης με ομιλητές, που θα πλαισιώσουν ομιλίες του δεσπότη ή άλλες εκδηλώσεις, φτωχές σε αριθμό ακροατών. Αγωνία τις κυριεύσει, μη φανεί η αληθινή πνευματική κατάσταση και ανέλαβαν να φτιάξουν ένα άλλο προφίλ – μη πραγματικό – τόσο για το δεσπότη όσο και για τη μητρόπολη.

Προκειμένου η προσπάθεια αυτή να επιτύχει άλλοτε διακόπτονται τους «κύκλους» κατήχησης της οργάνωσης παροτρύνοντας τους ακροατές να πα-

ρακολουθήσουν την εκδήλωση της μητρόπολης, και άλλοτε ακυρώνουν δικές τους, προγραμματισμένες από καιρό, εργασίες ή μεταθέτουν αυτές σε άλλη μέρα και ώρα.

Πρέπει «πάση θυσία» να στηριχθεί ο παραπαίων μοιχεπιβάτης για να μη φανεί η γύμνια του. Αλήθεια γιατί; Ποια αιτία τους παρακινεί να εκθέτουν τον εαυτό τους και σ' αυτή ακόμη την κοινή λογική; Γιατί ο υπερβάλλον αυτός ζήλος;

Η απάντηση βρίσκεται στην ακολουθούμενη τακτική και φιλοσοφία τους, η οποία πρεσβεύει: «Πάντα με τους κρατούντες και ισχυρούς της γης: ποτέ κόντρα μαζί τους, κι ας είναι αυτοί Αρσάκειοι και όχι Χρυσόστομοι».

Πολλοί χριστιανοί, αυτή την τακτική δεν μπορούν να την κατανοήσουν – και είναι φυσικό – γι' αυτό και εκφράζουν την απορία: «Αν είναι, οι ακροατές αυτά να διδάσκονται, σε τί ωφέλει η ύπαρξη των αιθουσών ομιλιών τους; Δεν τις κλείνουν – να γλυτώσουν και τα έξοδα λειτουργίας – και να παρακολουθούν τις εκδηλώσεις του δεσπότη, μια και οι απόψεις τους ταυτίζονται»;

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΑΓΜΑ...

(Μεταφέρουμε τί μας λέει ο κόσμος)

Πώς να γίνει η σωτηρία της ψυχής όταν πας στην Εκκλησία να αγιαστείς και βγαίνει ο παπάς διαβάζει το κήρυγμα και καταλήγει, «δώστε να σωθήτε!» Μετά το γονάτισμα, στο «Σε υμνούμεν...», ο παπάς, με ένα χαρτί στο χέρι, μας πληροφορεί: «Ο δίσκος που θα περιαχτεί σε λίγο είναι για το φιλόπρωχο της μητρόπολης... και τελειώνει με το «Ευχέτης ο Λαρίσης και Τυρνάβου Ιγνάτιος». Πριν το «δι' ευχών» ακούμε νέα ανακοίνωση: «Αδελφοί, η μητρόπολη με την ενορία μας μαζεύουν τρόφιμα για τους ενδεείς αδελφούς... Σας ευχαριστώ. Ο μητροπολίτης σας Λαρίσης Ιγνάτιος». Βγαίνεις έξω, στον αύλειο χώρο, και σε περιμένουν περίπου δέκα άτομα με απλωμένα χέρια να επαυτούν. Τους ρωτάς, γιατί δεν πάνε στη μητρόπολη που μαζεύει χρήματα γι' αυτούς και σ' απαντούν: Πάμε αλλά... «Θου, Κύριε, φυλακήν τω στόματί μου»!

Δηλαδή, απ' ό,τι διαπιστώνουμε, δύο πράγματα

τους ενδιαφέρουν: Πώς να συγκεντρώσουν χρήματα – αδιαφορώντας για την ιερότητα της στιγμής – και πως, δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, ότι μητροπολίτης μας είναι ο Ιγνάτιος.

Γιατί άραγε όλα αυτά; Αγνοούν ότι ο Χριστός ουδέποτε κράτησε γλωσσόκομον και μόνη του παρουσία ήταν ο άρραφος χιτώννας, οι δε Απόστολοι και λοιποί άγιοι, όχι μόνον δεν εβάσταζαν βαλάντιο, αλλά και τα υπάρχοντά τους μοίρασαν στους φτωχούς, και παρ' όλα αυτά «διήλθον τον βίο τους ευεργετώντας». Δεν είναι, «άγιοι δέσποτα και πατέρες», το χρέη, αυτό που θα καταστήσει την εκκλησία μας υπερέχουσα, ούτε η δική σας προσπάθεια. Ανάγκη αγιότητας, αξιοπιστίας και καθαρού βίου χρειάζεται. Ανάγκη απαλλαγής από την πληθώρα (200) των αρχιερατι-

κών στολών και επιδίωξη ταπεινού φρονήματος επιβάλλεται. Ανάγκη κατά Χριστόν ζωής υπάρχει και όχι επίδειξη κοσμικού πνεύματος, πλούτου αμφίων, μελωδικής φωνής (άριες, κορώνες, νυσταγμένες γλυκανάλατες ολισθήσεις φωνής...) και καταναγκασμό απόδοσης σεβασμού και τιμής.

Αν αυτά, «άγιοι πατέρες, εφάρμοστούν, τότε ούτε ο δεσπότης θα έχει ανάγκη διαφήμισης, ούτε και επανάληψης εκείνου του «ο μητροπολίτης σας Ιγνάτιος» που τον εμφανίζει ως αμφιβάλλοντα για το αξίωμά του και την πνευματικότητά του.

Όλα αυτά τα γράψαμε με πρόθεση – λόγω της Μ. Εβδομάδας – να συμβάλουμε ουσιαστικά στη σωτηρία της ψυχής (... που είναι ένα πολύ μεγάλο πράγμα).

Σας παρακαλώ βοηθήστε μας... Πεινάμε

ΠΩΣ ΝΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑΣΟΥΜΕ ΑΥΤΟ; (Ζητείται νονός)

1) Ο δεσπότης Λάρισας δύο φορές το 2003 & 2009, σαν μέλος του Συνοδικού Δικαστηρίου, **αθώωσε** με την ψήφο του την «αδελφή ψυχή», τον Παντελεήμονα Μπεζενίτη (πρώην δεσπότη Αττικής), και μάλιστα το πανηγύριζαν οι επτά ψηφίσαντες την αθώωσή του με επικεφαλής τον μητροπολίτη Ιερισσού που κραύγαζε: «Τον αθώωσαμε τον άγιο Αττικής, τον αθώωσαμε...», παρά την εξαετή καταδίκη του από το ποινικό δικαστήριο.

Και την επόμενη μέρα – μετά τον τεράστιο σάλο που δημιουργήθηκε – έβγαλε ανακοίνωση ο δέσποτας Λάρισας λέγοντας: «Μακαριώτατε Πάτερ. Εξ αφορμής του θορύβου που δημιουργήθη αναφορικά προς την από 9-3-2009 απόφαση του Πρωτοβαθμίου δι' Αρχιερείς... Εκ των υστέρων διαβλέπω, ότι η ως άνω κρίσις μου καταδεικνύεται εσφαλμένη...». **Τι κρίμα, που δυο φορές έκανε λάθος!**

2) Η Μητρόπολη Λάρισας ήταν το εκκολλημένο του Συνδέσμου Θεολόγων «Ο ΚΑΙΡΟΣ» που μέσα στον «ΕΠΟΥΣΙΟ» – επισκοπείο – γινόντουσαν επιστημονικές ημερίδες. Πρωτεργάτες του Συνδέσμου ήταν συνεργάτες της Μητρόπολης στο ραδιοφωνικό σταθμό, στο περιοδικό «ΤΑΛΑΝΤΟ», στο εκκλησιαστικό Ι.Ε.Κ. κ.α.

Αυτούς, αφού τους χρησιμοποίησε ο δεσπότης προς όφελός του – συνέβαλαν στην εδραίωσή του στον επισκοπικό του θρόνο – τους έδωσε κλωτσιά.

Έγραψε και απέστειλε – προς κάθε κατεύθυνση – εγκύκλιο με τίτλο «Άλλας άναλον θέλουν να προσφέρουν στους νέους οι νέοι θεολόγοι...» καταγγέλλοντάς τους ως «ατάκτως περιπατούντας». Τί κρίμα! Πονηρός ο... το παίζει σε διπλό ταμπλό, αγνοώντας το της Γραφής «Ουδείς δύναται δυσι κυρίοις δουλεύειν...» (Ματθ. 6, 24).

3) Πριν από μερικά χρόνια ξεκίνησε μία «προσπάθεια» λειτουργικής Αναγέννησης επί Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Για χρόνια ο **Ιγνάτιος Λάρισας χτυπούσε παλαμάκια** φωνάζοντας: «Χριστόδουλε, σε πάμε!». Μόλις πέθανε ο Χριστόδουλος, ο Μελέτιος Πρεβέζης... ο Ιγνάτιος άλλαξε πορεία.

Κυκλοφόρησε μάλιστα εγκύκλιο ενάντια στην λειτουργική Αναγέννηση γράφοντας: «... Δεν θάθελα να ευρεθώ συμμετοχος σε μια αλλοίωση του αγιοπατερικού και υμνολογικού μας πλούτου... Κλάψαμε και στενάξαμε όταν έγινε αυτή η προ ολίγων ετών πιλοτική δοκιμή... Κάνω έκκληση και παρακαλώ

Ορθόδοξοι... – Είχε γεμίσει το Βόλο, την περίοδο των Ολυμπιακών Αγώνων, με την Καινή Διαθήκη της Βιβλικής Εταιρείας.

Την Πέμπτη 11 Απριλίου

2013... ο δεσπότης Λάρισας κυκλοφόρησε εγκύκλιο που καλούσε τον κόσμο (χριστιανό πληρώμα) να μην παίρνουν αυτές τις Καινές Διαθήκες: «Να αποφεύγετε να προμηθευέσθε αυτό το κείμενο, και προπάντων, όσοι το έχετε πάρει, να προσέξετε να μην έρθετε σ' επαφή μαζί τους... Προσπαθεί να συνδέσει τους πιστούς Ορθόδοξους Χριστιανούς με τον Προτεσταντισμό στον οποίο ανήκει... Παρακαλούμε επίσης τους Ξενοδόχους, τους Διευθυντές των Σχολείων, Φυλακών, Νοσοκομείων, Γηροκομείων κ.α... όπου προσέρχονται νέοι να μην επιτρέπουν τη διανομή των Καινών Διαθηκών και των Εντύπων τους...».

Τι λέτε δεν είναι παλαβό αυτό;

Αντί να καλέσει τον συνάδελφό του, δεσπότη Βόλου, να του τα πει ένα χεράκι και να του καταστήσει σαφές ότι είναι ανεπίτρεπτο σε ορθόδοξο επίσκοπο να ερωτοτροπεί με τον οικουμενισμό σε βαθμό να γίνει και πρόεδρος μιας προτεσταντικής εταιρίας, αυτός αναλώνεται σε συμβουλές ανούσιες και εγκυκλίου. Οι πιστοί δεν θέλουν λόγια. Έργα ζητούν.

Τέτοιες τραγελαφικές αντιθέσεις του δεσπότη Λάρισας καταγράψαμε δεκάδες. Εγγίζουμε τα όρια του κωμικοτραγικού. Είναι καταστάσεις επικίνδυνες και αχαρκτήριστες.

Γι' αυτό και αναρωτιέμαστε:

Πώς να ονομάσουμε (χαρακτηρίσουμε) τη διπρόσωπη αυτή συμπεριφορά;

Επειδή εμείς αδυνατούμε ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΟΝΟΣ.

θερμά... να ανακάμψουν πρῦμναν».

Τί να πει κανείς, όταν τα περι «Λειτουργίας» τα υποστηρίζουν οι φίλοι του Ιγνατίου (Σισανίου Παύλος, Πρεβέζης Μελέτιος, Καισαριανής Δανιήλ, Δημητριάδος Ιγνάτιος, κ.ά.) με τους οποίους συνεργάζεται, συλλειτουργεί, συνωχεύεται;

Καλά, αυτά τα «ήξεις αφήξεις» για ποιους τα λέει; Σε χαϊβάνια απευθύνεται; Δεν ντρέπεται;

4) Ο Δημητριάδος Ιγνατίος υπήρξε για χρόνια Πρόεδρος της γνωστής «Βιβλικής Εταιρείας», (έχει κατηγορηθεί ως προτεσταντική), και αντιπρόεδρος των «Βιβλικών Εταιρειών του κόσμου» – στην οποία συμμετέχουν Καθολικοί, Προτεστάντες,

ΕΥΧΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ο ΑΓΩΝΑΣ εύχεται σε όλους τους αγαπητούς και ευχενείς αναχνώστες του ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ. Είδη ο Σταυρωθείς και Αναστάς εκ νεκρών Κύριος να χαρίζει στον καθένα και στην οικογένειά του υγεία, χαρά και πνευματική προκοπή.